

XXIX. ÉVF. 1929. JANUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

TARTALOM: *Dr. Mészáros János:* Karácsonyi hangulat az Eucharisztia kultuszában. — *Kolosi K. Aloyzia:* Tekints a jászolyra. — *regina:* Testamentum. — *Dr. Mátrai Gyula:* «A Gyermek pedig növekedék.» — *Dr. Valkony Ferenc:* Aprószentek. — *Dr. Nágelreiter Alajos:* Jézus Szíve az Eucharisztiában. — *Király Ödönné:* Szilveszteri számadás. — *Oltáregyleti élet.*

Kérdés: Szabad-e azoknak, akik az éjféli misén áldoztak, karácsony délelőttjén áldozniok?

Felelet: Nem. Mert az éjféli mise már karácsony napján van s egy nap csak egyszer szabad áldozni.

Kérdés: Ha egy áldozópap, akinek különben joga van háromszor misézni, s éjféli misét — jogosult oltár hiányában — nem mondhat, éjfélkor szeretne legalább áldozni, megteheti-e ezt egyik szentmiséje helyett?

Felelet: Nem, mert neki az egyház három szentmisére, nem a többszöri áldozásra ad engedélyt s nem a saját személye, hanem a hívek összességéért kapja ezt a jogot.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	—.25	Litánia latin szöveggel	—.05
Régi teljes évfolyam	1.20	Litánia szent Józsefről	—.05
Régi egyes példány	—.10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—.10
Az O. E. Útmutatója	—.80	«Kánter Károly»-emlékkép	—.05
Vezérkönyve	—.80	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1.60
Felvételi füzete	—.06	Egyes példány	—.16
Félszázados története	3.—	Régi teljes évfolyam	—.80
Érme	1.20	Régi egyes példány	—.05
Szervezése és működése	—.10	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—.60
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—.30	Indulója	—.08
Kötve	—.60	Kis Örökimádás imakönyv	1.50
Nádasdy «Havi magány»	—.80	Fehér liliom	—.15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1.20	Szent József imakönyv	3.50
Szent Zita élete	—.20		
Egyszerűbb kiadás	—.10		

Mélyen tisztelt munkatársainknak és előfizetőinknek áldásos boldog újévet kívánunk.

Az Örökimádás szerkesztője és kiadóhivatala.



Karácsonyi hangulat az Eucharisztia kultuszában.

Mikor a karácsonynak évről-évre visszatérő ünnepkörében a Megváltó születésének lelket örvendeztető hangulata átjárja szívünket, mikor az angyalok énekében a jóakaratú embernek igért békeség boldog tudata simogatja lelkünket, ennek a lelki békeségnek hangulata áthatja és valahogyan bearanyozza egész belső világunkat, minden imádságunkat, elmélkedésünket, egész lelki életünket. Mi sem természetesebb, mint az, hogy ilyenkor szívünk minden érzelmének és elménk egész figyelmének középpontjában a betlehemi idill, az isteni Kisded áll, akit a magyar ének oly meghatóan «*szép Jézus*»-nak nevez.

Ez a karácsonyi vagy mondjuk «*betlehemi*» hangulat átterjed a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt érzett hódolatunkra, imádásunkra is. Ilyenkor a tabernákulum nekünk valóságos Betlehem, melyben az oltárra szegzett szemünk keresi és meg is találja a «Kisdedet jászolyba fektetve, pólyába takarva».

De vajjon szabad-e, helyes-e ilyen szemmel néznünk a legfelségesebb Eucharisztiát? Két kérdés merülhet fel ezzel kapcsolatban, két ellenvetés, az egyik: Nem ellenkezik-e az ilyen ájtatosság szent hitünknek azzal a tanításával, mely szerint az Eucharisztia Krisztus halálának emléke? És a másik kérdés, vajjon nem méltatlan-e a legszentebb Oltáriszentséghez a bizalmaskodó betlehemi hangulat?

Erre a kettős, látszólagos nehézségre vajmi könnyű a választ megadni. Mert igaz ugyan, hogy az Isteni Üdvözítő az ő szeretetének legnagyobb művét, az Eucharisztiát önfeláldozó halálával, mint földi pályájának és így minden szeretetművének betetőzésével hozta bensőséges kapcsolatba, sőt szerves egységbe. De ez nem zárja ki, sőt föltételezi, hogy az Eucharisztia, mely Krisztus urunk szeretetének teljessége, valamiképen önmagába foglalja a Megváltó szeretetének minden kiáradását. Az Eucharisztia maga az Úr Jézus, az, akit a szent Szűz méhében hordoz, aki Betlehemben születik, aki Názáratben a Családot megszenteli, aki a Golgotán szent vérét kiontja. A legméltóságosabb Oltáriszentség folytatása

Jézus földi életének s azért ennek a krisztusi életnek minden részletét visszatükrözi. Ezért mi sem könnyebb, mint a kapcsolatot megtalálni karácsonyi békés és örömteljes hangulatunk között és a tabernakulum isteni Lakója között. Nem új formája ez az ájtatosságnak. Már nagy Szent Gergely pápa rámutat az összefüggésre Betlehem és Eucharisztia között, sőt ezt a kapcsolatot magából a Betlehem szó értelméből vezeti le: «Nem hiába születik a Megváltó Betlehemben. Hiszen «Betlehem» értelme annyi, mint «kenyérház». Mert Ő az, aki azt mondotta: Én vagyok az élő kenyér, aki égből szállottam alá. Annak a helynek tehát, ahol az Úr születik, azelőtt «kenyérház» volt a neve, mert Annak kellett ott a test anyaga által megjelennie, aki a választottak lelkét belső táplálékkal készült felüdíteni». Ezek a nagy egyháztanító szavai. Az anyaszentegyház pedig, mely ezeket a szavakat ős időktől kezdve a karácsonyi szent zsolozsmában olvassa, az ő hivatalos imádságában ad példát arra, hogyan kell az Eucharisztiát belevinni a karácsonyi örvendetes hangulatba. Ne tartson tehát vissza bennünket a legméltóságosabb Oltáriszentségnek egyoldalú felfogása attól, hogy a szentségi Úr Jézust karácsonyi örvendezésünk középpontjába ne tegyük. Épen azért centruma egész vallásos életünknek a legfelségesebb Oltáriszentség, mert hivatva van fényével áthatni és besugározni lelkünk minden megmozdulását, örömét, bánatát.

Ne féljünk attól, hogy a betlehemi istálló idillje, a pásztorok egyszerű, minden szertartásosságtól mentes, közvetlen fellépése valamiképen az Eucharisztia iránt köteles imádásunk és hódolatunk rovására szolgálhat. Sőt ellenkezőleg, meg kell tanulnunk az egyszerű pásztoroktól, hogy ha meg is szabta Egyházunk, nagyon bölcsen, az Eucharisztiát körülvevő szertartásokat, a hangsúly sohasem a külső tiszteletadáson, hanem mindig a belső meghódoláson, az imádáson, a szeretet en van.

Ámde a külső fény és pompa, az arany és tömjén sem hiányzik teljesen a betlehemi istállóból. Hiszen királyi vendégek is jönnek oda, hogy gazdag és fényes ajándékaikkal, melyek a szegényes hellyel tökéletes ellentétben vannak, annál jobban kimutassák egyrészt hitüket a jászolyban fekvő gyámoltalan gyermeknek királyi, sőt isteni méltóságában, másrészt teljes és tökéletes meghódolásukat Égnek és földnek Ura, Királya előtt.

Oltáregyesületi tagok, nem látjátok, mily fényesen igazolja a pásztorok és a három királyok példája azt a kettős feladatot, melyet a mi egyesületünknek minden tagja van hivatva betölteni a kenyérszínben köztünk lakozó Istenfia iránt: az imádásnak és a szegény templomok feldíszítésének kötelességét! Jöjjetek tehát és szívetek teljék meg szent örömmel, mikor a jámbor pásztorokkal és a napkeleti bölcskirályokkal együtt leborultak a «kenyérházban», ami Betlehemünkben köztünk lakó isteni Kisded előtt. Az angyalok éneke hív: Jöjjetek, imádjuk! *Mészáros János dr.*

TEKINTS A JÁSZOLYRA.

Ne vedd zokon, ne vedd bűnül,
Van ki tapsol, nevet, örül.
Nem érzi át, mi néked fáj,
Bár veled áll a jászolynál.

Ő, ki szeret, tudja, látja,
Azért jött e nagy világra.
Ki dúsgazdag, koldus, szegény,
Mind megpihenhessen a szívén.

Puha kacsód törülje le,
Kinek hullna ma a könnye,
Ki elhagyott, szegény, árva,
Tekintsen kis jászolykádra.

Nem élsz tőlünk messze, távol,
Oltár lett a kemény jászoly. .
A kegyelem angyalszárnyán,
Jöttél el a szent éjszakán.

Kolosi K. Aloyzia.

TESTAMENTUM.

... És majd a kis imakönyvemet
kihűlt szívem fölé tenni
el ne felejtsétek.

Derűsebb lesz halotti arcom
s a nagy örökkévalóságon
boldogabb az álmom.

Lapjai közt van egy rózsaszirom,
Úrnapja óta híven őrzött
drága kis virágom.

Ő fog fönnt beszélni helyettem,
hogy Jézusomat a kenyérben
mennyire szerettem.

Azért hát kis imakönyvemet
kihűlt szívem fölé tenni
el ne felejtsétek ...

regina.

«A Gyermek pedig növekedék»...

(Elmélkedésre.)

A KIS JÉZUS gyermekkoráról keveset tudunk. Legendák bájos képeket varázsolnak elénk belőle, de a Szentírás — az egyetlen templomi látogatást kivéve — nem szól Jézus gyermekkoráról. A lelki élet mesterei Jézus elrejtett élete címén emlékeznek meg róla.

Elmélkedve iparkodjunk mi is bele nézni a gyermek Jézus életébe.

1. *Gyermek Ő! Az Isten a gyermeki tökéletlenségek és tehetetlenségek ruhájaba öltözködött.* Miért? *a)* Olyan akar lenni, mint a többi ember, hogy érezzék az emberek, hogy nem veti meg az emberi életnek egyik fázisát sem.

b) A szeretet evangeliumát hozta a földre: arra tanítván az embere-

ket, hogy Istent — nemcsak félni, hanem — mindenekfölött szeretni kell. Még pedig Rajta keresztül. Igy tehát szeretetreméltónak, szeretetet keltőnek kellett lennie. Képzeljük csak el a gyermek Jézust: A legszebb gyermek Ő az emberek fiai között. Kimondhatlan gyönyörűség arcára nézni és végtelen boldogság elrejtett istenségét fölfedezni Benne: szeméből a mennyország ragyog felém, hangjából az Isten végtelen szeretete simogat: *velünk az Isten ebben a Gyermekben.*

c) A gyermek gyámolításra szorul, szeretetszolgálatokat igényel. A kis Jézus is akarta, hogy szülői szeretetszolgálatokat kapjon az emberek részéről. Meg akarta szentelni a családi életet és annak a két szent léleknek, akiknek gondjaira volt bízva, kedvességével és szeretete minden megnyilvánításával örömet sugároztatott áldozataiért életére.

Milyen csodálatos gyermek a kis Jézus és mennyire hasonlít e gyermeki állapothoz az eucharisztikus jelenlét. A szent ostyára is áll mindaz, amit a gyermek Jézusról mondottunk: itt is lemond isteni hatalmának külső megnyilvánításairól, a szeretetnek igazán a legmeghatóbb példáját nyujtja velünklételében és lelkünk táplálásával; s nagylelkűségünkre számít, amikor mintegy kiszolgáltatja önmagát a szentségi jelenlét módját illetőleg.

Az eucharisztikus Jézusnak adj mindent, amit a gyermek Jézusnak adnál.

2. *Fejlődő gyermek Ő.* Amint más halandó, Ő is átmegy a fejlődés fokozatain. Értelmében isteni világosság van ugyan, de megnyilvánulásaiban a testi fejlődésnek megfelelő korlátok közé szorítja az akarat. A kis Jézus beszélhetett volna azonnal, amint megszületett, a legszebb szónoklattal fogadhatta volna a királyok hódolatát, nem kellett volna menekülnie Egyptomba, hanem isteni erejével semmisíthette volna meg ellenségeit s jótéteményeivel és isteni hatalmának megmutatásával az egész világot meg is hódíthatta volna. De Ő olyan akart lenni, mint mi vagyunk: *fejlődés korlátai között példát adott nekünk is a türelemre és alázatosságra «rejtett életével».*

a) Bár mi is hagynók megérni gondolatainkat és ne fecsegnők ki már akkor, amikor még sok tapasztalatnak kellene megérlelnie azokat.

b) Szereted-e a rejtett élet alázatosságát? Vagy van-e elég alázatosságod a rejtett élet gyakorlatához? Szeretsz-e olyan áldozatokat és olyan munkát, amely nem jár külső sikerekkel és anyagi előnyt jelentő elismeréssel? (Oltáregyesület!) Lelki életedben nem akarsz-e mindjárt a «hetedik ég» magaslataiba ragadtatni a helyett, hogy a fejlődéshez szükséges gyakorlásokat (lelkiismeretvizsgálat, imádság, elmélkedés, erénygyakorlatok) türelmesen végeznéd? *Szalmalángok sohasem hozzák a lelket a szeretetnek olyan fehér izzásába, amilyent Krisztus kíván tőlünk!...*

c) Az Úr Jézus példája szerint kell történnie minden munkának, ami az Ő személyével kapcsolatos, vagy lelki ügyet szolgál. Alázatosság és türelem, lelki elmélyedés és a külső dicsőség megvetése kell az oltáregyleti munkához is. Mindent az eucharisztikus Jézusért, az Ő ismeretéért és dicsőségéért! Magunkat feledjük el. Minnél tökéletesebben sikerül ez



utóbbi, annál nagyobb mértékben sikerül elérni az előbbit. *Az önzetlen munkán* — minden vonalon — *biztos az Isten áldása.*

Gyermek Jézus, engedj közel a te csendes rejtett világodhoz! Hadd tanuljak a te iskoládban fejlődni, *előrehaladni* mindig gyermekded lelkülettel és *Isten akaratával való egyesülésben.* Köszönöm a példát! Hű akarok lenni Hozzád! (Különösen...)

Mátrai Gyula dr.

Aprószentek.

Az egyház nemcsak a nagy szenteket becsüli, méltányolja és ünnepli, hanem az apró szenteket is. Nem hagy figyelmen kívül semmit se, megbecsüli a szerény egyszerűségben, gyermeki bájban és ártatlanságban is mutatkozó nagyszerűséget, elrejlő értéket. Nemcsak a nagy tetteket, hanem a nagy lehetőségeket; nemcsak az óceánokat, hanem a kis forrásokat is.

Ebben nagy bölcseség és szeretet nyilvánul meg, amelyet nem szabad figyelmen kívül hagyni. Mert ha Jézus méltónak tartotta az apró morzsákat is összeszedni, úgy mi is becsüljük meg azokat a morzsákat, csöppségeket, akik körülvesznek bennünket: a gyermekeket. Avassuk be őket is az imádság gyermeki fogalmat meg nem haladó módjába. Vigyük el őket is szentségimádási órákra. Necsak az öregasszonyok és elvénhedt emberek tartsák magukat méltónak e szent dologra — de hozzuk el magunkkal az apró fiú és gyermekleányokat is, akiknek a szíve romlatlan még s a szeretetük jobban megközelíti a titkok valóságát, mint a hitetlen kritikus lélek kétkedő vizsgálódása.

Ne mondjuk azt, hogy nem tud olyan *sokáig* imádkozni, mint a nagyok. Igaz. De egy csöpp méz *több* édességet tartalmaz, mint egy hordó vízben feloldott félliter méz. Becsüljük meg a gyermekek csöppnyi imádságát. Ma csak egy csöpp, de csöppekből áll a tenger. S mi tengernyi sok értéket hagyunk elveszni, mert nem becsüljük meg, mert elfelejtjük, hogy vannak «apró szentek» is.

Az eucharisztikus Gyermekcsoportok ezt a munkát végzik, amikor ránevelik a gyermekeket erre a szép imádságos életre. És csak hálával tartozunk a Központi Oltáregyletnek, hogy a magyar gyermekifjúságot azzal a nagyszerű és nem pótolható imakönyv kiadásával megajándékozta.

Elvész az a nemzet, mely imádság nélkül való, de hatalmas és erős lesz, melyben erősödik és növekszik a hitélet, melyet élettel teljessé tesz a buzgó, alázatos és értelmes imádság. Vezessük be a gyermekek adorációs óráit is az oltáregyesületekbe, hogy necsak a mama, de az egész család egyesüljön a szentségi Jézus imádásában és részesüljön annak szentségi kegyelmében és áldásában.

Valkony Ferenc dr.



Jézus Szíve az Eucharisztiában.

Emberi szívünk szeretetet képes gyakorolni Isten és emberek iránt, de viszontszeretetet is keres. Az embereknél sok esetben nem találja a szép, szent, önzetlen szeretetet, hanem helyette néha inkább irigységet, gyűlöletet, szeretetlenséget, haragot arat. Szívünk szívet keres és pedig olyan szívet, amely őt megérti, megvigasztalja, megerősíti és megsegíti.

A legméltóságosabb Oltáriszentségben meg is találjuk ezt a szívet, amelyben feltétlenül bízhatunk és amelynek hűségében sohasem csalódhatunk. Ez a szív Jézus szentséges Szíve. Ez az istenemberi Szív végtelenül szent, szép, kegyes, szeretetreméltó és végtelenül könyörülő szív. Mindenkit magához hív. Mindenkin segíteni kész. Ha igazi az áhítatunk e szentséges Szív iránt, azért akarjuk megtalálni ezt a fölséges Szívet, hogy imádhassuk, szeressük és Neki elégtételünket és dicséretünket felajánljuk. És hol keresnők ezt a szent Szívet, ha nem az Eucharisztiában amelyben örök életét élve találjuk?

Ha ezt az imádandó Szívet igazán szeretjük, akkor szeretnénk Vele egyesülni, mert a szeretet keresi az egyesülést. Szívünket szeretnők átmelegíteni az isteni szeretet tüzénél. Hogy ezt elérjük, nem szükséges, hogy a mennyországból lehozzuk magunknak Jézusnak az örök dicsőségben diadalmaskodó Szívét. Nem.

E szentséges Szív itt trónol az egész földkerekségen közöttünk. Itt az Eucharisztiában. Egyszerűen elmegyünk az Eucharisztiához, a tabernakulumhoz, magunkhoz vesszük a szent ostyát és szívünkbe zárjuk a királyok Királyát. Ekkor isteni Szívének szeretetében részesülünk, ekkor isteni szívének szent dobbanásai saját szívünk dobbanásaival egyesülnek.

Hogyha hiszünk az Oltáriszentségben, akkor hiszünk a szeretetben, a végtelen isteni szeretetben, amelynek szerve és kifejezője a Jézus isteni Szíve. Az Oltáriszentség a végtelen Szeretet titka, amely az isteni Szívben nyilvánul meg legmeghatóbban és érzékelhető módon. Ép azért, aki hiszi az Oltáriszentséget, okvetlenül hiszi a szent Szívet, az istenemberi Szívet.

A szentséges Szív, az Eucharisztia, a szeretet ugyanaz a dolog. A tabernakulumban találjuk a szent ostyát, a szent ostyában Jézust, Jézusban az Ő szívét, Szívében a szeretetet, a végtelen, az isteni szeretetet, az Istent. Az Oltáriszentség nagy csodáját Jézus szentséges Szívének határtalan szeretetéből művelte kínszenvedésének előestéjén és műveli folyton folyvást oltárainkon manap is.

Az Eucharisztiában Jézus van jelen örökké élő és elevenítő szentséges Szívével; amellyel elragadó kedvességgel mindenkit magához hív. «Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtok...» Jézus Szíve az Eucha-

risztiában szüntelen értünk dobog, végtelenül szeret minket, végtelen jósággal, kegyességgel és irgalommal viseltetik irántunk. Az isteni szeretet e lángoló tűzhelyénél szent szeretettel telik meg gyarló szívünk. Az Oltáriszentségben lévő Jézus Szíve megvigasztal minden bánatunkban, megerősít minden nehézségünkben és erősít minden küzdelmünkben...

Az Oltáriszentséget épen az isteni Szív teszi oly vonzóvá és kedvessé. Hisszük, hogy az Oltáriszentségben az egész Krisztus istensége és embersége, tehát élő szentséges Szíve van jelen. És mivel nagy bennünk e szentséges Szív iránt való szeretetünk, azért vágyva vágyódunk e gyengéd és lángoló Szívvel való egyesülés után, amelyet úgy érünk el, hogyha az Oltáriszentség előtt megjelenünk, ott e nagy szentséget leborulva imádjuk és főkép hogyha az Úr asztalához járulunk és Jézust élő hittel, erős bizalommal és lángoló szeretettel magunkhoz vesszük. A külső és belső tapasztalás bizonyítja, hogy minél jobban szeretjük Jézus szent Szívét, annál gyakrabban járulunk az Eucharisztiához és minél gyakrabban jelenünk meg az Eucharisztia előtt akár szentségimádási órára, akár szentmisehallgatásra, akár szentáldozásra, annál inkább leszünk képesek Jézus szent Szívét mély hódolattal és szent hűséggel, tiszta szívből, igazán szeretni.

Jézus szent Szívét szeretni kitűnően megtanuljuk a Jézus Szíve-társulatban; az Oltáriszentséget gyakran látogatni és a szent áldozásban Krisztussal gyakran a legbensőbben egyesülni, erre viszont az oltáregylet tanít meg. Ez a két egylet valóságos testvéregylet, amely egymást kiegészíti, kiegyenlíti és erőteljesen támogatja. Az oltáregylet és a Jézus Szíve-társulat tagjai minél sűrűbben érintkezzenek egymással, lelkesítsék egymást és adjanak egymásnak kölcsönösen jó példát. Az oltáregyletiek igyekezzenek még bensőbben szeretni az Eucharisztiában jelen levő Jézus Szívét és a Jézus Szíve-társulatiak tanulják meg még jobban a gyakori szentáldozást. Ez dicsőséget hoz Krisztusnak és üdvösséget a lelkeknek.

Nágelreiter Alajos dr.

Szilveszteri számadás.

Az óra éjféli tizenkettőt ütött és a fényes mulatóban néhány pillanatra lecsavarták a villanylámpákat. A vaksötétségben rögtön hangos, vihogó ujjongás tört fel: a jazzmuzsika fülsértő hangzavara, malacvisítás, pezsgősdugó pukkanása s a tulajdonos harsogó «Boldog újévet» kiáltása egymást követték. Nem ült el a lárma akkor sem, amikor megint kivilágosodott és a vendégek, mintha meg lettek volna hibbanva, úgy futkostak egymás asztalához, kocintottak, ittak a szerencsés boldog újév első percének örömére.

Az általános zürzavarban csak alig néhányan vették észre, hogy a méltóságos úr halotthalványan, elnyúlva fekszik karosszékében, keményre vasalt fényes ingmelle felcsúszott és kipúposította mellényét, keze bénán lógott át a karfán és ujjai közé szorult a láncra fűzött monokli.

A tulajdonos két pincér segítségével dühös gyorsasággal hurcolta egy mellékszobába, útközben egyre méltatlankodott, hogy pont ebben a nagyszerű percben történik ilyen alkalmatlanság. Kíméletlen idegességgel helyezték el és valami szúrós kemény párnát gyömöszöltek a feje alá.

— Aztán Józsi, keresse ki a telefonszámát az öreg úrnak — mondta elmenőben a gazda — és mondja be, hogy rosszul lett, mielőbb vitessék el innen, de ha nem találna otthon senkit, akkor rögtön hívja a mentőket csak minél előbb vigyék.

A pincér tovább adta a parancsot a borfiúnak, azt előbb ide-oda szalajtották, míg nagynehezen a telefonhoz jutott.

A méltóságos úr pedig ott feküdt egymagában szélütötten egy rossz pamlagon s amikor néhány pillanatra eszméletre tért, megdöbbent irtózattal hallgatta a féktelen jókedv beszűrődő sivalkodását. Egyszer úgy rémlett, hogy bejött hozzá valaki és tényleg egy kis álmos, kócos mosogatóleány ecetes borogatást tett a fejére; a keze émelyítően zsírszagú volt, de ő nem birta elfordítani a fejét.

Azután később megint hangokat hallott és a társaságából való két nő megállt mellette.

— Meghalt már? — kérdezte az egyik.

A másik felelet helyett elnevette magát.

— Nézd, milyen furcsa az öreg monokli nélkül, milyen komikus, hogy az egyik szeme nagyobb, mint a másik — mondotta és újra felnevetett.

— Hát látod, ilyen az élet és ilyenek az emberek — susogta az öreg méltóságos úrnak egy belső hang. Eddig vak voltál, de most láthatod. És te ilyen emberekre fecsérelted el az egész, boldogságra hivatott életedet.

— Nem, nem — próbált mentegetőzni — csak épen véletlenül ezek ilyen üres, hitvány lelkek. Az élet szép és engem igazán mindenki szeretett.

— Igaz lenne ez? — hitetlenkedett a titkos hang. — Ugyan meséld hát el az életedet. Gondold, hogy ez a szilveszteréj mint utolsó napja az évnek, egyúttal utolsó napja a te életednek is és tarts egy kis számadást velem.

Friss borogatás verődött a homlokára, kicsit feleszmélt, hallgatta a zenét, de aztán tovább suttogott a kegyetlen hang:

— Nos, hol akarod kezdeni?

— Ferkónál — adta meg magát a méltóságos — az én legjobb, legkedvesebb ifjúkori barátomnál. Istenem! hogy szerettük egymást!

Elválhatatlanok voltunk, megosztottunk egymással mindent, örömet, bánatot, még az ideáljainkat és zsebpénzünket is.

— Tényleg nagyon jóbarátok voltatok — felelte halkan, hangsúlyozottan a hang — hiszen bűneiteket is együtt követtétek el. Emlékezel rájuk?

— Igen — dobogott fel szegény öreg szíve ijedten — és most semmiért oda nem adná, ha tiszta ifjúsága fehér könyvében lapozgathatna.

— Hát aztán? — sürgette tovább a lelkiismerete.

S hogy nem kapott választ, így folytatta:

— No majd én segítek emlékezni. Aztán jött a másik testi, lelki jóbarátod, a Pali. Te tanítottad meg az élet sokféle «örömeire» és te indítottad el azon az úton, amely a Duna piszkos hullámaiba vitte. Tudod, hogy ez a lélek vár téged odafönn, mert, hogy magát mentse, téged akar vádolni?

Aztán menjünk tovább néhány évet és diploma volt a kezedben. Mondd csak, mire használtad? Úgy-e már az első pillanatban csalás, eskűszegés járt a fejedben? Hiszen emlékezel még arra a mosolygó szőke kis leányra, akitől elloptad az első csókot és akinek azt igérted, mihelyt kezedben lesz a diploma, elmész érte és feleségül veszed. Rászedted, megszöktél előle és az ő szíve soha többé nem szólalt meg; csalódottan, keserűen, szeretetlenül élte végig életét.

Hát arra a szomorú barna asszonyra emlékezel-e, akinek szívtelenül belegázoltál az életébe, akinek az odaadó asszonyi alázatával úgy visszaéltél, akire rászabadítottad a felkorbácsolt, gonosz szenvedélyeket, akinek a puha családi fészke ezért szétesett, akinek a fiókái elhagyatva, szárnyaszegetten hulltak a sáros földre, pedig az Isten kék ege várta őket.

Azt mondtad, téged mindenki szeretett?

Hát lehet, hogy akkor elbódulva egy ideig szerettek téged, de mit gondolsz, most szeretnek-e még, hogyan gondolnak most reád?

Kínlódva, nyögve igyekezett felébredni vagy legalább megmozdulni.

Egyszer úgy érezte, felemelik és hordágyon viszik. Kicsit megkönnyebbült, de a megkönnyebbülése csakhamar rémületre változott. Mintha tátongó szakadék fölött járna, himbálózna, két torzalak vigyorogva lóbálja minden percben készen arra, hogy a fekete mélységbe lökjék.

— Irgalmas Isten, könyörülj rajtam! — találta meg végre a szíve a megnyugtató gondolatot.

A félelme lassan elcsitult, a lázálmából egy szelíd, édes arc formálódott, majd nyúlánk nőalak lett belőle, karján egy csokor rózsát tartott.

— Eljöttem, hogy megköszönjem rózsáidat, amit egyszer régen nekem hoztál — mondta kedvesen.

Az öreg úr emlékei között keresgélt... egyszerre forró szégyenpír öntötte el.

— Istenanyja Mária — tördelte bánatos vallomással — te tudod, hogy én nem neked vettem, csak mert akkor az a szeszélyes primadonna nem fogadta el tőlem és én nem tudtam, mit csináljak vele, azért tettem oda a lábaidhoz.

— De én mégis örültem neki és ezért az örömért nem fogsz most nyomorultul elveszni. Az én Fiam, az én irgalmas, jóságos szent Fiam megjutalmaz érte — biztatta kedves mosolygással.

A méltóságos úr meghatódott, könnyezni kezdett, egyszerre megkönnyebbült; felnyitotta szemét.

Egy sápadt asszony csendesen tett-vett körülötte és az első mozdulatra készségesen odasietett.

— Szűzanyám — susogta a beteg a lázálomtól még kábultan — segíts, hogy az én elhibázott életemet jóvátegyem. Vagy már késő van?

— Jó útra térni sohasem késő — felelte meggyőződéssel az ápolónő — rögtön segítségére leszek.

Újra elvesztette az öntudatát, a szíve rendetlenül vert, a halálveríték ellepte a testét.

Mikor ismét felnézett, fehér szerzetesruhából egy ismerős arc hajolt föléje.

— Te vagy az, Ferkó? — kérdezte elhaló sóhajjal.

— Én páter Bonaventura vagyok, de ha úgy könnyebb a bűnvallomásod, akkor Ferkó vagyok — felelte a szerzetes.

— Te is új életet kezdtél, a régi bűnös helyett? — kérdezte újból.

— Én is és mindnyájan, akik azt elhibáztuk — nyugtatta a beteget és bátorítóan bólintott a könnyes, szomorú ápolónő felé.

Aztán magukra maradtak. Sok gyógyítani való lehetett azon a beteg lelken, mert csak nagysokára nyílt meg az ajtó.

— Páter Bonaventura — lehelte szaggatottan — új év napján én is új életet kezdek.

Készségesen megcsókolta a feszületet és belépett az örök élet kapuján.

Király Ödönné.

Az Örökimádás olvasóinál előnyösen ismert munkatársunk, *Benz-Csáky Ilona* tollából új munka jelent meg *A Szűzanya ünnepei* címen, mely Vermersch S. J. francia nyelvű munkájának nagyszerűen sikerült fordítása. A Szűzanya összes ünnepeire mélyen szántó gondolatokat ad elmélkedésre s így alkalmat ad arra, hogy ünnepeit nemcsak külsőleg, de teljes lelki elmélyedéssel és dogmatikai tisztánlátással ünnepelhessük. A fordító igen értékes munkát végzett és méltán számíthat a Mária tisztelők lelki hálájára — a kódexmásolók által kérni szokott Ave Máriára — a könyv használói részéről. Kiadta a Jézus Szíve Hírnöke, Budapest, VIII., Horánszky-utca 20.



Oltáregyleti élet.

A Lipótváros gyönyörű bazilikájában is brilliánsan működik az oltáregyesület, mint az alábbi beszámolóból kitetszik.

«Ime már második esztendeje, hogy dr. *Madarász István* apátplebános úr, h. igazgatónk ajkáról elhangzott a hívó szózat: katolikus testvéreim, jöjjetek, keltsük új életre a lipótvárosi Oltáregyesületet! És a hívek egy része meg is hallotta lelkipásztorának hívó szavát és röviddel utána 140 új tagnak volt ünnepélyes felvétele. De ezen létszám nem maradt meg, hanem hála a mi dicső lelki vezetőnknek, magának az euch. Úr Jézusnak, mai napig 450-re emelkedett és reméljük, ezen szám is emelkedni fog, mert hányan vannak még ebben a kerületben katolikusok, kik nincsenek bent az egyesületben. És miért? Sokan fáznak bizonyos egyesületi kötelezettségektől, melyek imákban, anyagiakban terheket rónak a tagokra. A mi Oltáregyesületünk ezt nem teszi, csak nem nevezhető tehernek a havi egyszeri szent gyónás, áldozás és havonta egy egész óra, melyet a legf. Oltáriszentség tiszteletére elmélkedésben, imában kell tölteni és nem nevezhető megterhelésnek — minimális — 10 fillér.

Minden hó I. vasárnapján reggel 1/27 órai szentséges mise keretében tartjuk közös szentáldozásunkat és ugyanaznap d. u. 3—5 óráig közös szentségimádásunkat tagjaink buzgó, nagyszámú jelenlétében, úgy hogy a szentélyben a szentségimádók félóránkinti 8-as számát 12-re kellett felemelnünk a nagyszámú jelentkezés folytán.

Március 28., 29. és 30-án lelkigyakorlatot tartottunk h. igazgatónk, dr. *Madarász István* apátplebános úr vezetésével, melyet közös szentáldozással zártunk le. A nagycsütörtöki közös szentáldozáson tagjaink majdnem teljes számban vettek részt. Nagypénteken és nagyszombaton a szentsírnál kitett Oltáriszentség előtt a tagok 8-as turnusban, óránkinti felváltásban egész nap adoráltak, úgyszintén június 25-én is, amidőn templomunkban egész

napon át kint volt a legf. Oltáriszentség.

Február 19-én nagy napja volt egyesületünknek. Tagjaink buzgó adakozásából ily rövid idő — pár hó — alatt sikerült zászlónkra a megfelelő pénzt összegyüjteni, úgy hogy ezen a napon tarthattuk zászlószentelési ünnepélyünket nagyszámú előkelőség jelenlétében. A szertartást Csiszárik János c. püspök úr végezte, a zászlóanyai tisztséget Magdolna kir. hercegnő látta el. Ezt a szép napot a Szent Margit-leányegyesületünk közreműködésével — mely az OE ifjú hajtása — műsoros teaest fejezte be. Itt is hölgyeink nagy buzgólkodást és nagylelkűséget fejtettek ki, mert önkéntes adományaik által ezen est jövedelméből nemcsak a hiányzó összeget tudtuk zászlónkhoz pótolni, hanem még a Credo egyesület zászlója javára is tudtunk 100 pengőt adományozni. Igy már a feltámadási körmeneten büszkén mehettünk saját zászlónk alatt.

Terjesztői ülést minden hó I. vasárnapját megelőző szombaton tartottunk, melyen h. igazgatónk felolvasást, hitbuzgalmi előadást tartott és a folyóügyek kerültek megbeszélésre.

Karácsonykor a szegény gyermekeknek 150 szeretetcsomagot tudtunk adni, valamint évzáráskor 22 leányruhát.

Október 6-án tartottuk első munkadélutánunkat, hogy az évek óta összegyűlt hibás templomi ruhákat kijavítgassuk. Ezen munkadélutánokat minden hét csütörtökjén tartottuk, melyen nemcsak rossz ruhát javítgattunk, hanem újat is készítettünk: 6 ministránsinget, áldoztatóterítőt, nyakvédőket stb., valamint dr. *Vargyas Tivadar* főtisztelendő úr kápolnája részére egy egész új miseruhát megfelelő felszereléssel; 2 új karinget, melyet dr. M. I. h. igazgatónk, apátplebános úr adományozott; kijavítottunk 2 palástot stb.

Továbbá tagjaink áldozatkészségéből egynéhány művészi oltárterítőt is juttathattunk templomunknak. Ez alkalommal köszönetet kell kifejtenünk azon hölgyeknek, kik ezen munkadélutánokon buzgólkodtak, a szentségi Jézus áldását kérjük rájuk és reméljük, hogy az őszre, midőn ezen munkadélutánokat újból megkezdjük, hölgyeink ezen nagyobb számban fognak részt venni, hogy necsak a mi templomunkat tudjuk rendbehozni és díszítgetni, hanem gondolhassunk arra a sok kis templomra, kápolnára, akik a jelen mostoha viszonyok között támogatásunkra nagyon is rászorulnak és ekképen az Úr Jézus oltárának fényét jobban emelhessük.

Saját könyvtárunk cca 300 kötetre emelkedett, azonban — sajnos — tagjaink nem nagyon veszik igénybe; úgy látszik, a hitbuzgalmi könyvek nem nagyon kötik le érdeklődésüket.

Igen szépen sikerült június 24-én máriabesnyői zarándoklatunk is, melyen főként oltáregyesületi tagjaink vettek részt, és az ilyen közös

kirándulásokat meg is fogjuk ismételni, hogy ezáltal is úgy a felebaráti szeretetet, mint az összetartást istápoljuk.

Eddigi szép eredményeink tagjainkat csak serkentheti további munka kifejtésére és találjon visszhangra jó lelkipásztorunk eme szózata: minden oltáregyesületi tag legyen apostol és nyerjen meg az Urnak másokat.

Legyünk tehát jó katolikusok, necsak névleg, hanem cselekedetben is. Necsak külső fény, pompa ékítse e szép bazilikát, hanem a belső is, a híveknek hite, az Úr Jézus iránti szeretete.»

Krisztus Király ünnepét Abaujszántón a következőképen ünnepelték meg a hívek: Horváth Géza esperesplébános szentbeszédet és szentséges misét tartott, melyen közös szentáldozás volt. Szentmise után a Krisztus Király oltárára kitett legméltóságosabb Oltáriszentség előtt hódolás volt, amikor különféle társulatok jelvényüket, rózsafüzért, égőgyertyát, szőlőfürtöket, virágot ajánlottak fel az Úr Jézusnak üdvözlő imádsággal. A férfiak nevében Őrhalmi Imre ny. kúriai bíró, hitközségi világi elnök mondotta a felajánlást. Az Oltáregyesület tagjai égő lámpásokkal kezükben vették körül az Oltárt és fehérruhás gárdisták virágot szórtak.

Az oltáregyleti körlevelet január első napjaiban minden igazgató úr megkapja. Kegyeskedjenek a kérdőívet haladéktalanul kitölteni és a központi irodába beküldeni.

Felvételi füzetünket — mivel az eddigiek elfogytak — újra csináltattuk 20.000 példányban. Igen ízlé-ses új formában kapható a központnál, à 10 fill. Csak magyar nyelven.

Irodalmi értesitőnk *helyszüke miatt a februári számra marad.* **Nagy engesztelő novénánk az Örökimádásban** jan. 19—27-ig lesz. Részleges programmunk az Új Lap és Nemzeti Ujságban fog megjelenni. Az Oltáregyleti fiókok külön is kapnak részleges programmot.

A mélyen tisztelt Szülőket örömmel értesítjük, hogy külföldön általánosan ismert s kedvelt leánynevelőintézetünket Magyarországon is megnyitottuk folyó évi szeptemberben. Általános műveltséget, társadalmi életre való nevelést nyujtunk a nyelvismeretek mellett. Németül, franciául, angolul, olaszul beszélgetve tanul meg perfektül növendékünk, mert e nyelveken folyik a társalgás is intézetünkben. A kastély hegyoldali fekvése nagy kerttel, egészségi szempontból is elsőrangú a leányifjúságnak. Még sincs messze, vasuti állomása a fővárostól háromnegyed órányira van. Az intézet növendékei és a Szülők máris megszerették zárdánkat. *Évközben is felveszünk növendékeket.* Növendékeinket nemcsak elsőrangú műveltséggel, hanem praktikussági szempontból is szükséges perfekt nyelvtudással bocsátjuk vissza az életbe. Bizalommal kérünk a magyar szülőktől pártolást azzal, hogy ránk bizzák serdülő leánygyermekeiket. Bővebb felvilágositást és prospektust tessék az alábbi címen kérni.

Vizitáció Zárda. Érd (Fejér m.), Kastély.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**



XXIX. ÉVF. 1929. FEBRUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.



















TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Az oltáregyesületi szellem. — *regina:* Édes rabság. — *Tanay Ferenc:* Farsangi gondolatok. — *Galambos Kálmán:* A Megváltó. — *Oltáregyleti élet.* — *Irodalom.*

Liturgikus kérdés: I. Ha a főpásztort valami okból (pl. expositio Sanctissimi) nem lehet a templom bejáratánál fogadni, hol kell neki a szenteltvizet nyujtani?

Feletet: Sehol! A szenteltvizet a főpásztor csak a templom bejáratánál veszi. A sekrestyei fogadtatás minden szertartás nélküli. (Csak — természetesen — az egész asszisztencia legyen készen, mert a főpásztor jelenlétében senkisem öltözködhet.)

Kérdés: II. Amikor ünnepi segédlettel van a litániás áldás, szabad-e az asszisztenseknek breviáriumozniok?

Felelet: Különbséget kell tennünk. Amikor a kórus a litániát énekli, *tűrhető* a breviárium használata, ellenben a tulajdonképeni (a római ritus szerint a litániaéneklés vagy rózsafüzérimádkozás alatt a celebrans nincs jelen az asszisztenciával) «áldás» alatt (Tantum ergo — Genitori — Oratio de Ssmo) nem szabad breviáriumozni, mert ez már az «áldás» hivatalos része, amelynek ritusához tartozik az attentio. (Bizonyítja az előírás, amely megköveteli, hogy «veneremur cernui»-ra az egész asszisztencia mélyen fejet hajtson.)

Az Oltáregyesületnek 1928-ban elhunyt tagjaiért buzgó imákat kérünk. Halottaink: Hohenlohe Klodvigné hercegné választmányi tag, Rózsás Márta, Trizsics Erzsébet, Galambosy Mária, Svábek Zsófia, Pálinkás Istvánné, Furkó Benedekné, Csajka Mária, Paksy Józsefné, Gilly József, Wolf Mátyás, id. Tóth Imréné, özv. Dóczy Ferencné, Nyúl Istvánné, Petkovits Ljubomirné, Kluzatsek Gizella, Forsché Román, Orphanidesz Eleonóra, Medveczky Róbertné, Szabó Pálné, özv. Siebenlist Ignácné, Illés József és Pesthy Teréz Budapesten; Kis Emera és özv. Laczkó Balázsné Rimócon; Kesőy Paula Tatárszentgyörgyön; Parizer Katalin, Koder Teréz, Krakomperger Margit, Hirs Anna, Knaver Mária, Hubert Magdolna Rakamazon; özv. Szeleczky Lajosné és Fekete István Napkorban; özv. Árva Jánosné Rimócon; Pédl Teréz, Schalk Krisztina Táton; Gyenesné Rácz Teréz Kistelken; özv. Herics Józsefné Borsmonostorban; Matesz Borbála R. Szendén.

A Lisieuxba küldendő magyar nemzeti zászló költségeihez még kb. 600 P hiányzik. Szeretettel kérjük azokat, akik a nagy «kis Szent»-nek tisztelői, hogy segitsenek e gondunk eloszlatásához, mert a zászló rövidesen elkészül s már a márciusi oltáregyleti kiállításunkon közszemlére lesz kitéve, tehát esedékes a kifizetése is. Adományok az oltáregyleti irodába küldendők. Itt említjük meg, hogy már most el van határozva, hogy az Országos Katolikus Szövetséggel együttes zarándoklattal fogjuk elvinni a zászlót Lisieuxbe. A zarándoklat július elején lesz. Részvételi díj kb. II. osztályon 500 P, III. osztályon 330 P. Kis Teréz tisztelői, készülődjetek; kezdjétek el már most megtakarítani a szükséges összeget, hogy eljöhessetek. Jelentkezni lehet az «Örökimádás» szerkesztőjénél már most.



Az oltáregyesületi szellem.

Előttem van az Eucharisztia nagy pápájának, X. Piusnak a képe. A Vatikán kertjében áll, jobb kezében mellkeresztjét tartja, egész lényén szelíd nyugalom ömlik el, arcán pedig valami titokzatos bánat — azt hiszem — *az eucharisztikus Jézusnak «szentelt fájdalom», kultuszának elégtelensége fölött.* Elnézegetem ezt a képet és az a gondolatom támad, hogy ilyennek kell lennie minden oltáregyesületi tag lelkületének.

Nem mintha nem volna elsőrangú tényező az Oltáregyesület szellemében az Eucharisztia bírása fölötti öröm: hisz ez a lélek első érzelme, amikor az Úr jelenlétének tudata boldogítóan belevilágít. De épen ennek az örömnek boldogságában fogamzik a mélységes fájdalom is afelett, hogy *az Eucharisztiát még sokan nem ismerik és akik ismerik is, többen elhanyagolják, sőt súlyosan megbántják.* A fehér Szentostya hófehér világa még mindíg kevés lélekben otthonos, bármily örvendetes is az eucharisztikus élet lendületes előretörése az egész világegyházban. Az Úr Jézus mindenkit megváltani jött, mindenkit magához akar vonzani, mindenkinek adta eucharisztikus végrendeletét is: «*Vegyétek és egyétek!*». Az igazi oltáregyesületi szellem állandóan egyesíti a szentségi Úr Jézus imádásának örömével a hiányzó lelkek mulasztásaiért kárpótlás kötelességérzetét s az engesztelés szeretetlángjaiba buzgó könyörgéseket vegyít az Úr eucharisztikus országának terjedéséért. Igen! használjuk az imádság biztos eszközét, az Úr Jézus ismeretének terjesztésére is, mert Ő maga is folyton imádkozik az Eucharisztiában és imádságaink nagy súllyal eshetnek az isteni igazságosság mérlegébe az egy-egy léleknek szükséges első kegyelem ellenértékeként. Hordozza szívében az Oltáregyesület minden tagja X. Pius pápa gondját, mert ez a gond most is aktuális még és XI. Pius pápa is felújította mintegy a tavalyi enciklikájában, amikor a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti engesztelés kötelességét hangoztatta. Ez a gond bennünket buzgóbbakká teend és az oltáregyesület érdekében lelkesebb propagandára

ösztönöz, mert így elérjük azt, amit az isteni Üdvözítő így fejezett ki: «Azért jöttem, hogy életük legyen és hogy bőségesebben legyen».

Bár sohase feledné el ezt a hivatását egy oltáregyesületi tag sem és minél nagyobb szeretettel — vágyakozással ostromolná az Oltáregyesületben Jézus eucharisztikus Szívét e fohász: «Jöjjön el a Te eucharisztikus országod!»

Dr. Mátrai Gyula.

ÉDES RABSÁG

Ha egyszer a szívem madárka lehetne,
Fészket a szentségház közelében verne,
Titokban, elrejtve...
S ha este az én Uram egymagában lenne,
Madárrá vált szívem a nagy csendességben
Dalolni kezdene.

Eleinte halkan az oltár lépcsőjén,
Suttogó imáját nem hallaná senki,
Csak Te, Uram, meg én...
Aztán odaszállnék ajtócskád elébe,
Szavam hangosabban kérne, könyörögne,
Százszor bezörgetne:

«Szabadság fészkéről rabságodba vágyom,
Békés szent világod, hófehér kis lakod,
Hadd legyen otthonom.
Csak egy kis morzsát adj a Te kenyeredből,
Tüzes édes italt csak egyetlen cseppet
Szentséges véredből.»

Addig zengeném így legszebb dalaimat,
Míg meg nem hallgatnál, ajtót nem nyitnál
Fogoly madaradnak.
Ott aztán kelyhednél boldogan megülnék,
Forró szerelemmel reggeltől napestig
Néked énekelnék.

S ha végre jóságod magához ölelne,
Ez a békétlen szív mennyit elfeledne,
Többé nem könnyezne.
Ott élne örökre csodavilágodban,
Fehér kalitkádnak, boldog fogságodnak
Édes rabságában.

regina.

Farsangi gondolatok.

A GÖRÖG bölcselő, Demokritos azt kívánja, hogyha száz kapuja volna is a szívnek, mint Thébának, az örömet mind a százon be kellene engedni. Törekszenek is ezt megvalósítani az emberek mindig, de különösen most a farsang folyamán.

A pogány rómaiaknál Saturnus istennek december végén víg ünnepeket rendeztek, annak a boldog kornak az emlékére, melyben éltek őseik Saturnus alatt. Ilyenkor átadták magukat az önfeledt élvezethajhászatnak, kicsapongásoknak, abban a tudatban, hogy nincs nagyobb öröm a földi vágyak kielégítésénél. Ebből fejlődtek ki a középkor folyamán a színjátékok, mulatságok, melyeket a keresztény szellem törekedett megnemesíteni. De az ember szórakozásvágya, ha egyszer szabadjára engedte, nem akar határt ismerni. Innen van, hogy korunkban sokszor a saturnáliákra emlékeztető és talán azokat meghaladó mulatozásoknak vagyunk tanui. Az Istentől távol álló tömegeknek ma is kiabáló vágya a «panem et circenses», a jólét és határtalan élvezet. Azt gondolják, hogy ezzel örömsóvárgásuknak kielégüléséhez jutottak. Földies szempontból tekintve, igen. Azonban, miként nem elég a virágnak a föld, melyből táplálkozik, jóllehet szüksége van rá és jól érzi magát benne, hanem a felülről jövő napsugárra vágyik, éppúgy az embert sem elégítheti ki az anyagias élet, hanem szükséges az Istentől jövő kegyelemsugár. Ha csak test volnánk, elég volna a föld, ha csak lélek volnánk, nem kellene a föld; de mivel test és lélek vagyunk, kívánjuk a földet és sóvárogjuk az eget.



Nem mindenki jut tudatára ennek a titkos vágynak és örömnek; vagy ha igen, nem akarja észrevenni, mert lemondást lát benne, mely nehéz. Pedig lemondás nélkül, önmegtagadás nélkül soha sem lehet igaz örömünk, boldogságunk. Úgy vagyunk, mint a kínai kőtörő, ki épen élete egyhangúságán tépelődött, amikor elvonult előtte fényes kísérettel a császár. Arany födél alatt ült. Koronája ragyogott a nap fényében. A nép hódolt előtte. — Hej, ha én is császár lehetnék! — gondolta magában. És abban a pillanatban császárrá lett. Ő ült az aranyfödél alatt, rája tüzött a nap. Izzadt is belé. Bántotta, hogy a nap nála is hatalmasabb.

— Nap akarok lenni! — mondotta. És az lett.

Ontotta sugarait, perzselte a növényzetet. Örült, hogy uralkodhatik a természeten. Egyszer csak eléje került egy hatalmas felhő, melyen nem tudott, bárhogy erőlködött is, keresztülförni. — Ez is hatalmasabb nálam — gondolta. Felhő akart hát lenni. Az is lett. Szakadt belőle az eső oly mennyiségben, hogy a patakok és folyók megduzzadtak, medrüket elhagyták és törve-rontva magukkal sodortak mindent, ami útjukba került. Csak egy hatalmas sziklának nem tudtak ártani. Büszkén állt az a helyén, a felhő pedig bosszankodott, hogy ez a szikla is erősebb nála. Szikla akart hát lenni. És az lett. Boldognak érezte magát, mert sem a nap, sem a felhő dacolni nem tudott vele.

Azonban jött egy ember, aki hatalmas csákányával bevágott a szikla testébe és darabokra zúzta azt. Ekkor látta, hogy a kőtörő is erősebb és újból vissza kívánta régi életsorsát és többé nem elégedetlenkedett.

«Ki boldogságot vadász, árnyékot vadász.» (Kölcsey.) Ha még úgy törekszünk is a boldogság, béke, öröm után, csak akkor tudjuk elviselni, ha szívünk a sok önfegyelmezés iskolájában erőssé és állhatatossá lett. Méltán írja Szent Ágoston: «Amikor felgerjedtem magam ellen, ott, lelkem legbensejében; mikor megtörtem, mikor multamat elpusztítottam és neked áldoztam, mikor megújhodásomon gondolkozva reménykedni kezdtem benned, ott és akkor éreztem legelőször édességedet, akkor adtál örömet szívembe.» (Vallomások, IX. könyv, 16. fej.)

Míg sokan most, a farsang folyamán belemerülnek a földies örömökbe, mi szerezzük meg, ha lemondással jár is, az igaz, tiszta örömöket. Kell szórakozás, de mindig bűn nélkül. Tertullián írja a régi keresztényekről: «Isten műveinek semmiféle gyümölcsét sem vetjük meg, de uralkodunk önmagunkon, nem élünk velük mértéktelenül, nem élünk vissza velük.» (Apol. c. 42.) Lehet szórakozni, de kell uralkodni, hogy igaz legyen az örömünk. Egy igaz öröm van csak: a tiszta szív öröme.

Ezt az örömet hangoztatja a Szentírás is. Boldog a nép, mely tud ujjongani — mondja a zsoltáros. Az örvendetes szív örvendetessé teszi az arcot — állapítja meg a Példabeszédek Könyve. A Úr Jézus pedig evangéliumot, vagyis örömhírt hozott a világra. Szent Pál is nyomatékosan hangsúlyozza: Örvendjetek, újból mondom, örvendjetek! Ez a szent öröm fakasztotta az emberiség fáján a legszebb erényeket: az alázatosságot, tisztaságot, türelmet, a hősies önfeláldozást és szeretetet. Nem kell megvetnünk a szórakozásokat, de keresztény szellemmel kell megtölteni azokat és akkor nem lesznek bűnös örömeink, melyek elmúlnak és fájdalommal végződnek, hanem tiszta örömeink, melyek megmaradnak mindig és az örömök teljességéhez, az Istenhez visznek. Aki pedig egyszer az Úr örömeit csak megsejtette is, felejteni nem tudja soha. *Tanay Ferenc.*

A Megváltó

Ájtatos ünnepi játék három részben.

Mások írásai nyomán színre alkalmazta *Galambos Kálmán.*

SZEMÉLYEK:

ÁDÁM (később Dizmasz, a jobb lator)	REMÉNYSÉG	DÁVID, NÁTHÁN, SIMON } zsidók
JÉZUS	LELKIISMERET	
KAIN	SZŰZ MÁRIA	HIRVIVŐ
JABAL, JOBAL, JUBAL } szodomiták	SZENT JÁNOS	RÓMAI SZÁZADOS
	MAGDOLNA	BOUILLON GOTTFRIED
JÚDÁS	MÁRIA, SZALOME } szentasszonyok	SZENT IMRE
LUCIFER	GEZMASZ, bal lator	SZENT FERENC
	FŐPAP	

Földiek kara, égiek kara, szodomiták, zsidók.

ELSŐ RÉSZ.

Szín: Erdő. Bal háttérben összetákolt sátor zöld növényzetből. Alkony.

ELSŐ JELENET.

ÁDÁM.

ÁDÁM (fáradtan jön jobb háttérből): Fáradt vagyok. Lehúz a föld. Nem tudom, mi oly kimerült: a test, a szív, vagy a lélek? Vagy tán mind a három? A rögös föld fölhorzsolta lábamat, tagjaim reszketnek a nehéz munkától, homlokomat verejték tüzeli. Leroskadok... (Fáradtan féloldalt leül egy kidöntött fatörzsre, vagy tuskóra; darabig csend, aztán fájdalmasan folytatja.) Ó, jaj... Pihen a test és a pihenő test még jobban érzi a szív és lélek fáradtságát. Mintha nagy kő feküdnék a szívemen, mintha rongyokba tépnék lelkemet. Mi lesz velem?... Ki törli meg verejtékes homlokom? Ki veszi le a követ szívemről? Ki oltja el lelkem égő tüzét? Fáj, fáj az élet? Az én életem... A jövő élete... (Kitörve:) A jövő, a jövő! Mi lesz a jövő korral, a jövő gyermekeivel? Az én véreimmel, az én fiaimmal? Az én verejtékem ott gyöngyözik az ő homlokukon is! Az én kövem az ő szívüket is nyomja. Az én tüzem az ő lelküket is égeti. Ó, jaj! Jaj véreim!... jaj nekik! (Lehúnyja szemeit, egy darabig fájdalmasan sóhajt, lassan elszenderedik.)

MÁSODIK JELENET.

ÁDÁM, LUCIFER.

LUCIFER (vállára üt): Mi bánt, Ádám?

ÁDÁM (kétségben): Hogy mi bánt? Azt kérdezed? Nem látod az Isten büntetését verejtékes homlokomon? Nem látod a tüzet, melyet önvétkem gyujtott lelkemben s most véresre égeti bensőmet? Nem látod, hogy nyomja kősziklák súlyával szívemet a jövő sorsának rettenetes terhe? Mi lesz velem? Mi lesz fiaimból? Ah, tudni akarom!

LUCIFER: Tűzről beszélsz, mely lelkedet égeti. Ez fáj neked, Ádám! Saját kezeddel gyujtottál lelkedben hármas lángot. Ez űz, hajt, mar, éget, míg ki nem elégíted. Felül akartál emelkedni a parancson, megízlelve a *tudás* gyümölcsét. Ezzel gyujtottad meg az első lángot: a *kevély vágyat* elérhetetlen magasságok után.

Ez a láng éget, hogy törj előre dacos kevélységeddel. És minél magasabbra törtetsz, annál mélyebb a bukásod. Sok adatott néked és még *többet* akartál birni, leszakítva a tiltott gyümölcsöt. Azóta ég lelkedben a *birvágy* tüze, hogy folytonosan emésszen a föld kincsei után. S gyűjtöl bár kincset garmadába, annál nagyobb lesz olthatatlan vágyad. A *test* vágyával kívántad meg az alma édes nedvét. És ez az édes nedv tűzzé vált lelkedben. Ez a harmadik láng, mely forró tüzével unszol az *édes gyönyörök élvezésére.* Édes gyönyörök, melyek megízlelve, keserű nyomorúságára válnak a testnek és léleknek. Ez a három a te tüzed, Ádám!

ÁDÁM: Ó, jaj, a tűz, az átok! S nincs hűs csepp, mely enyhítse e lángokat? Tovább égnek e lángok nemzedékemben? Nekem már végem, rajtam az Isten átka! De fiaim! Mi lesz velük? Ezt engedd, engedd látnom! Látni, hogy tovább rohannak-e az idők mulásában e három tűz átkával, vagy megenyhül lelkük lángtengere? A fiaimat, ó engedd látnom te csodálatos, te rettenetes szavú szellem!

LUCIFER (gúnyosan): Jó, lásd tehát! Nézd gyermekeidet, hogyan haladnak a te utadon! (Eltünik.)

HARMADIK JELENET.

ÁDÁM.

ÁDÁM: Félek, remegnek csontjaim. Mit fogok látni? Az idők mulnak, új nemzedékek születnek. Vajjon meghozza-e az idő a gyógyulást? Letörli-e a forró verejtéket? Megkönnyíti-e a szív terheit? Elfojtja-e a lélek nagy tüzét? Vagy látni fogom a jövő fiait? Az én fiaimat, az én véreimet tovább rohanni, üző átkukkal a kárhozat örök kínjába? Mi lesz? Mi lesz? (Figyel.) Ki jő ottan? Ó, megdermedek! Tűz ég az arcán, irtóztató! Haja az égnek mered. Tekintetében vad rémület. Őrjöngve rohan az éj sötétjébe. Ki vagy?

NEGYEDIK JELENET.

ÁDÁM, KAIN.

KAIN (betoppan, doronggal): Én Kain vagyok. Nem ismersz? A gyermeked!

ÁDÁM: Kain, én gyermekem! Futsz, mintha az ég villáma kergetne. Az irgalmas Istenre! Fiam, Kain, hová?

KAIN: A kárhozatba...

ÁDÁM (elfuló hangon): Megfulladok... Megfojt a szó... megállj, fiam,... az égre! Mondd szerencsétlen, mit míveltél?

KAIN (vadul): Igen, a kárhozatba rohanok, melyet te szültél a földre. Te gyujtottad meg a tüzet, mely égeti a lelket kevély vágyakra. Az én tüzem is égetett. Dacosan vetettem meg a parancsokat. És szívem kevélységében mégis több akartam lenni, mégis én akartam Isten kedveltje lenni. Áldozatot gyujtottam Ábellel az Úrnak. És azt akartam, szívem tüze azt szomjazta, hogy az én áldozatom kevélyen szálljon föl, túl a másikén, föl-föl a végtelen magasságokba és dicsőség sugározzon onnan reám.

ÁDÁM: Jaj, jaj nekem... A kevély vágy, ez az én kárhozatos szülöttem.

KAIN: A tied! És a tied az átok is, mellyel lesujtott Isten. Ábel füstje fölszállt a messze fellegek közé, az enyémet visszacsapta Isten a földre... És én...

ÁDÁM: És te?... Beszélj, beszélj! Mondd gyorsan, mit tettél?

KAIN: Mit tettem? Tüzem még jobban égetett, mint eddig. A kevély vágy még jobban marcangolt. Nem birtam a másikat fölöttem látni... Megöltem Ábelt.

ÁDÁM (fölzokog): Ó, átok! Lesujt a földre. Megrontottam önnön magzatom. Fiam vére az én fejemre száll.

KAIN (kétségbeesve): A tiedre szálljon! Miért szülted a bűnt a világra? Kevélységedben miért fordultál Isten ellen? Átkozott vagy te, átkozott vagyok én! Isten haragja az utamon. Előttem öcsém vére piroslik, mögöttem az átok üldöz. Futok előlük, jaj, de hasztalan. Látod? Ott a vér... kiált, átkot kiált!... Én vagyok az első, ki kevély és nagyravágyó voltam, de nem az utolsó. Sok-sok száz meg ezer lesz, ki fennen hordja fejét, ki többnek akar látszani, ki másokat megvet. A kevélység és nagyravágyás szüli majd Nagy Sándort, ki az egész világon akar uralkodni; egy Augusztus császárt, ki az egész világ ura, de istenné választatja magát; egy Napoleont, ki három világrészben csatázik, mert halhatatlan akar lenni!... Lesznek, kiket a hiúság és gőg annyira elfog, hogy nem akarnak térdet hajtani Isten előtt; lesznek, kik az Istent tagadják; lesznek, kik az észt imádják és lesznek, kik Teremtőjüket tagadva, az állatot valljják ősüknek...

ÁDÁM: Hallgasd, ne folytasd, mert nem birom tovább!...

KAIN: Jaj, jaj, futok... az átok, az átok... (El.)

ÖTÖDIK JELENET.

ÁDÁM, JABAL, JOBAL, JUBAL.

ÁDÁM (eltakarja arcát): O, borzasztó!... Meddig versz még, Isten? Egy vétkes vágyért iszonyú az átok... És a másik vágy?... Velőmet rázza a félelem, ha rágondolok. Milyen átkot szül az a jövendőben?

JABAL: Ó, jaj!

JOBAL: Jaj, jaj!

JUBAL: Jaj nekünk! (Jajgatnak.)

ÁDÁM: Kik jajveszékelnek? Honnan e hangok?

JABAL (beront, de aztán fáradtan összeesik): Ó, jaj!

JOBAL: Megfulladunk! A lángok!...

JUBAL: Az átok! Jaj nekünk! (Testüket, tagjaikat forgatva állandóan mozognak, ugrálnak, mintha a tűzből akarnának szabadulni, mintha óriási kínokat szenvednének. Tűz fénye verődik be utánuk, a messzeségben a szodomiták tompa jajveszékelése hallatszik és a tűz sistergése és pattogása, az egész jelenet alatt.)

ÁDÁM: Szerencsétlenek! Kik vagytok?

JABAL (ki eddig a földön hánykolódott, most felugrik): Nem ismersz minket? Nem akarsz ránk ismerni? A te fiaid vagyunk, Ádám!

ÁDÁM: Az én, az én fiaim?

JOBAL: Igen, a tied. A te véred folyik ereinkben. A te vétked él lelkünkben. Szodomából jövünk, ahol kénköves tüzesővel vert meg az Isten büntetése minket.

ÁDÁM: Mit vétettetek, ti boldogtalanok?

JUBAL: Mit vétettünk? A test gyönyörűségeit kerestük, amint te kerested azt, vágyva a tiltott alma édességére.

JABAL: Megízleltük mi is a tiltottat és elmámorosodtunk tőle; és egész testünkkel és egész lelkünkkel belesüllyedtünk az érzéki gyönyörökbe, míg csak...

ÁDÁM: Míg csak?...

JOBAL: Utólért az Úr keze. Látod ott a messzeség pirosló tüzét. Szodoma ég ott kénköves tüzes lángokban. Mindenki és minden elpusztult. Mi is érezzük a tüzet, minket is éget, kínoz és gyötör...

JUBAL: Utólért az Úr átka!

ÁDÁM (összegörnyed): Az átok!...

JABAL: Az átok, mely a te véredből szállt miránk. Amely a mi vérünkkel tovább száll a messze jövendőkön és még sok-sok nemzetségnek hozza meg romlását...

JOBAL: Milliók lesznek a testi kéjek rabjai. És lesz idő, mikor Babylon és Róma népe az állatok módjára él piszkos szenvedélyének s a hatalmas birodalmak emiatt elpusztulnak.

JUBAL: Lesz idő, mikor Szirakuza városában egyszerre százezer ember rothad elevenen, kik parázna vágyaiknak éltek.

JABAL: És lesznek tömegek, kiknek egyedüli földi céljuk már csak a bor, a tánc és a bűnös szerelem lesz.

JOBAL: És lesznek nemzetek, melyek czeréves dicső mult után testi és lelki romlottságuk miatt elpusztulnak. Mert követik Ádámot, ősüket. A te bűnöd mindig és mindenütt!

JUBAL: Mert nem szűn meg a bűn, nem szűn meg az átok. Mi most tovább rohanunk égető tűzünkkel a keserves végtelenségbe. S tovább visszük a te bűnödet, a te átkodat!

ÁDÁM: Az én bűnöm mindig és mindenütt!

JABAL: Jaj, a tűz! (Elrohan.)

JOBAL: A tűz!

JUBAL: A tűz! (El.)

HATODIK JELENET.

ÁDÁM, JUDÁS.

ÁDÁM: Föld már nyílnál meg s temetnél el örökre! Isten, bár sohasem teremtettél volna! Eltemettem a világ üdvét. Én szerencsétlen, csak átkot, csak bajt hoztam a világra!... Három tiltott vágy emészti a nemzedékeket. Kettőnek rettenetességét már láttam; egy még hátra van. Jaj, mit kell még látnom! Reszketek... jaj! Már hallom is a halálnyögést.

JUDÁS (kezében kötél): Harminc ezüst pénz!... Harminc! Harminc! Ezüst!... Pénz. Igen. Harminc ezüst pénz. (Hirtelen fölkiált.) Ó, jaj, látom! Ott! Ott van! Hogy csillog! Éget! Jaj, jaj, a markomat égeti!

ÁDÁM (rémülten hozzálép): Mit beszélsz, szerencsétlen?

JUDÁS: Nem látod? Hogy cseng, amint számlálják! Tíz, húsz, harminc! Jaj! Minden csengése belevág a szívembe. Vágja, üti, égeti. Jaj! Tíz, húsz, harminc! Harminc ezüst pénz! Én szerencsétlen! Harminc ezüstért... Ó, borzasztó!... Érted? Harminc ezüstért elárultam a Mestert!

ÁDÁM: Mit mondasz? Beszélj! Nem értelek.

JUDÁS: Ki vagy? (Visszaretten.) Ádám? Az én ősatyám? Az én átkomnak a szülője!

ÁDÁM: Még ez is! Még ez is! Nem ér hát véget az átok? Mit tettél? Mondd, beszélj!

JUDÁS: Amit te tettél, Adám! Vágytam a föld kincsei után. Te is vágyakoztál az alma után és annak kedvéért elárultad az Istent. Én is vágytam földi kincs után és elárultam a Mestert.

ÁDÁM: Kit árultál el, kiről beszélsz?

JUDÁS: A Mestert! Nem értesz? A Mestert! Aki szeretett kimondhatatlan szeretettel. Aki jutalmat ígért, gyönyörűséges jutalmat. Aki végtelenül jó. Akit végtelenül kell szeretni. És én, én elárultam! Elárultam! Elárultam a világ kincseiért! És utánam ó, hányan fogják még elárulni a világ kincseiért!? Mert apáról fiúra tovább száll a bűn, az átok.

ÁDÁM: Az én bűnöm, az én átkom!

JUDÁS: Lesznek, kik száz meg ezer embert vernek rabláncra, csakhogy nekik annál több jusson a föld javaiból. Lesznek, kik várkastélyokban laknak s megfeledkeznek a szegények nyomoráról. Lesznek, kik lopnak, csalnak és uzsoráskodnak; lesznek, kiknek egyedüli, de jól jövedelmező foglalkozásuk az árdrágítás lesz. De lesznek olyanok is, kik megkísérlik a társadalmi osztályok közt a vagyoni aránytalanságokat hangzatos jelszavakkal, sőt erőszakkal és vérrel is megszüntetni, de nem minden érdektől menten, mert százezreket és milliókat fognak lopni és aztán világgá menni, mert mindig és mindenütt felüti majd fejét a több utáni vágy, az emberiség mindig telhetetlen lesz.

ÁDÁM: Mindig telhetetlen lesz?

JUDÁS (őrjöngve): Jaj, már megint éget! Megint látom, ott csillog a pokol tüzében... Eldobtam, de utánam jön... Meg kell szabadulni tőle... Ez megszabadít, a kötél! (El.)

ÁDÁM (leborulva mellét veri): Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem!

JUDÁS (a távolból): Harminc ezüstért elárultam őt, a Mestert, a Messiást!

HETEDIK JELENET.

ÁDÁM, REMÉNYSÉG.

ÁDÁM (felemelkedik): Mit hallottam? Mint édes balzsam kapta meg lelkemet egy szó: a Messiás! Ó az, akit megígért az Úr ama rettenetes napon. Emlékszem már... Feléled a a lelkem. Egy új remény csillanását látom...

REMÉNYSÉG: Bízzál, Ádám! Az Úr megsegít. Láttad a bűn rettenetes átkát. Lássad hát azt is, hogy a

bánat nyomán mint válik az átok áldássá. Jöjj, pihenj meg, hisz oly fáradt vagy! Aludjál és álmodj szépeket, hogy lelked a nyugalmát fellelhesse! (A sátorba vezeti.)

(Függöny.)



Választmányi gyűlésünk legfontosabb pontja a zárószámadások, illetve beszámoló beterjesztése volt. *Dr. Mészáros János* prelátus kanonok orsz. főigazgatónk az újév első választmányi gyülésén azt kivánja az Oltáregyesületnek, hogy megtudjon felelni ama nagy feladatoknak, amelyek elé az újév állítja. (Különösen a nagy számmal beérkezett kérvényekre és a Szentatya jubileumával kapcsolatos nagyobb ajándékcsoportra gondolt.)

Beszámolónkat, amelyet a bíboros hercegprímás úrnak megküldöttünk, úgy közöljük le, hogy kihagyjuk ama részeket, amelyekről m. t. olvasóink már úgyis értesültek az «Örökimádás»-ból.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1928. évi beszámolója. Szerény tevékenységünkről szóló ezen évi kimutatás annak a Szentségi Úr Jézusnak dicsőségét hirdeti, kinek erejéből és segítségével tudtuk az Oltáregyesület szent céljait szolgálni. Neki legyen érte örök hála és dicséret!

Nagy örömmel állapítjuk meg, hogy az Oltáregyesület a lefolyt évben is mindinkább terjedt az egész csonka országban, különösen pedig a szombathelyi egyházmegyében, ahol a megyéspüspök úr az egyesület megalakítását minden plébániatemplomban kötelezővé tette; sok helyen már eddig is működött, a közelmultban pedig 52 új megalakulásról vagy ujjászervezésről kaptunk értesítést az egyházmegyei igazgató úr útján. Ugyancsak nagy buzgóságot fejtettek ki ezen a téren a hajdudorogi — a csonka rozsnyói — és a váci oltáregyesületek, nem is szólva az egriről és a veszprémiről, amelyek évtizedek óta benső viszonyban vannak az országos Központtal és buzgó tevékenységükkel mindig első helyen álltak.

A vidéki tagok száma 1928-ban 12.381-el szaporodott, beleértve a clevelandi (Egyesült Államok) szent Imre hitközség magyar Oltáregyesületi tagjait, kiknek kiküldöttei a mult nyáron ellátogatva édes hazájukba, felkeresték központi irodánkat és az ottani Oltáregyesületi tagok nevében 114 pengőt adtak át.

Amint a váci egyházmegyei Oltáregyesület csatlakozása az országos Központhoz a múlt év legörvendetesebb eseményeihez tartozott, úgy a jövőnek egyik legbiztatóbb mozzanata a székesfehérvári egyházmegyei Oltáregyesületnek velünk való szerves viszonybalépése lesz. Az ottani elnökn ő már nov. 17-én levélben értesítette központi elnökasszonyunkat, hogy a boldogult Kánter által kiadott «Útmutató» II. részének II. módozata szerint óhajt Központunkhoz csatlakozni. A decemberi választmányi gyűlésből kifolyólag levélileg fejeztük ki örömünket és hálánkat a szíves ajánlatért, mely bizonyára mind a székesfehérvári, mind az orsz. közp. Oltáregyesület javára fog szolgálni.

A budapesti fiókoltáregyesületek is szép tevékenységet fejtettek ki; mint új megalakulást a IX. ker. Soroksári-útit és a VII. ker. Törökőrit említjük meg; a székesfővárosban jelenleg 32 templomban működik az Oltáregyesület és a tagok száma az év folyamán 1612-vel emelkedett.

A tagdíjak a lefolyt évben összesen 16.417 P 52 f.-t tettek ki; ebből a vidékre esik 8275 P 27 f. Budapestre 8142 P 25 f., még pedig a fiókok részéről 5144 P 77 f., a központi irodában begyűlt 2997 P 48 f.

Az egyes fiókok hozzájárulása a következő: Koronázó főtempl. 200, Tabáni pléb. templ. 374.92, Krisztinavárosi pléb. templ. 455.08, Városmajori pléb. templ. 212.70, Lágymányosi pléb. templ. 127.70, Erzsébet apácák templ. 60.20, Alsóvizivárosi pléb. templ. 224.10, Felsővizivárosi pléb. templ. 219.20, Országúti pléb. templ. 80, Újlaki pléb. templ. 170, Óbudai pléb. templ. 139, Belvárosi pléb. templ. 468, Lipótvárosi bazilika 292.90, Dalnok-u. kiseg. káp. 78.40, Angyalföldi pléb. templ. 264.93, Erzsébetvárosi pléb. templ. 253.02, Zuglói pléb. templ. 80, Herminamezei pléb. templ. 169.20, Gör. kath. pléb. templ. 6 (a többi a hajdudorogi egyházmegyében kimutatott összegben foglaltatik), Józsefvárosi pléb. templ. 715.64, Szent Rókus pléb. templ. 142.50, Ferencvárosi pléb. templ. 242.06, Soroksári-úti kiseg. káp. 32.18, Tisztviselőtelepi pléb. templ. 45, Augusztatelepi kiseg. káp. 92.04 P.

Az egyházmegyékből befolyt tagdíjak így oszlanak meg: Esztergom főegyhm. 908.39, Veszprém egyhm. 727.17, Szombathely egyhm. 1265.41, Eger érs. egyhm. 1989.90, Váci egyhm. 1437.76, Csanád egyhm. 180.40, Kassa egyhm. 90, Pannonhalmi főapátság 96, Győr egyhm. 42.50, Szatmár egyhm. 47.40, Rozsnyó egyhm. 300, Nagyvárad egyhm. 121.79, Hajdudorog gk. egyhm. 760, Eperjes-Munkács gk. egyhm. 12, Amerika 296.55 P.

A kiállítás után a Központ részéről ajándékokban részesültek: Budapest összesen 10,196.80 pengő értékben, Esztergom főegyházmegye 3276.40 P értékben, Veszprém egyhm. 4224 P értékben, Szombathely egyhm. 2292 P értékben, Eger érs. egyhm. 3681 P értékben, Vác egyhm. 11,567.20 P értékben, Csanád egyhm. 984 P értékben, Győr egyhm. 2146 P értékben, Szatmár egyhm. 1410 P értékben, Kassa egyhm. 2042 P értékben, Rozsnyó egyhm. 4400 P értékben, Székesfehérvár egyhm. 1513.60 P értékben, Pécs egyhm. 2197.20 P értékben, Hajdudorog gk. egyhm. 4372 P értékben, Román megszállt területek 823.40 P értékben, Japáni missiók 1591 P értékben.

Szétosztásra került összesen: 129 kazula, 39 pluviale, 13 felonion, 24 velum, 20 ciborium-köpenyke, 21 fehér és 17 viola beteglátogatási-burza, 21 egyszerű és 11 dupla-stóla, 36 ministráns-ruha, 4 mennyezet, 10 oltárterítő, 2 áldoztató-kendő, 73

alba, 55 karing, 42 ministráns-ing, 7 cingulum, 342 vállkendő, 339 corporale, 260 palla, 724 purificatorium, 724 lavabo, 10 kehely, 9 ciborium, 4 gk. kehelyfelszerelés, 8 szentségmutató, 14 gyertyatartó, 4 szenteltvíztartó hintővel, 7 füstölő tömjéntartóval, 5 római és 2 görög pacificale, 3 öröklámpa, 2 csengetyű, 13 beteglátogatási custodia és olajtartó, 3 kánontábla-készlet, 4 pulpitus, 10 missale romanum, 9 missale def., 4 készlet ampolna tálcával, 1 antipendium...

Az Oltáregyesület házában fennálló Virgo Reparatrix kongregáció 5 csoportra felosztva, havonkint kétszer tartotta hivatalos összejöveteleit; az évi lelkigyakorlatot pedig a nagybőjt folyamán végezték a tagok, kik valamennyien tagjai egyben az Oltáregyesületnek is.

Az év folyamán összesen 6 közös lelkigyakorlatot rendeztünk a fenti tagok számára 1025 résztvevővel; 98-an külön-külön végezték a szentgyakorlatokat; 6 ízben zárt ingyenes vagy jutányosárú lelkimagányra vonultak vissza az Úr Istenhez közelebb jutni óhajtó lelkek, kiknek száma 149-re emelkedett; azok részére pedig, kiket munkájuk és foglalkozásaik egész nap lekötnek, esténként tartott nyolcnapos lelkigyakorlatos-szentbeszédsorozat volt, mely igen nagy látogatottságnak örvendett, lehettek ott körülbelül 250, 300-an.

A különböző lelkigyakorlatok szónokai 3 ízben dr. *Mátrai* Gy. p. káplán lelkész, 2 ízben *Péter* domonkosrendi atya voltak; a többieket dr. *Tiefenthaler* p. kamarás igazgató, *Biró* és *Müller* jézustársasági, *Dombi* ciszterciterendi atyák és *Lombos* hitoktató vezették.

Az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlata az Örökimádás-templomban folyt le nagyhét alatt este ½8 órakor, ugyancsak dr. Mátrai vezetésével.

Bár szép számban akadtak új előfizetők az «Örökimádás» folyóiratra, sajnos a régiekből többen elmaradtak, így tehát a mult évekhez hasonlóan most is körülbelül 1600 példány fogyott el havonta.

Új lendületet vitt az Eucharisztikus Gyermekszövetség életébe a B. O. K. Oe. kiadásában megjelent «Az isteni Gyermekbarátnál» című imakönyv, melynek kiadási jogát a «Pro liberis Catholicis» gyermekgondozó társasággal a flamand szerző Poppe lelkész örököseitől az Oe. megvette; dr. Mátrai Gyula kijavította magyarságát, kibővítette szövegét és gazdag énektárral ellátva Jézus szentséges Szívének ünnepén útnak indította. Szeptemberben már közkézen forgott a kedves kis imakönyv; terjesztését nagy buzgósággal karolták fel különösen budapesti hitoktatók és hitoktatónők, úgy, hogy az első kiadás 6000 példányából eddig már 2500 fogyott el. De vidéken is hamar megismerték és megszerették ezt a páratlan lelki kézikönyvet és folyton jönnek megrendelések az ország minden részéből; aki akönyvecskét használja, az rendesen másnak is ajánlja, így bízvást reméljük, hogy mihamar nélkülözhetlenné válik a magyar gyermekvilágban és az Eucharisztikus Úr Jézus szeretetét a kicsinyek szívében ápolva és fejlesztve, az Eucharisztikus Gyermekszövetség terjedését is előmozdítja.

A Szövetség hivatalos közlönye a «Jézusom Örömöm» 9000 példányban jelent meg minden hónap elején, ebből az első hónapok kivételével alig maradt meg 200.

Vidéken 575 új tagot toboroztak az Eucharisztikus Gyermekszövetségek, Budapesten 269-et, vagyis hozzánk ennyit jelentettek be elkönyvelésre.

A rendesnél is nagyobb ünnepséggel és fénnyel folyt le októberi Eucharisztikus díszgyűlésünk, amennyiben

a kongresszus jelentőségét és méltóságát emelte az a körülmény, hogy Szentséges Atyánk dr. *Serédi* Jusztinián biboros hercegprimás személyében követét küldte ezen kongresszusra...

Templomunban a mult évben tartott ünnepélyes szertartások szentmiséit, illetve áldásait gróf Mikes János szombathelyi püspök, dr. Mészáros János prelátus-kanonok, érseki helytartó, orsz. igazgatónk, Breyer István prelátus-kanonok, államtitkár, dr. Mihályfi Ákos villersi apát, egy. tanár, dr. Ernszt Sándor protonotárius-kanonok, dr. Pataky Arnold apát, egy. tanár, dr. Martin Aurél prelátus, egy. tanár és dr. Töttössy Miklós, pápai kamarás, plébános celebrálták.

Mind a celebránsoknak, mind a szónokló és az Örökimádásban gyönlató főtisztelendő uraknak ezen a helyen is mély és hálás köszönetet mondunk az Úr Jézus nevében, kinek szent ügyét szolgálják önzetlen odaadásukkal.

Az Örökimádás-templom márványtrónusán az aranyos szentségtartóban köztünk lakó és a buzgó lelkek imádatos szeretetétől körülvett Krisztus Király nemcsak a ház lakóira, az Oltáregyesület tagjaira és a templom rendes látogatóira árasztja szentségi áldását, de a város minden részéből és az országból idesereglő buzgó hívekre is, kik különösen vasár- és ünnepnapon, valamint a minden évben tartani szokott «Engesztelő kilenced», «Negyvenórai-szentségimádás», Eucharisztikus triduum» és a vele kapcsolatos körmenet alkalmával, valamint más rendkívüli szertartásoknál és ünnepségeknél: mint az Oltáregyesület kiállítása, az Eucharisztikus díszgyűlés stb. oly nagy számmal jelennek meg, hogy a templom ilyenkor szűknek bizonyul.

A szentáldozások száma is évről-évre növekedik, ami a főváros lelkiéletének fellendülését jelenti. Az Örökimádásban a lefolyt évben 112.890-szer ereszkedett le a szentségi Üdvözítő egy-egy teremtményéhez, hogy lakást vegyen szívében.

A bemutatott szentmiseáldozatok száma: 1945.

A fővárosi és vidéki templomok részére a zárdában készült ostyák száma először haladta meg a 3,000.000-t, vagyis összesen kitett 3,028.940-et, ami ugyancsak arra vall, hogy a gyakori és mindennapi szentáldozás áldott szokása drága hazánkban mindinkább talajt nyer.

Áldassék végnélkül és dicsőittessék a legméltóságosabb Oltáriszentség!

Ezidei engesztelő kilencedünk jan. 19—27-ig volt. Szónoka *dr. Halász Pál* hittanár, a regnumi szeretett Halász atya volt, akinek tartalmas, világos és sohasem fárasztó hatalmas beszédei igen mély hatással voltak a templomot állandóan zsufolásig megtöltő közönségére. Jellemző, hogy a templom padjai mindig már négy órakor telve voltak, noha a szentbeszéd csak ¼6 órakor kezdődött. Az utolsó napon pedig szinte tüt sem lehetett leejteni abban a tömegben, amely páratlan lelkesedéssel várta főpásztorát, a bíboros-hercegprímást, aki azzal tetőzte be szerető hívei örömét, hogy maga mondotta az utolsó nap szentbeszédét. A megnyitó ájtatosság alkalmával az ünnepi áldást *dr. Orsenigo Cézár* érsek, Őszentsége apostoli követe, a következő napokon *Erdősi Károly* prelátus-apát, *dr. Madarász István* apát, *dr. Halász Pál* a szónok, *dr. Pataky Arnold* apát, *dr. Töttössy Miklós* pápai kamarás, *dr. Mátrai Gyula* pápai titkos káplán, *dr. Mészáros János* prelátus, érseki helytartó és az utolsó napon «Te Deum»-mal *dr. Serédi Jusztinián bíboros-hercegprímás* celebrálták. Igen fölemelőek voltak az

egyes intézetek szentséglátogatásai, amelyek közül külön kiemeljük a «Szent Imre Kollégiumok»-ét és a Központi Szeminárium és a papság együttes szentóráját. — A budapesti fiókoltáregyesületek a következőkép vettek részt: 21-én a kőbányai, 22-én a Mátyás-templomi, 23-án a tabáni, 24-én a felső-vizivárosi, 25-én az alsó-vizivárosi, 26-án a városmajori helyi igazgatók mondották a 9 órai engesztelő szentmisét, amely alatt híveik a szentáldozáshoz járultak és utána még egy félórát szenteltek engesztelő imádásnak. Hisszük, hogy kedves vigasztaló napokat szereztünk a szentségi Jézusnak ezzel a kilenceddel. Ő legyen jutalma mindazoknak, akik a novena sikereért fáradoztak.

*

Lelkigyakorlataink sorrendje: 1929 február 13—17. a Szent Anna kongregáció számára. 1929 február 18—23. a Szent Családról és a Fájdalmas Szűzről nevezett kongregáció, valamint az O. E. választmánya és terjesztőnői számára. 1929 február 23—27. a Női ipariskola növendékei számára. 1929. február 27—március 3. a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportja számára. 1929 március 4—8 a Virgo Reparatrix kongregáció I. csoportja számára.

A Szent István Társulat új kiadványairól újra csak a legnagyobb elismerés hangján szólhatunk. Nemcsak az idők «szükségleteit» találják el tartalmuk praktikus megválasztásával, hanem kitűzött céljukat is valamennyien rutinos ügyességgel és jóleső világossággal szolgálják. Regénytára és ifjúsági kiadványai a tiszta levegőjű nemes szórakozás és léleknevelés fenkölt célját szolgálja nem kevesebb ügyességgel és igazán a «mindenből a legjobbat» elv hű szemmeltartásával.

A szerkesztőségünkbe beküldött művek: *Orsenigo—Nyisztor:* **Borromei Szt. Károly élete.** Milanó nagy apostolának nagy szeretettel és kiváló éleslátással megírt életrajza igen sikerült fordításban. — *Chobot F.:* **A nagy igazságok.** A teológiának a lelkiéletet irányító praktikus útmutatásai minden hívő számára. — *Szúnyogh Xav. F.:* **Gazdák imádságai — a haldoklókért. — A bűnbocsánat szentsége. — A szentáldozás.** A liturgia leglelkesebb magyar apostolának a «*Liturgikus élet*» sorozatában megjelent rendkívül hasznos és értékes segédeszközei a liturgikus szellem ápolása és léleknemesítő hatása érdekében. — *Zborovszky F. S. J.:* **A keresztény bölcselet.** *I. »Természetbölcselet.* A természetbölcselet örök értékeit iparkodik közkinccsé tenni a művelt emberek között. Különösen nagy szolgálatot tesz a katolikus filozófia és teológia iránt újabban örvendetesen érdeklődő intelligenciánknak. — *Özv. Báthory N.-né:* **A lángész tüzében.** Egy istentagadó írónő mesterien megírt megtérése, a boldogult Prohászka püspök lánglelkének ráhatására. — *Manzoni:* **A jegyesek.** E világhírű és még mindig nagy szeretettel olvasott regénynek itt-ott rövidített átdolgozása, amely még élvezetesebbé teszi, mint az eddigi fordítások voltak. Különös értéket pedig az ad az új kiadásnak, hogy *Várdai Béla dr.* olyan előszót írt hozzá, amely az irodalomtörténész biztos tudásával pompásan világítja meg és úgy teszi élvezhetővé e pompás regényt. — *Barclay Lendvai:* **Az elválasztó fal.** Az angol írónőnek az «Esti dal»-ból ismert kiváló tehetsége a finom lelkület egy újabb győzelmét írta meg.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.



XXIX. ÉVF. 1929. MÁRCIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.



















TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* «Nem vesznek erőt rajta.» — *Előri János:* Szent József. — *Dr. Schermann Egyed:* Szent Benedek Rendje és az Oltáriszentség. — *Király Ödönné:* A bőjti szent időben. — *Beke Ervin:* Előkészület Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepére. — *Kolosi K. A.:* Valakire várok. — *Galambos Kálmán:* A Megváltó. — *Oltáregyleti élet.* — *Irodalom.*

Mivel máshol is dolgoznak az oltáregyesületekben, ideiktatunk folytatólagosan egyes tudnivalókat a Szentségi Jézus munkatársnői számára.

1. *Kérdés:* Milyen legyen a fehérneműek anyaga?

Felelet: Az előírásos anyag a fehérneműeknél mindig a *lenvászon,* csak igen nagy szegénység esetén (pl. egy szegény templom kap ajándékba) tűrhető meg a pamutvászon (gyolcs).

2. *Kérdés:* Milyen a vállkendő mérete?

Felelet: 80—90 cm hosszú és 60—70 cm szélesnek kell lennie. (Braun: Die liturgischen Paramente. 1924. S. 67.) A kötő rajta legalább 150 cm. A kötőt lehet erősen rávarrni, vagy a vállkendő kérdéses két csücskébe gyomblyukat kötünk, amelybe a vállkendőkötőket háromszögletesen behajtott két végükre alkalmazott zsinórhurokkal erősítjük oda. Az utóbbi módnak megvan az az előnye, hogy könnyen ki lehet cserélni mosás vagy más szükség esetén. A kötő fehér vászon (pertli). A püspököknél zöld, az érseknél sötétlila, a bíborosnál bíbor, a pápánál fehér selyemszalag. A vállkendőre nem szükséges semmi más dísz, mint a közepére hímzett (fehér!) kereszt, amelyet a pap felvétel előtt megcsókol, a misekönyv előírása szerint.

Kinevezések. A központ *Filó Károly* tisztviselőtelepi plébános, oltáregyesületi helyiigazgató úr előterjesztésére *Romhányi Sándorné* és *Horváth Ferencné* úrnőket helyi terjesztőnőkké nevezte ki.

Beszámolónkat, amelyből egyes szemelvényeket közöltünk a februári számban, Őeminenciája kegyes válaszra méltatta szószerint a következőképen: «A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület T. C. Elnökségének Budapest. A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1928. évi kimutatásában foglaltakat tudomásul veszem. Örömmel látom a jelentésből, hogy az elmult esztendő is méltán sorakozik a megelőzőkhöz, sőt azokkal szemben határozottan a legméltóságosabb Oltáriszentség intenzitás és extenzitás szempontjából egyaránt mindinkább erősbödő és mélyülő kultuszának jegyében folyt le. Midőn az érdemes Egyesület további működésére buzgón kérem az euch. Jézus bőséges áldását, az egyesület minden egyes tagjára szívből adom főpásztori áldásomat. Többiben jóindulattal vagyok, Esztergom, 1929. február 4-én. *Dr. Serédi Jusztinián* s. k., bíbornok, hercegprímás, esztergomi érsek.»

Zborovszky Ferenc S. J.: **«Isten felé»** címen kiválóan mély gondolatú konferenciabeszédeket adott közre a művelt katolikus közönség számára, az «A Szív» kiadásában. Pompás művének legfőbb értéke, hogy a katolikus világnézet korszerűségét kristályosítja bele a benne elmélyedő lélekbe. Különösen nagy szolgálatot tesz a könyv olyanoknak, akik elfoglaltságuk miatt nem vehetnek ugyan részt lelkigyakorlaton és mégis szeretnének a lelkiélet alapvető nagy igazságaival foglalkozni. A művet szívesen ajánljuk intelligens katolikusoknak. Ára 2 P 50 fill., a Kordánál, Bpest, VIII., Mikszáth K.-tér 3.



«Nem vesznek erőt rajta!»

Egyházáról mondotta az Úr, hogy a pokol kapui sem vesznek erőt rajta.

Az Ő ajkán az Igazság szólott, mert a pokol kapuinak nevezhető ellenségek a történelem folyamán sokszor törtek már az Egyház vesztére, de most az ő képzelt legnagyobb győzedelmüket (az egyházi állam erőszakos megszüntetése 1870 szept. 20.) is likvidálták, amikor folyó év febr. 12-én Mussolini olasz miniszterelnök és Gasparri bíboros-államtitkár aláírták azt az okmányt, amely a Szentszék összes jogait elismeri, nem véve ki még az egyházi állam régi területét sem, amelyen a hatalom gyakorlását Őszentsége szívesen átengedi az olasz királynak.

Lehet valakinek egyéni véleménye, lehet a szerződéssel szemben kívánnivalója, de *minden katolikusnak kivétel nélkül örülnie kell a febr. 12-iki egyezménynek, mert örül annak Őszentsége, a pápa.* Miért?

1. Igen nagy a jelentősége a szerződés létrejöttének, mert az olaszok *elismerték* általa, *hogy az Egyházzal szemben igazságtalanság történt.* Amit vele az olasz állam mostani derék vezetőinek szabadkőműves, istentelen elődjei tettek, azt jóvá kellett tenni, mert máskép állandóan ott lebegett volna ez a sötét felhő a dicsősége magaslatán tündöklő Olaszország felett. Egy ilyen hatalmas állam példája nem maradhat hatás nélkül azokra, akik más országokban hasonló eljárással törtek és törnek az egyház ellen.

2. *Krisztus dicsőségének napja ragyog fel Egyháza diadalában.* A pápaság tekintélye a rabság évei alatt is nagy volt, de a mostani szerződéssel olyan fényt kapott, amilyent nem látott a történelem, amilyent nem produkált még földi erő vagy hatalom, mert itt az Istentől eredő tekintély előtt — abszolút tiszteletet követelő volta miatt — hajlott meg Európa egyik legnagyobb földi hatalmassága.

3. *A pápa ezentúl mint uralkodó fog tárgyalni más uralkodókkal.*

Ezt a jogát nem erőszakosan, hanem épen az egyházi állam nagyobb részében az uralkodói jogokról lemondva szerezte meg, hasonlóan ahhoz az Úr Jézushoz, aki lemondott mindenről, «kiüresítette önmagát», feláldozta az utolsó csepp vérét is és így szerezte meg mindenkiét fölülmuló tekintélyét. A Szentatya királysága is áldozatok, lemondások árán ismertetett el újra, azért örül ő olyan igaz örömmel, mert nem is létezik boldog öröm, amelyhez nem áldozatok árán juthat az ember.

4. Nekünk ez az esemény hatalmas bíztatás arra, hogy *bízzunk rendületlenül az isteni gondviselésben.* Úgyis, mint magyarok, úgyis, mint katolikusok. Van elég tátongó sebe a csonka hazának; bebizonyult, hogy a trianoni béke alkotói a könnyelműség netovábbjával és a hozzáértés teljes hiányával alkották meg a mostani határokat, hogy lehettek volna hát igazságosak? A katolikus egyház jogait oly sok más országban s itt nálunk is sértik olyan törvények, amelyek az isteni joggal ellenkeznek, amelyek az igazság szempontjából legalább nagyon is relatív értékűek. Ne féljünk! Dolgozzunk bátran és bízzunk a Gondviselésben, amely nem hagyja meghalni az igazságot, ha vannak is olyanok, akik folyton lapátolják rá a temető rögét.

Eucharisztikus lelkek, lebegjétek körül a szentségházat hálaadó éneketekkel és örüljetek az ott élő Úr Jézus előtt szentséges Atyánk, a pápa örömével.

Dr. Mátrai Gyula.

SZENT JÓZSEF

(Caelitum Joseph decus.)

Dísze az égnek, életünk reménye,
Szent bizodalmunk, támasza világnak:
Tiszteletedre zeng az örömének —
Halld meg, ó József!

Üdvözítőnket, akit a próféták
Megjövendöltek: nézheted örömmel
Ott a jászolban — térden imádhat'd
Istened benne.

Téged a dolgok Ura: a Teremtő
Rendelt a Szűznek jegyesül, akarván,
Hogy légy az atyja az Igének s üdvünk
Ápoló őre.

Ura világnak, királyok Királya
Volt a te szolgád, ki ha int csak egyet,
Reszket a Sátán s teszi akaratját
Csillagos éter.

Háromegy Isten, légy örökre áldva!
És ki megadtad Józsefnek a mennyet:
Nékünk is add meg — érdemei révén
Égi jutalmunk!

Eőri János.

Szent Benedek Rendje és az Oltáriszentség.

Szent Benedeknek, a nyugati szerzetesek pátriárkájának idejében a mai értelemben vett szentségimádás, szentségkitétel és a szentségi körmenetek még ismeretlenek voltak az Egyházban és ezért Regulájában hiába keresnénk ezekre vonatkozó kifejezést, intézkedéseket. De a nagy Szentség iránt, az Egyházunk ezen legdrágább kincse iránt való tisztelet természetesen akkor is megvolt és nevezetesen ő buzgó tisztelője volt az Eucharisztiának és ezt a nagy tiszteletet Rendje drága örökség gyanánt vette át és fejlesztette a századok folyamán.

Bár a szent kifejezetten nem említi a Szentséget, mégis Regulájának rendelkezései elárulják nagy tiszteletét.

1. Az Egyház minden istentiszteletének központja, a legfőbb istentisztelet a vérnélküli áldozatnak, a szentmisének bemutatása. Erre vonatkozólag Szent Benedek a római egyháznak szertartásához volt kötve, mely akkor már némi fejlettséget mutatott és azért ezen szertartásokra nézve semmiféle utasítást sem ad.

Ekkor csak vasárnapon és az akkor már meglévő néhány ünnepen volt mise mint nyilvános és közös istentisztelet asszisztenciával. Azért Szent Benedek is csak ezen keretek közt tételezi fel a konvent-misét (38. fej.) közös szentáldozással. De az egyházi év fokozatos fejlődésével a VII. századtól fogva a konvent-mise már naponkint megvolt és a VI. századtól magánmiséket is kezdtek mondani nagy buzgalommal. A VIII. századtól fogva a naponkénti csendes magánmise elmondása már szokássá lett, bár nem az összes felszentelt papok miséztek naponként. A fuldai bencések 812-ben külön folyamodványt adtak be papjukhoz, hogy többször misézhessenek, mint addig. De azért a X. és XI. században egyes főbb ünnepeken, midőn az ünnepélyes mise alatt az egész testület megáldozott, a magánmisék még több kolostorban meg voltak tiltva.

És minél jobban kialakult az egyházi év, minél több szerzetes vette fel az egyházi rendeket, és minél több votiv- és gyászmisét engedélyezett az Egyház, annál több misét mondtak. Sőt az ünnepek sokasodásával a VIII. századtól a XIII. századig egy és ugyanazon napon két, három, sőt kivételesen, mint III. Leo pápa, 9 misét is mondtak. De a XIII. században a zsinatok megtiltották több misének elmondását egy napon, hacsak a szükség nem kívánta.

És a bencéskolostorokban elég korán megkezdődik a szokás, hogy naponként két, sőt a nagyobb kolostorokban három konvent-misét is bemutattak.

A szentmiseáldozat iránt való mélységes tisztelet és áhitat egyik jellemző vonása a bencés nagy szenteknek. Egyesek közülük elsőrendű

munkákban fejtegették a szentmiseáldozatra vonatkozó katolikus tanítást, mint Nagy Szent Gergely, Szent Béda, Szent Paschasius Radbertus, Szent Anselm, Petrus Venerabilis és mások.

Hogy mily nagy tisztelettel és buzgalommal végezték a szentmise bemutatását, azt Berlière maredsousi bencés több példában mutatja be.[1]

Hogy az óriási elterjedtségű clugnyi kongregáció kolostoraiban milyen pompával és ünnepélyességgel végezték az ünnepeknek miséit és a karimádságot is, az Pannonhalma történetének I. kötetében is a 22—24. lapokon olvasható.

De a többi nagyobb bencéskolostorokban is mindenkor főgondot fordítottak a méltó istentiszteletre a Regula szerint.

2. Szent Benedek közös karimádságot rendelt el a kolostorban az egész testületnek jelenlétében és ezt a karimádságot a legméltóbb helyen, a templom szentélyében, az Oltáriszentség előtt szokták végezni, rendesen égő gyertyák nélkül, mert magukban a szívekben égjen az Isten iránt való szeretet, jórészt énekelve, az egyház choralis énekének örökszép dallamaiban, melyek épen a bencéskolostorokban fejlődtek ki legjobban és gyakoroltak szinte döntő befolyást magának az Egyháznak hivatalos énekére.

Róma bazilikái körül a VII. és VIII. században vagy 60 bencés kolostor volt, melyeknek szerzetesei a bazilikákban a karimádságot mondták, illetőleg énekelték a világi papok helyett, kik inkább más egyházi tényekedéseket végeztek. Ezek a kolostorok a római istentiszteletre igen nagy befolyással voltak. A Szent Péter bazilikájában végzett karimádság vagy inkább karének volt mintaképe a többinek.

Hogy Szent Benedek mekkora jelentőséget tulajdonított a karimádságnak és mily méltóan akarta végeztetni, azt Regulájának több adatából láthatjuk.

A 19. fejezetben ezt mondja: «Hisszük, hogy Isten mindenütt jelen van és hogy az Úr szemei minden helyen szemlélik a jókat és gonoszokat,[2] de kiválóan és minden kételkedés nélkül higyjük ezt, ha részt veszünk az isteni szolgálatban... Vegyük tehát fontolóra, miképen kell az Isten és az ő angyalai színe előtt viselkednünk és úgy végezzük a zsoltározást, hogy elménk egyezzék szavunkkal».

A 20. fejezetben így szól: «Hogyha nagyhatalmú embereknek akarunk valamit szólani, csak alázatossággal és tisztelettel bátorkodunk rá; mennyivel inkább kell Istenhez, a mindenség Urához, teljes alázattal és tiszta áhitattal esedeznünk!»

[1] L'Ascese benedictine Paris. Desclée, 1927, pag. 153. sq.
[2] Péld. 15, 3.

A 43. fejezetben figyelmezteti szerzeteseit, hogy «az isteni szolgálatnak semmit se tegyünk elébe», vagyis az legyen legfőbb és legfontosabb teendőjük.



«A zsoltárokat vagy antiphonákat az apát után sorban kezdjék el, akiknek meghagyja. Énekelni pedig vagy olvasni ne merészeljen senki, csak aki képes betölteni e tisztet, hogy a hallgatók épüljenek (de ez alázattal, illedelemmel és szent félelemmel történjék) és akinek az apát meghagyja.» (47. fej.)

Oly fontos szerinte a méltó istentisztelet, hogy szerinte az ujonc-

nál is főleg arra kell figyelni, vajjon igazán keresi-e Istent és vajjon buzgó-e az isteni szolgálatban. (58. fej.)

Ezek után nagyon érthető, hogy a bencéseknek mindenkor főgondjuk volt a méltó istentisztelet, hogy első gondjuk volt mindenkor az, hogy a szentségi Jézus számára megfelelő díszes, fényes templomokat építsenek, ezeket gazdagon, sőt pazarul lássák el a kellő felszerelésekkel, fényes és drága öltönyökkel, drágakövekkel ékesített könyvekkel, nagyon értékes szerekkel, oltárdíszekkel, drága üvegfestményekkel, freskókkal, pompás orgonákkal. Igazán az volt mindenkor elvök, hogy Istenhez csak a legjobb elég méltó.

Szent Ágoston szerint is az embernek legfőbb feladata a földön az Isten dicsérete. Ez lesz egykor egyetlen feladatunk és senki sem alkalmas az örök életre, aki már a földön nem gyakorolta magát az Isten dicséretében.

Minél lángolóbb buzgalommal végzi valaki ezen legfőbb napiteendőjét, annál több lelki kedvet merít belőle.

A közös karimádság mindenekelőtt az imádásnak és hódolatnak cselekedete a végtelen Fölség iránt, a dicséret adója a Teremtő iránt. Ez a bencésnek szolgálata, napifeladata, legméltóbb és legjelentősebb foglalkozása. Mint a nyelvnek áldozata, a zsoltározás egyúttal kérő, hálaadó, engesztelő és közbenjáró imádság is, melyből az egész egyháznak igen nagy haszna van.

Több francia férfikolostorban a «laus perennis»-t vezették be, vagyis az örökös dicséretet, amennyiben a szerzeteseket csoportokba osztották és szüntelenül dicsérték Istent. Pl. Szent Riquierben a 300 szerzetest és 100 oblatus-fiút három csoportba osztották és mivel mindegyik csoport, naponként kétszer gyülekezett az isteni szolgálatra, valóban majdnem szüntelenül dicsérték Istent.

De bár ez csak átmeneti és részleges jelenség volt, az igazi örök imádást a bencésapácák valósították meg és gyakorolják manap is az elég szép számú zárdákban, ha nincs is kitéve a Szentség.

A szentmise és az Oltáriszentség iránt való mély tiszteletnek és hódolatnak kifejezése a liturgiának egyre nagyobb kifejlesztése, melyben épen a bencések tüntek ki mindenkoron, a liturgikus irodalomnak folytonos fejlesztése és gazdagítása, melynek egyik célja a szertartásoknak kellő megértése és méltatása elsősorban maguknál a bencéseknél, de szélesebb körökben is. Ezt célozza az örvendetesen terjedő liturgikus mozgalom is, mely szintén a bencéskolostorokból indult ki és már szép eredményekkel is jár. A téves és határozatlan tanításokkal szemben épen a bencések védelmezték meg a X. és XI. században a Krisztus valóságos jelenlétéről szóló tanítást az Oltáriszentségben.

Mikor X. Pius pápa az ősegyháznak gyakorlatát a gyakori szentáldozásra vonatkozólag felújítani törekedett, Bastien Péter maredsousi, bencés és e sorok írója az elsők közé tartoztak, akik írásaikban lelkesen felkarolták az eszmét.

Hogy Szent Benedek nagy tisztelője volt az Oltáriszentségnek, azt halála is mutatja. Midőn ugyanis végének közeledését érezte, elvezettette magát a templomba a Szentség közelébe, magához vette, és elgondolható, hogy mekkora vággyal, áhitattal és szeretettel, az útravalót és a testvérektől tartva, hogy el ne essék, állva lehelte ki áldott lelkét.

Képzelhető-e ennél szebb halál?

Ó bár mindnyájan oly nagy tisztelői lennénk a legméltóságosabb Oltáriszentségnek, mint Szent Benedek, és mi is oly boldog halállal mulhassunk ki. *Schermann Egyed dr.*

A bőjti szent időben.

Elmult a zajos farsang, megjöttek az üdvösség napjai.

Akik tegnap még piros örömmel öleltük magunkhoz a táncos báli esték fényes életét, ma lilába öltözötten meghajtjuk fejünket a halál gondolata előtt. Befelé nézünk, magunkba mélyedünk, hagyjuk fejünkre hullani a megszentelt hamut és hagyjuk, hogy a lelkünk belehulljon a templomokból kiáradó varázslatos bőjti hangulatba: Memento homo... Ember, emlékezzél... Csak röpke két szó, mégis milyen nagy a hatalma!

Mosolygó arcunk komolyra válik, mint mikor elbujik a napsugár és az alkony széthinti halk, csendes bánatát. Egyszerre úgy érezzük, hogy már elviselhetetlenül sok semmitmondó hétköznapot éltünk és jó lenne az áhitatos, tömjénes vasárnap; jó lenne a mindennapi pecsétes munkaruhát puha, fényes ünneplővel felcserélni; jó lenne elsírni az összegyült könnyeket, hogy megint tiszta szemmel nézhessünk a ragyogó napba; jó lenne a férges, pondrós földről kitárt szárnyakkal felrepülni és sas módjára úszni az ég kékjében; jó lenne kicsi kis gyermekként megbujni az Úr ölében és csak szeretni, mindig szeretni.

Jó lenne? Hát mért nem tesszük?

Hiszen tárva állanak a lelkigyakorlatos házak kapui, küszöbén ott áll az Úr, nyujtja felénk segítő kezét és szelíden, barátságosan édesget: Jöjjetek hozzám mindnyájan, akiket az élet terhe megkoptatott, kimerített; én megenyhítlek titeket.

Mennyi vígasztalás, mennyi szeretet van ebben a meghívásban! És semmi más nem kell hozzá, csakhogy én is viszont nyujtsam a kezemet

és engedjem bizalommal magamat vezetni. Nem kell semmi más, csak Mártából legyek Mária, üljek le lábaihoz és hallgassam, mire tanit engem. Nem kell semmi más, csak a szeretett János tanítvány példájára hajtsam fejemet szívére és hallgassam, amint dobogva ver értem. Áldó keze közben meg-megsimogatja redős homlokomat, szeme hosszan, szeretettel pihen meg rajtam és keze szorosabbra fogja gyáván remegő kezemet. Bátorít, biztat: Memento homo... Körülöttem lassankint eltünik az élet; könnyes, boldog megalázkodással nézem Őt... Fölolvad a lelkem, megcsuklik a térdem.

De gyönyörű az élet Veled, én Uram!

Király Ödönné.

Előkészület Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepére.

Naplótöredék.

... márc. 22-én.

«Itt vagyok, Uram, tégy velem azt, amit akarsz!» — Amilyen készséggel fogadja be a száraz és termékellen föld a termékenyítő esőt és magot, úgy kell odatárnom nekem is lelkemet a jó Isten kegyelmi behatásainak.

Az Isten maga a termékeny és aktív Élet... A Szent Szűz, a malaszttal teljes, értékeli ezt az Életet az Ő teljességében, azért képes megteremni az Ő Igéjét, Jézust!... Bennem is ki kell képződnie Jézusnak, azért nagy odaadással tárom föl lelkemet a jóságos Isten előtt... Azzal a vággyal teszem ezt, hogy nem kívánok, nem akarok semmit sem Kívüle!... Mert mit is érne nekem a világ minden java, boldogsága Nélküle? És viszont minden szenvedés és kereszt édes lesz nekem Őérte! Nagy összeszedettséggel és szeretetem egész melegével várom tehát az Urat, hogy eljőjjön lelkem szentélyébe és cselekedjen velem az Ő szent tetszése szerint.

... márc. 23-án.

«Végy el tőlem mindent, mihez lelkem tapad!»... Mikor az Úr Jézus a Szűzanya méhében képződött, az ő lényegéből növekedhetett csupán... Mélységes és édes misztérium, hogy ez az isteni kis testecske a Szűzanya véréből képződik és később az Ő tejével táplálkozik... Nálam, lelkem szentélyében is, szintén csak az én kontómra növekedhetik Jézus... Ő bennem van, szentáldozásaim után a lelkemben pihen... de növekedni csak lemondásaim, önmagam elfeledése és áldozataim árán tud!... Minden egyes szenvedéseim alkalmával meghal bennem valami, de ez Jézus életévé válhat, ha nekem ez úgy tetszik. Tehát egészen a jóságos Istenre bízom magamat és minden okoskodás és számítgatás

nélkül kérem, hogy vegyen el tőlem és belőlem mindent, amire az édes Jézusnak szüksége van az én lelkemben való kialakuláshoz. Ezentúl tehát, ha szenvedek, arra fogok gondolni, hogy most elveszel tőlem valamit, Jézusom... És ha ez így van, akkor tudom, hogy Te itt vagy, hogy Te élsz bennem!... Ha pedig Te itt vagy, akkor mi kell még több?... Ó, csak végy el minden egyebet! Te elég vagy nekem egyedül!...

... márc. 24-én.

«Itt vagyok, Uram, felemészthetsz engem!»... A Szentlélek emésztő tűz! Ő, mint a lelkek jegyese, mindenre számot tart, Neki minden kell, de csak azért, hogy azt, ami egyébként semmiség és nyomorúság, Önmagával helyettesítse!... A Szűzanyánál, aki egészen tiszta és szent volt, nem volt más tennivalója, mint hogy elfoglalja és birtokba vegye. De nálam... mennyi a kipusztítani, lerombolni, megtisztítani és átalakítani való!... Hogy tudok én ennyi rendetlenségtől megszabadulni, aki annyira tehetetlen és vak vagyok? Erre egyedül a Szentlélek képes! Azért, ó jöjj, Te drága Lélek és működj bennem! Légy az én Mesterem! Minden tehetségemet átadom Neked és figyelmes szeretettel hallgatok Reád...

... márc. 25-én.

Ha átadom teljesen magamat a jó Istennek, ha szívesen hozok áldozatokat és ha kiszolgáltatom magam a Szentlélek romboló és építő munkájának, akkor előbb-utóbb bekövetkezik az az áldott állapot, az Úr Jézussal való édes, benső egyesülés!... Ó, ha ez bekövetkezik, akkor némileg megsejtem az alázatos názáreti Szent Szűz éneklő örömét, az Incarnatio édes boldogságát!... Azért áldozatos, mosolygó lélekkel akarok az édes Jézussal való egyesülésre törekedni és azt a «hazamenés» nagy napjáig egyre fokozni!... Ó, mily jó is lesz így... «Haza» menni!... De nem tudom, hogy mikor üt számomra az óra? Ha hamarosan bekövetkeznék... kimondhatatlanul boldog volnék!... De akkor sem szomorkodom, ha még hosszú földi élet vár is reám, mert akkor még tovább bebizonyíthatom Neki, hogy szeretem Őt és hogy akarok neki szolgálni!... «Ime, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a Te igéd szerint»...

Beke Ervin.

VALAKIRE VÁROK...

Valakire várok,
Tudom, hogy jönni fog,
Kire fáradt lelkem
Boldogan mosolyog.

Ölelő karjában
Nyugodtan pihenek.
Nem érhet a veszély,
Amely most fenyeget.

Jöjj el, ó Jézusom!
Hiszem, hogy megérzed:
Utánad vágyódik
Szomorú gyermeked.

Kolosi K. A.

A Megváltó

Ájtatos ünnepi játék három részben.

Mások írásai nyomán színre alkalmazta *Galambos Kálmán.*

MÁSODIK RÉSZ.

Szín: Kálvária a három kereszttel. Középsőn JÉZUS, jobbja felől ÁDÁM mint DIZMASZ. GEZMASZ, a bal lator. A kereszt előtt térdel MAGDOLNA. Oldalt áll SZŰZ MÁRIA és a szentasszonyok, jobbról SZENT JÁNOS. ÁDÁM keresztje tövében áll a LELKIISMERET. Előtérben a százados. Középtől jobb sarokig az előteret kitölti a főpap és a nép. Ha lehet a színpad elejét mélyíteni, úgy ez utóbbiak mélyebben álljanak, hogy a kereszt mellett állók jobban kitűnjenek. Sötétség, közben villámlás és távoli morajlás.

ELSŐ JELENET.

JÉZUS, ÁDÁM, GEZMASZ, SZŰZ MÁRIA, MAGDOLNA, JÁNOS, a két szentasszony, SZÁZADOS, FŐPAP, HIRVIVŐ, DÁVID, NÁTHÁN, SIMON, LELKIISMERET, NÉP.

FŐPAP (izgatottan): Pilátus halálra ítélte ezt az istenkáromlót, hiszen kezünkbe adta, hogy fölfeszítsük mégis ilyen feliratot tétetett a keresztre: Názáreti Jézus, a zsidók királya. Nekünk nincs királyunk, csak császárunk Rómában.

NÉP (dübörögve ordít): Nincs királyunk!

HIRVIVŐ (a zaj csillapultával beszalad balról): Pilátus durván azt felelte: Amit írtam, megírtam. (A többi közé vegyül.)

NÉP: Nincs királyunk! (Villamlás. Ettől kezdve a főpap és a nép némajátékban lihőng és szidja Jézust.)

ÁDÁM: Fáj, jaj de fáj! Minden agom fáj! Lázban ég a vérem. Csontig tépi a szeg a húsomat. Majd negszakadnak szétfeszített tagjaim. De ez mind nem fáj annyira... Csak lhallgatnának a lélek kínjai!

LELKIISMERET: Büszke magasságokba törtettél felszegzett fővel. Dacos kevélységed nem ismert törvényt. Szenvedj hát most a kereszten!

ÁDÁM: Nem a kereszt fáj. Szívesen eltűröm. Hanem az fáj, hogy oly fennen hordtam büszke fejemet s lenéztem nemcsak embertársaimat, hanem sokszor a törvény szent alkotója fölött is képzeltem magam.

FŐPAP: Másokat megszabadított, szabadítsa most meg önmagát; szálljon le a keresztről ez a király s mi hinni fogunk benne. Istenre hivatkozott s Isten Fiának mondta magát; szabadítsa hát meg most az Isten! (Villámlás. A tömeg izgatása ismét némajáték.)

LELKIISMERET: Vad vágyakozással gyüjtötted a föld kincseit. Hadd tépjék most a szegek a tilosba nyúló vétkes kezet.

ÁDÁM: Nem a szegek fájnak, hanem az, hogy a föld kincseiért megvetettem az örök kincseket, melyek egy örökkévalóságon át boldogíthatnak.

DÁVID: Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat. Mutasd a te nagy hatalmadat. (Villámlás és erős dörgés. A tömegben ismét némajáték.)

LELKIISMERET: A testi kéjek vétkes gyönyöreit élvezted. A test nem ismert lemondást. Most hadd szenvedjen a vétkes test!

ÁDÁM: Nem a test fájdalma nehéz,

hanem az a keserves tudat, hogy a test vétkes gyönyöreit többre becsültem, mint a tiszta, szeplőtelen, égi gyönyörőket... Az én vétkeim fájnak nekem; fáj, hogy bűnös cselekedeteimmel megbántottam Istent. Megbántottam s most, hogy merjek remélni bocsánatot?!

NÁTHÁN: Te, aki képes vagy a templomot lerontani és három nap alatt újra felépíteni, szállj le a keresztről s mentsd meg magadat!

SIMON: Ha csakugyan Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! (Csúfolják nyelvöltögetéssel stb. Villámlás, dörgés.)

JÉZUS: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! (Némajáték tovább a tömegben.)

ÁDÁM: Ki szólt így?... Egy hang... a szívhez simuló. Mintha megnyugodna tőle láztüzű vérem. Mintha lelkem lángtengerére hűs csepp hullana. Ki szólhat így?... Ez gonosz nem lehet...

GEZMASZ: Ha csakugyan Krisztus vagy, mentsd meg magadat és ments meg bennünket is! (Villámlás, dörgés.)

ÁDÁM: Tehát te sem félsz Istentől? Miért sértegetsz te egy oly embert, akit hozzád hasonlóan halálra ítéltek?! Mi méltán szenvedjük ezt a büntetést vétkeinkért, melyeket elkövettünk. Ő azonban semmi roszszat sem tett.

LELKIISMERET: Oda nézz, reád tekint!

ÁDÁM (Jézusra nézett): Reám nézett. Mi volt-e pillantásban? Végtelen fájdalmából is átsugárzik egy végtelen szépségű lélek gyönyörűsége. És még valami, valami, amit nem tudok megérteni, valami, ami könnyeket fakaszt bűnös szívemből... valami, ami végigsimítja véres homlokomat,... valami, ami új hangokat ébreszt szívemben,... valami, igen, tudom már, érzem. Az a valami egy... nagy... kimondhatatlan... örök... szeretet.

LELKIISMERET: Csend! Hallod? Hallod a sóhajtását?

ÁDÁM: Sóhajtott. Oly szenvedőn, oly szeretőn! S mintha ez a sóhaj a szívemen rezegne végig s magával vinné annak rettenetes terhét. Szeretem ezt a felfeszítettet. Szeretem nagy, nagy szeretettel s ez a szeretet úgy megkönnyít.

DÁVID: Üdvözlégy zsidók királya!

NÁTHÁN: Üdvözlégy, Jézus!

SIMON: No híres, hát Messiás vagy? (Villámlás, dörgés. Ismét a tömeg némajátéka.)

ÁDÁM: Mit hallottam?... Jézus a neve?... Jézus a Messiás! (sírva fakad.) Visszalátok a nagy időkbe... Látom a rettenetes napot, amikor leszállt az Isten átka a vétkező emberre. De hallottam a biztató szót évezredek előtt felhangzani: Eljön a Messiás! Eljön... Most eljött. Itt függ a kereszten. Meghűsöl forró homlokomon a verejték. Leszáll a teher szívemről. Kialszik lelkem lángtengere... Új tűz ég helyette, a szeretet és vele a hit és remény... Áldássá lesz az átok... Látom vérceppjét lehullani a bűnös földre... Belőle fakad a megbocsátás. És én nagy bűnös lehajtom fejemet a szív megkönnyebbült érzésével. (Akadozva.) Közeleg... a halál... Szívem nyu-

godt... utolsó szavam,... nagy, nagy könyörgésem... a bűnös szívből... hadd szálljon hozzá... Uram, emlékezzél meg rólam, ha országodban leszel.

JÉZUS: Bizony, bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban!

ÁDÁM: Amen! (Meghal. Lelkilsmeret el.)

SZŰZ MÁRIA: Én jó fiam, itt hagysz engem árván, egyedül?

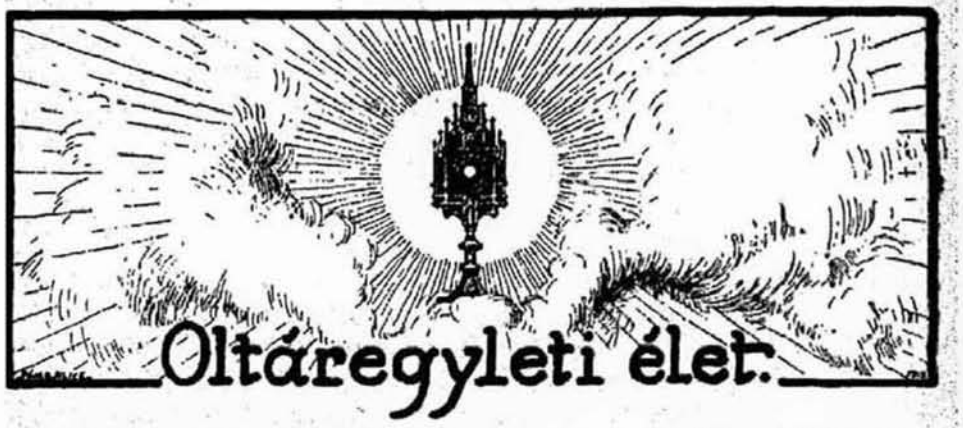
JÉZUS: Asszony, íme a te fiad! János, íme a te anyád!

JÁNOS: Mesterem, Uram, Istenem, köszönöm. Fia leszek, szeretni fogom s gondját viselem s velem együtt összes híveid. (Kis szünet.)

JÉZUS: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? (Kis szünet.) Szomjuhozom!

SZÁZADOS: Van itt még az ecetből. (Lándzsájával az ecetes szivacsot ajkához emeli.)

JÉZUS: Beteljesedett! (Föltekint és hangosan mondja): Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet. (Lehajtja fejét. Nagy dörgés, villámlás, a főpap és a nép menekül. Aztán beáll a csend. Elseleg a terem végében felállított mozigépből színes fény világítja meg a színpadot.)



Oltáregyleti élet.

Választmányi ülés febr. 11-én volt. *Dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatónk megnyitójában rámutatott ama történelmi eseményre, amelynek előestéjén van a választmányi gyűlés. A Szentatya megkoronázásának hetedik évfordulója s egyúttal az olasz állammal való kibékülésnek napja febr. 12-ike. Nagy diadala ez a Szentszéknek és a katolikus gondolatnak s egyúttal bizonysága annak, hogy minden ármány és erőszak fölött győz az igazság. A Szentatya jubileumáról, amely ily dicsőséges évben lesz, fog tárgyalni a részvétel módját illetőleg a választmányi ülés.

Szentséges Atyánk jubileumán az Oltáregyesület akként óhajt résztvenni, hogy az egyesület céljával teljes harmóniában Őszentsége szívéhez annyira hozzánőtt missziók ügyét fogja hathatósabb támogatásban részesíteni. A támogatás abból fog állani, hogy tizenkét missziósplébániának teljes fölszerelést jutat s ezt Őszentsége jubileumára Rómába küldi, hogy ott külön csoportban kiállíthassák. A tizenkét templomnak juttatandó tárgyak számszerint a következők: 60 misemondó ruha, 12 palást, 12 vélum, 36 miseing, 36 karing, 48 minisztránsing, 120 vállkendő, 60 korporálé, 60 kehelyfödő, 120 kehelykendő, 120 kéztörlő (amelyek máris biztosítva vannak) és 12 misekehely, 12 áldoztatókehely, 12 szentségmutató és 12 beteglátogatókészlet (aranydobozkával, tarsollyal, korporáléval, kis kéztörlővel, olajtartóval és lila-fehér stólával) s ami a kevésbbé nélkülözhetlen dolgok közül még beszerezhető lesz azon adományokból, amelyet erre a célra kérünk *nemcsak a budapesti, de az egész ország területén levő és velünk összeköttetésben levő oltáregyesületektől.* A nagyobb adományok beküldői igényt tarthatnak arra, hogy nevük egy-egy nagyobb tárgyon (pl. kehely 90 P, vagy cibórium 150 P, monstrancia 300 P), amely az ő adományukból szereztetett be, fel legyen tüntetve, pl. a kehely talpán belül s külön kartonon, akkor, amidőn az őszi katolikus nagygyűléssel kapcsolatban kiállításra kerülnek. Ez rendkívüli kiállításunk lesz. Az utóbbiak beszerzésére szánt *szíves adományok a Központi Irodába, Budapest, IX., Üllői-út 77.* küldendők.

Rendes évi kiállításunk az idén márc. 14-én d. u. 4 órakor nyílik meg, a bíboros hercegprímás úr Őeminenciájának jelenlétében. A megnyitáson helyszűke miatt csak a külön meghívottak vehetnek részt, ellenben márc. 15, 16, 17-én d. e. 9—12 ig és délután 2—5-ig bárki díjtalanul megtekintheti és kívánjuk is, hogy az oltáregyesület tagjai jöjjenek el, hogy lássák, mi lett adományaikból a központ munkás kezén és velünk együtt örüljenek annak, hogy a szentségi Jézus szegénységének siettek segítségére.

A Lisieuxbe küldendő nemzeti színű zászló lesz kétségkívül kiállításunk legnagyobb szenzációja, amely márc. 14-től 17-ig ott közszemlére lesz kitéve. A zászlót az Országos Katolikus Szövetség augusztus eleji zarándoklásával visszük el a Kis Rózsás Szent városába. Nagyon kívánjuk, hogy fiókoltáregyesületeink mindegyike képviseltesse magát e zarándokláson. Költsége a III. osztályon 320, a II. osztályon 500 P lesz. Ha már most elkezdünk takarékoskodni, augusztusig együtt lesz a szükséges összeg. Az oltáregyesületi tagok jelentkezését e lap szerkesztőjéhez (dr. Mátrai Gyula lelkész, Bpest, IX., Üllői-út 77.) kérjük. A zászló költségeinek fedezésében még mindig részt lehet venni. (A központi iroda fogad el és nyugtáz adományokat.) Az elmult hónapban egy nagylelkű adakozó névtelenül 100 P-t küldött a Kis Teréz zászlajára. A kedves Szent imádkozzon ki neki érte nagy jutalmat.

Megbízatás az Oltáregyesületnek. Őeminenciája az Oltáregyesületek Római Világközpontjának kérelmére megbízta a Budapesti Országos Központi Oltáregyesületet, hogy a Szentatyának szánt oltáregyleti ajándékokat az egész országból — tehát a vele szorosabb kapcsolatban nem levő oltáregyesületekből is — összegyűjtse. Az országos központ eme megbizatásnak készséggel tesz eleget és biztosítja az adományozókat, hogy minden tárgyon saját maguk által már elküldés előtt készített jelzéssel (pl. «A pécsi oltáregyesülettől» felirattal rávarrott kartonnal) fogja az őszi rendkívüli jubileumi kiállításon tárgyaikat elhelyezni, úgy hogy buzgóságuk a központé mellett a saját jól megérdemelt dicsőségében ragyogjon.

Szentséges Atyánk által ez évre engedélyezett rendkívüli szentévről később írunk, mert akkor lesz a kötelező bőjtön kívül előírt két bőjti nap miatt aktuális. Most csak azt jegyezzük meg, mint nekünk nagyon kedves kiváltságot, hogy Őszentsége mindazoknak, akik a legméltóságosabb Oltáriszentséget akár szentségházba betéve, akár ünnepélyesen kitéve meglátogatják s érette bármily csekély imát, pl. egy búcsúfohászt felajánlanak, eme felajánlásért 7 évi és 7 negyvenednyi búcsút engedélyezett. Ezen búcsú egészen különleges, mert mellette érintetlenül elnyerhető az a búcsú is, amely az elmondott imádsággal jár. Tehát pl. ezen szándékkal bemegyek egy pillanatra a templomba s a szentségházra tekintve térdet hajtok s e fohászt mondom: «*Jézusom, imádlak Téged, aki itt jelen vagy szereteted szentségében*» nemcsak a 7 évi és 7 negyvenednyi búcsút nyerem meg azért, mert e látogatásomat a Szentatyáért ajánlottam fel, hanem megnyerem még a fohászért rendesen járó 300 napi búcsút is.

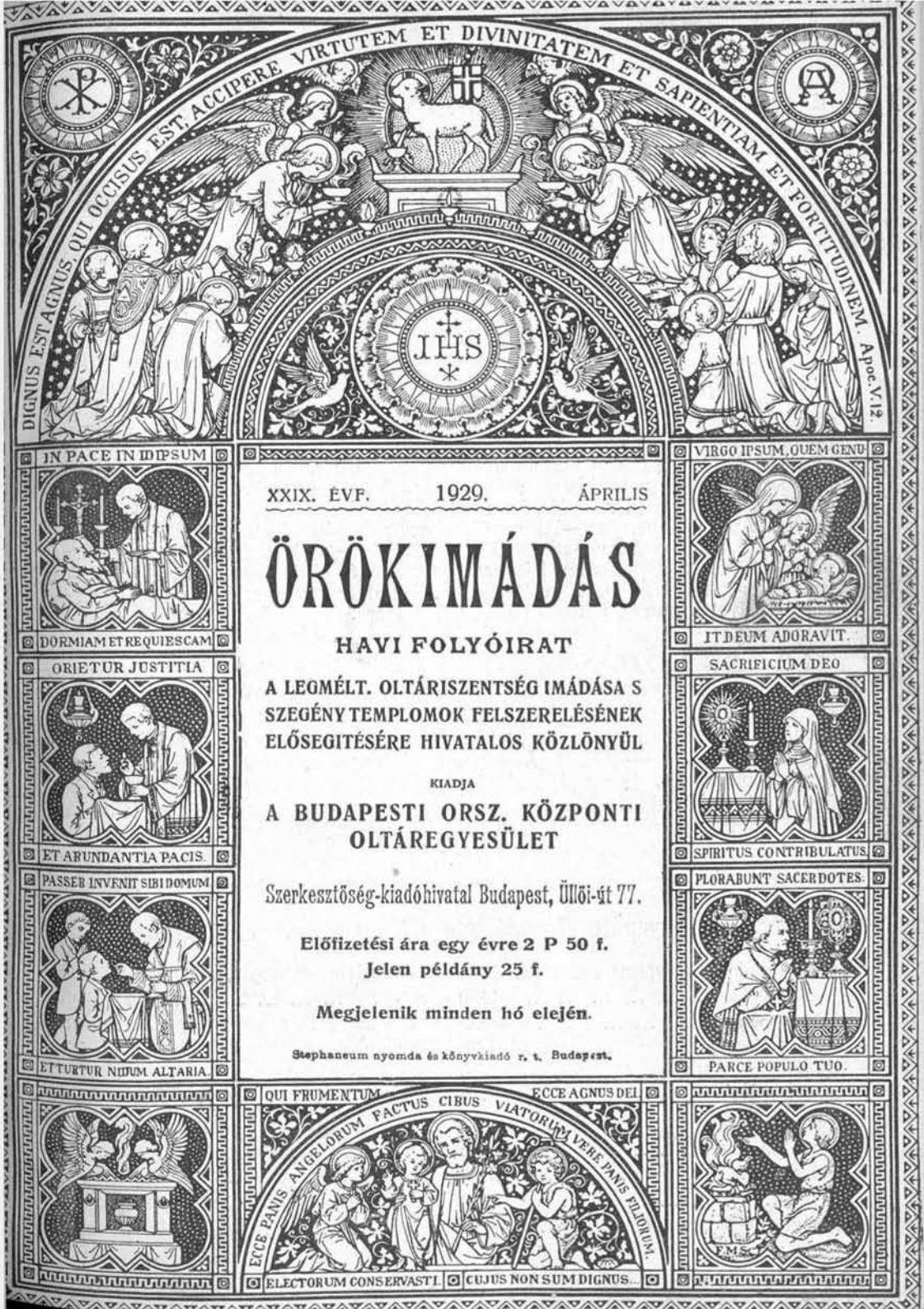
IRODALOM. *Baumann Várkonyi N.* **A feláldozott.** Egy fiatalembernek lelki vívódásai igen színes miliőben mesteri eseményleírásokkal. — *Coloma:* **Juan Miseria.** Egy fiatal pár boldogságkeresése igen nehéz forradalmi időben mindvégig a Colomától megszokott bájjal beragyogva. — *Crawford-Pogány K.:* **A küzdelmes szerelem.** A szerelmes történetek szokásos meseszövésével, igen színpompás stílussal, igen izgalmas, de befejezésében teljesen megnyugtató nagyszerű regény. — *Pakocs:* **Lélekzuhanás.** A szatmáregyházmegyei áldozópap ízig-vérig magyar, kitűnő stílusú és páratlan lélektani hatású gyönyörű regénye IV. Jenő pápa idejéből egy magyar és egy olasz franciskánusról.

*

A Szent István Társulat legújabb ifjúsági kiadványait is örömmel kell üdvözölniök mindazoknak, kiknek hivatásuk gyermeklelkeket ápolni és fantáziájukat nemes szellemmel telített olvasmányokkal kielégíteni.

E célnak különösen is megfelel a neves írónőnek, *Blaskó Máriának* **Édesanyám** című könyve, mely a szent Szűz életét mutatja be az evangéliumok és történeti hagyományok alapján. A nagyszerű tárgy, az érdekes beállítás és a könnyen folyó, kedves stílus bizonyára sok ifjú lelket fog jóra vezetni, illetőleg abban növelni. — *Palásthy Marcell:* **A csodák szigetével** a kalandosabb lelkű gyermektábornak szívébe lopja be magát. Sok szó esik manapság merész sarki utazásokról, ismeretlen helyek és népek felfedezéséről és ez már magában is különös aktualitást ad a könyvnek, melyben két világrepülő izgalmas kalandok után jut *Jégtutaj* földjére, ahol egy eszkimó törzs tűzimádó ivadékai élnek, kiknek meghozzák az igaz kultúrát és az *Égi tűz* megváltását. — *Törökné-Kovács Hermin* **Kormos Birije** mindvégig leköti olvasóit roppant érdekes meséjével és művészi beállításával. — *Bokor Malvin* **Az esztergomi diákban** a szépséges magyar mult felelevenítésével kelt érdeklődést a történeti tárgyakhoz vonzódó ifjú lelkekben. — Az előttünk lejátszódó nehéz, háborús évek levegője csillan fel *Pál Ödönnek* **A felhők kapitánya** című regényében, mely egyesíti a vallásos felfogást a hazafias érzéssel, a vidám, derűs hangulatot könnyet kicsaló érzékenységgel. Valódi értéke irodalmunknak.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**



XXIX. ÉVF. 1929. ÁPRILIS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

TARTALOM: *Dr. Marczell Mihály:* «Én veletek vagyok a világ végezetéig.» — *Dr. Székely László:* Húsvéti örröm. — *Fürt Leander:* Az eucharisztikus Jézus színe előtt. — *Dessewffy Emma:* Az Oltáriszentség hatalma. — *Galambos Kálmán:* A Megváltó. — *Oltáregyleti élet.* — *Irodalom.*

Sz. ü., Cs. I., Neumarkt-Taubental. Kívánsága szerint jártunk el. Adományát Isten fizesse meg!

Kérdés: Milyen legyen az alba?

Felelet: Az alba nagysága lehetőleg mindig annak a papnak a *termetéhez* legyen mérve, aki azt viselni fogja. Amikor méreteink nincsenek, sohase csináljuk hosszabbra 150—160 cm-nél. A bősége alul 320—350, hogy elegendő, de mégse túlságos sok ráncot képezzen. A szabása szerint a kiterített alba lehet zsákszerű (végig egyformán bő), de helyesebben trapézalakú (amelynek bőségéből felül levettek) így azután nem kerül hátul a nyak közepére az elviselhetetlenre húzott ránccsomó. (Felül a lenvászon szélességéből kb. 30 cm vehető el.) Az alba nyakbősége 50—60 cm (a rómaié 70 cm szögletes kivágással). A mellnyílás 40—45 cm legyen. Az újjahossza 60—70 cm lehet, a vállszélesség 20—25 cm. Az albára csipkét ne tegyünk 30 cm-nél szélesebbet. Csipke helyett használhatunk 10 cm széles fölszegés felett erősen készített azsúrt, legfeljebb 1 cm szélességben. Igen kedves és könnyű az albát szálöltéses girlandokkal (fehér vagy piros) díszíteni csipke helyett. A magas hímzés nem való albára.

IRODALOM. A nagy *Sienkiewicznek* mindenütt ismert könyve, melynek címe: **Sivatagban, őserdőben.** Az író neve maga a legnagyobb ajánlás. — *Mézes J.* **Kántorék Annuskája.** Leányok számára írt, a küzdelmeket is kacagva vívó fiatal leány pompás idealizálása. — *Feisz Hugolin:* **Karácsonyi misztériuma** és *Evetovics Kuno dr.*-nak **A kereszt diadala** című zenés színjátéka nemcsak értékes tartalmuknál, de rendkívül ügyes színi hatásuknál fogva méltán tarthatnak számot a legszélesebb körű érdeklődésre. Melegen ajánljuk ezen könyvek bármelyikét.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2·50	Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30
Egyes példány	—·25	Kötve	—·60
Régi teljes évfolyam	1·20	Nádasdy «Havi magány»	—·80
Régi egyes példány	—·10	«Kánter Károly»-emlékkönyv	1·20
Az O. E. Útmutatója	—·80	Szent Zita élete	—·20
Vezérkönyve	—·80	Egyszerűbb kiadás	—·10
Felvételi füzete	—·06	Kis szent Terézia szelleme	3·50
Félszázados története	3·—	Litánia latin szöveggel	—·05
Érme	1·20	Litánia szent Józsefről	—·05
Szervezése és működése	—·10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—·10



„Én veletek vagyok a világ végezetéig."

A búcsúzás fájdalmát az elválás okozza. Szeretünk együtt lenni azzal, kikhez vérségi, lelkiségi kapcsok fűznek. Az útra kelt kis gyerek síró jajgatása úgy magyarázható, hogy otthon hagyja drága szüleit, jó testvérkéit, a virágoskertet, a játékos udvart... A könnyei csak akkor apadnak el, ha valami pótlást talál az elvesztett kedves értékekért. De a felnőtt ember válásai is fájdalmasak. Különösen az a válás lelket marcangoló, amely a földi élet határkövénél és az örök világok kapujánál történik... A halálos ágyon fekvő édesanya révedező tekintettel keresi szeretett hitvesét, gyermekeit... A jó édesatya arcán ott ül a sötét gond, mi lesz szeretteimmel?... Utolsó szavai is rendelkezések! Mindenét, ami felett rendelkezhet, övéinek hagyja. Csak a legnagyobb értéket, önmagát ragadja el a kérlelhetetlen halál. Maga helyett — gyarló emberi emlékként — képét, kicsi használt tárgyait, írókészletét, gyűrűjét, óráját, imakönyvét osztja szét, hogy legalább *ezek a jelek emlékeztessék* szeretteit az ő szeretetére...

A földi élet határairól elmélkedve az utolsó vacsora szent estéje jut az eszembe. Itt is búcsúzás történik. Az Istenember indul fájdalmas diadalútjára... A földi zarándoklás után atyai házába... Van abban az estében is valami méla, ősi akcentus. Az Úr főpapi imája az itt maradottak fájdalmáról beszél. Azért imádkozik, hogy enyhítse szomorúságukat az égi Teremtő. De belecseng a gyászos akkordokba a reménynek, a szeretetnek csodás egyvelege is. «Nem hagylak árván titeket!»... «Vágyva-vágytam veletek enni a húsvétot»... Mintha azt mondaná az Úr: Bár távozom közületek, mégis örömhírt, boldogságot közlök veletek, mert titkos módon veletek maradok a világ végezetéig...

Ez a búcsúzás is emlékszétosztássá magasztosul. De amíg az emberi emlékek csak *tárgyak*, amelyek *emlékeztetnek* a szerető atyára, addig a Mester szent jele *valóság*, az *ő szent Személyisége*. «Ez az én testem»...

mondja a megáldott kenyér felett... «Én vagyok az élő kenyér»... így már régebben.

Amit nem tud megtenni az ember, azt meg tudja adni a mindenhatóság erejében az Isten. A halódó embertestvér csak *vagyona és emlékei* felett úr, az Istenember *személyisége* felett O rendelkezik. Azért, amikor a legnagyobbat akarja végrendeletben hagyni, akkor saját magát kínálja mindnyájunknak. Szent jelet hagy, a kenyér színét, amelyben valóságosan, egészen, istenségével és emberségével jelen van...



Az emmauszi találkozás.

Nem akadok meg a kenyér színének szent jelén. Az élet szent jelek sorozata. Az ember nem a *teljes* valóságok átfogója. Az ember jeleken át érti és érzi a nagy mindenséget. A föld, a csillagos ég mérhetetlen valósága érzékelhető jele a teremtett világ belső rejtélyének. A test külső jele egy belső átformálódásnak. A hang, a szó jele az emberi gondolatnak. A betű, a könyv elpihenő jele a régen elevenen indító szellemi erőnek. A levélke jele az élet megindításának... Mindenütt jel... Végeredményben az egész nagy világ hatalmas szent jele a teremtő Istennek. Amit látunk, hallunk, érzékelünk, a végén is a mindenség Urához, Istenéhez juttat bennünket.

Ezt a különösnek látszó, de a természetünkben pihenő tulajdonságot használja fel csodás köztünkmaradás szent feltételéül az Úr. Az égi kenyér szent színét adja nekünk, hogy az legyen az Ő szent jelenlétének isteni jele. Méltón énekli róla az egyház: «Ecce panis Angelorum»... Az égiek kenyere, de a földiek tápláléka... Az ég sajátjának tudja, a föld eledelül várja... Valóságnak érzi tehát az ember: Velem maradt az Isten.

Igy értem meg az utolsó vacsora örömmel átszőtt szomorú estéjét. Igy lesz a távozó Krisztus velünk maradó Istenember. Fájhat a távozás, de örömre hangol az ittmaradás... Ha hívő lélekkel nézek az Úr oltárára, akkor víg dallal, emelt fővel járhatom az életutakat, mert érezhetem, hogy közöm van az éghez, mert velem él az égnek mindenható Ura, Istene.

Marczell atya.

HÚSVÉTI ÖRÖM

Ha harcban állasz bűnnel, búval, bajjal,
Ne félj, testvér, rád süt a húsvéthajnal!

Beárnyékoz tán bús olajfák árnya,
Ne csüggedj mégse: megnő lelked szárnya!

Vergődő szíved vérrel veritékez:
Él nem vérez, ha Jézusával érez.

Tövist fonnak magasztos homlokodra,
De így Jézushoz hajt a kínok sodra.

Lázas szíved tán kereszt alatt reszket,
De Ő segíti vinni a keresztet.

Vércsék lesnek, míg mész a Golgotára:
Szíved galamb lesz, s Jézus erős vára.

S ha kiszögeznek a szörnyű keresztre,
Csak nézz, csak nézz rá, szemed rá meresztve.

Keresztes testvér, százezer bajodban
Nem feledheted: neked Krisztusod van!

Ha szívedet hét ölyü vájja, ássa,
Krisztus keresztje mégis gyógyulása.

Mert rád feküdhet Isten súlyos ujja,
Három nap mulva zeng az alleluja!

Meghal az éj, felsüt a zászlós hajnal,
Eléd áll Krisztus boldog diadallal.

Zászlót lobogtat s azt kiáltja fennen:
Győztem, győztem, fiacskám, bízzál bennem!

Jöttére megzeng szíved minden húrja,
Egész lényed ujjongó alleluja.

Büd ölyvei riadtan szerteszállnak,
Hozsánna a feltámadt nagy Királynak!

Székely László.

Az eucharisztikus Jézus színe előtt.

(Jézus hívása.)

Az Úr Jézus beszéde az oltárszekrényből: Ó, drága lelkek, hallgassatok ide, jöjjetek Hozzám, kiket oly nagyon szeretlek és megtanítlak benneteket a bölcseség titkaira.

Prófétám által így szólottam: «Megromlott az ember, mert nincs, aki szívébe szállna...»

Igen gyakran jártok-keltek e világban, anélkül, hogy kérdeznétek magatoktól, hogy hova mentek vagy honnét jöttök: jóllehet ez lenne egyedüli dolog, amely méltó az érdeklődésre.

Sokan vannak még közületek is, keresztény lelkek, olyanok, akik képesek órákat is eltölteni fönséges imák olvasásával vagy elmondásával — anélkül, hogy lelkük figyelmét lekötné, anélkül, hogy azok értelmére hatolnának — és igen gyakran anélkül, hogy száraz és hideg szívük tudná azt — amit ajkuk Nekem mond!...

Ezekután lehet-e csodálkozni azon, hogy mindennapi éltetekben oly kevés helyet foglal el a Reámgondolás?... Lehet-e így csodálni azt, hogy époly lanyhák és erőtlenek vagytok holnap, mint voltatok tegnap?... Még azok közül is, kik naponta olvassák igéimet és elmélkednek paran-

csaim felett — mily kevesen mondhatják prófétámmal: «... hogy szívökben lépcsőket készítettek, amelyeken felemelkednek...» szünet nélkül a tökéletesség útjain!...

«Ascensiones in corde suo disposuit»...

Hívő lélek: Igaz, Uram, hogy nagyon szomorú és megalázó reám nézve, hogy szolgálatodban oly lanyha, oly hideg és kislelkü vagyok. Uram, taníts meg ezen baj orvoslására! Szólj, ó Jézusom, beszélj — hallgat a Te szolgád.

Az Úr Jézus hangja az oltárszekrényből: Nézzétek csak és vizsgáljátok, hívő lelkek, hogy mit tesz az, aki valami emberi tudományt akar elsajátítani?

Szüntelen visszatér ezen tudományág első fogalmaira, mindaddig, míg értelmét át nem hatja teljesen — mindaddig, míg mélyen emlékezetébe nem vésődik. — Ezenkívül tanárt is keres, aki a nehézségek megoldásában segíti és bátorítja, amikor a tudomány szárazsága leveréssel fenyegeti elhatározását.

Ime, keresztény lelkek, nektek is hasonlóképen kell cselekednetek! Nektek is egy nagy tudományt kell elsajátítanotok: üdvösségtek tudományát! — De mi volna más az üdvösség, ha nem a Velem való egyesülés?... Velem visszavonhatatlanul egyesülve lenni: ez az Égiek boldogsága; Tőlem elválva élni: örök kárhozat! — Minden törekvésteknek tehát, a Velem való egyesülésre kell irányulnia; ez az élet célja és ezt Én akartam így... Minden gondotokat az képezze, hogy ez az egyesülés egyre szorosabbá váljék — tökéletesedjék!...

Az első tennivaló tehát, hogy bele véssétek szívetekbe, lelketekbe a szentek tudományának elemeit, hogy ez annyira áthasson benneteket, hogy gondolkozástok, érzelmeitek szüntelen összhangzásban legyenek ezen tudomány elveivel.

* * *

De mi a szentek tudománya?... Ez a tudomány magába zárja azt a nagy igazságot, hogy Én a te Istened — minden vagyok — és hogy minden más — semmi. Ezt a tudományt akkor éled, ha mindjobban áthat az a tudat, hogy ki vagyok Én neked — mit tettem — és, hogy mennyire akarom üdvösségedet!...

Hogy erre a nagy igazságra megtanítsalak, azért jöttem a földre — ezért vettem fel a ti természeteteket, ezért tanítottalak Én magam titeket; és hogy az idő ne gyengítse szemeitekben ezen igazság fontosságát, nemcsak Egyházamat adtam nektek, hanem módot találtam arra, hogy személyesen is köztetek maradhassak szeretetem Szentségében, hogy abban a ti világosságtok és éltetek legyek! — De fájdalom — ki hallgat szavamra, melyet szentségházamból a lelkekhez intézek?... Ki kér Engem,

hogy tanítsam?... Ki őrzi tanításomat szívében és ki forgatja azt szüntelen gondolataiban?!...

Az Én tanom egyszerű..., kevés gondolatban összefoglalható; azonban, hogy az teljesen áthasson, hogy az az egész életed mozgatója legyen — szüntelen vissza kell reá térned — és az Én színem előtt fontolgatnod!

* * *

Ez azonban még nem elegendő! — Hogy az élet nehézségei közepette el ne csüggedjetek, hogy le tudjátok győzni az ördögöt, a világot és a rosszrahajló természeteteket — szükségtek van támaszra, segítőre — ezért akartam köztetek maradni, gyermekeim!

De miért gondolnak oly kevesen arra, hogy Hozzám jöjjenek?... Miért nem gondoltok arra, hogy Tőlem kérjetek világosságot?... Miért nem jöttök lábaimhoz elmélkedni, olvasni és ezekről Velem beszélgetni?... Tőlem kérni, hogy világosítsam fel lelketeket, gyulasszam szeretetre szíveteket!?... Miért nem jöttök elmondani Nekem jó feltételeiteket, megsiratni Nálam gyengeségeiteket és kiönteni fájdalmaitokat, hogy tegnap ismét hibákba estetek? Miért nem menekültök Hozzám, hogy felemeljelek, ha elestetek — és hogy újabb erőt merítsetek Szívemből?... — Vagy hol találtok elnézőbb barátot, biztosabb és hűségesebb vezetőt, mint amilyen Én vagyok, a ti Istenetek, ki eltakarom fönségemet a szentségi színek alá, hogy mindegyiteknek külön-külön odaadhassam Magamat — ki itt vagyok mindennap, hogy megoldjam kételyeiteket, hogy megmutassam az élet útját, hogy megvigasztaljalak bajaitokban és bátorítsalak küzdelmeitekben?!...

Ó ha felismernétek szeretetemet, mely a ti foglyotokká tett... s naponta eljönnétek szentségházam elé!... Mennyi kegyelmet... mennyi erőt nyernétek Tőlem!... Fájdalom!... Egyedül hagytok!... És hagyjátok kárbaveszni azokat az áldozatokat, amelyeket meghoztam azért, hogy folyton köztetek maradhassak (mert megtehettem volna, hogy csak a szentmisén legyek jelen); s aztán még panaszkodtok, hogy szomjan haltok a Forrás mellett, melyből az örök élet fakad... Panaszkodtok, hogy sötétben jártok a Világosság mellett, mely minden e világra jövő embert megvilágít... — Panaszkodtok, hogy szomorúak, nyugtalanok vagytok — Annak közelében, aki az örökhalmok örömét képezi... Panaszkodtok, hogy gyengék vagytok Annak oldala mellett, aki az egész világegyetemet fenntartja... Panaszkodtok, hogy gyümölcstelen munkát végeztek — Annak közelében, ki a csodálatos halfogást eszközölte.

Eljöttök a szentmisére, a szentáldozáshoz — és azután... — és azután?... Ki vagyok Én nektek?... Alig, hogy a szent színek feloszlanak bennetek — máris megfeledkeztek eucharisztikus jelenlétemről. — A teremtményektől kértek segítséget, tanácsot — nyugtalankodtok és

elhagyjátok azt, aki Jó Pásztorotok lett nemcsak azáltal, hogy Testével táplál, hanem aki vár benneteket, hogy Nála megpihenjetek és aki kézenfogva, lépésről-lépésre vágyik vezetni benneteket az égbe...

Hívő lélek: Ó, Jézusom, szentségház félreismert Istene — elismerem esztelenségemet. — A jövőben Tereád bízom keresztény életem, tökéletesedésem és üdvösségem gondját.

Tanítómnak, Vezéremnek, Mesteremnek választalak meg Téged. Mindennap el fogok jönni szentségházad elé imádásodra — ha máskép nem tehetném — legalább gondolatban.

Szent színed előtt néhány jámbor gondolatot fogok olvasni, megállva minden mondatnál, hogy alázatos, könyörgő pillantást vessek Feléd, hogy esdve kérjelek, világosítsd meg lelkemet, hogy gyullaszd fel szívemet Irántad való szeretetre.

Ó, szentségi Jézusom, legszentebb Szívedre bízom akaratomat, hogy tedd készségessé sugallataid teljesítésére.

Szólj, Uram Jézus — hallja a Te szolgád!

Fürt Leander.

A legfölségesebb Oltáriszentség hatalma.*

Miután több mint három éven át olvastam, sőt tanulmányoztam a Bibliát, különösen az Új-Testamentumban Szent János evangélista könyvét, megdöbbenéssel vettem észre, az Úr Jézusnak mily sok parancsát nem vettem figyelembe, közönyösen mentem el mellette s ennek folytán meg se próbáltam azokat követni.

E tanulmányom után kezdtem a róm. kat. egyház történelme iránt érdeklődni, amelyet eddig csak igen felületesen ismertem, megdöbbenéssel láttam mennyire félre voltam vezetve ez egyház megítélésében. Léptennyomon világosan láttam, mily mélyen gyökeredzik ez Egyház a Szentírás elvitázhatatlan igazságaiban, amelyeken felépült, szertartásainak pompáját — mely nem egyszer kellemetlen hatással volt reám — már az Ó-Testamentumban, Dávid, majd Salamon király által fölépített Jeruzsálem templomának díszeiben, előírt szertartásaiban fölismertem. De még világosabban láttam a Szent János «Titkos Jelenések» könyvében leírt jövő Egyház ragyogását, a Bárányt körülvevő dicsfényt, az angyalok, az üdvözültek imádatát, amely külsőségekben is nyer kifejezést, ezekután kevésbbé bántott a szentmise pompája, szertartása alatt látott mozdulatok, kivált

* Egy — a református nőtábor volt vezető egyénisége — konvertita tollából.

akkor, amikor egy kedves kat. barátnőm megmagyarázta nekem a szentmise tartalmát, menetét s megértettem fölséges mivoltát.

De különösen Krisztus Urunk azon ismételt szavai járták át lelkemet, amelyekkel Szent Péterre bízta a kősziklára épült Anyaszentegyház megalapítását, amelyen «a pokol kapui sem fognak erőt vehetni» — majd a szentgyónás elrendelése, «akinek bűneiket megbocsájtjátok e földön, meg lesznek bocsájtva az Égben», «akinek megtartjátok a földön, az Égben is megtartatnak». — Az Úrnak Szent János evangélium 6-ik részében olvasott szavai azonban nagyon megzavartak: «Aki eszi az én testemet és issza véremet, örök élete vagyon, mert ítéletnapján az örökéletre támasztom föl».



Dr. Mátrai Gyula, a BOKO. új üv. igazgatója.

Mind e hatalmas szavak fölébresztették lelkemben a vágyat, visszatérni az eredeti Krisztus által fölállított Egyházba. Elementáris erővel tört ki bennem e vágy, de nem tudtam Megváltóm ez utóbbi szavait elfogadni, megérteni. Nem tudtam azon tanítás befolyása alól szabadulni, amely szerint az «átlényegülést», a transsubstantiaciót, mint elvetendő lehetetlenséget ki kell lelkemből küszöbölnöm.

Értelmem fölkorbácsolása alatt, majdnem, hogy lemondtam égő vágyam teljesüléséről, megelégedtem volna a szentmisére való járással,

az Egyházba való visszatérés nélkül. De Isten jósága megkönyörült rajtam. Egy barátnőm ajánlatára, kérésére, több napon át elmentem a templomba és a legfölségesebb Oltáriszentség előtt leborulva kérve-kértem Uram Istenem fölvilágosító kegyelmét. Egyszerre mint egy tűzcsóvának sugara járta át elmémet, az az igazság, amely lelkem mélyén megszólalt. «Ha hiszed a Credót — életem majdnem minden napján hittel mondtam el —, mivel nehezebb elfogadnod az Eucharisztia szent titkát, anélkül hogy gyarló eszeddel akard Isten megfoghatatlanságát megérteni?»

Isten titkait nem kell érteni, imádni kell megfoghatatlanságát, szívünket kell szeretetének magaslatára emelni, hogy szívünk szeretetével tudjuk titkait elfogadni. Hajtsunk alázattal fejet e fénylő titok előtt. A Szentek Szentje van előttünk.

Hálatelt szívvel Isten irgalma iránt siettem az Egyházba való visszatérésemet sürgetni, hogy mihamarább részesüljek e szent misztérium áldásában.

Szent Eucharisztia! Van-e emberi szó, képzelet, amely megközelítőleg is ki tudná fejezni, mi vagy Te, a remegő, de hívő, Isten jóságában bízó léleknek?

Mily boldogság a szememet lezárni s azt mondani: Istenem, én Istenem, én hiszek, én szeretlek, én bízom Benned!

Megérteni az isteni nagy titkot nem tudjuk, de leborulva imádni az örök Jóságot, azt tudjuk, ha Urunk, teremtő Istenünktől kérjük az erreváló kegyelmet. *Dessewffy Emma.*

A Megváltó

Ájtatos ünnepi játék három részben.

Mások írásai nyomán színre alkalmazta *Galambos Kálmán.*

MÁSODIK JELENET.

Előbbiek a tömeg nélkül.

SZŰZ MÁRIA: Én drága, egyetlen fiam, de nagy magányban hagytál engemet! Árvább vagyok, mint a kis madár, kinek szárnya lefagyott.

JÁNOS: Magányban nem vagy, Mária. Engem rendelt melléd fiad. Szárítsa fel könnyeinket a vigasztalás és megnyugvás.

SZŰZ MÁRIA: Vigasztalódhat-e az az anya, kinek meghalt egyetlen fia? S ha úgy halt volna meg szépen csöndesen, hogy a szemét lefogja két kezem, amíg lelkét ajkamra leheli, tán nem érezném úgy a búbánat terhét. De így, a kereszten, bősz latrok között, mikor szent arca vérrel gyöngyözött és vérét ontotta drága öt sebe, ó hogy némuljon el ajkamon a panasz! S ha ember volna! De hisz ő Isten s azért minden embernél jobban szenvedett.

JÁNOS: Mert Isten ez, ki itt szenvedett, fogadd el bölcs végzéseit! Menjünk haza, pihenj le kissé s a szörnyű bútól szabadulsz! Az édes álom tán víg képeket sző eléd.

SZŰZ MÁRIA: Te férfi vagy, húsz évnek ifjú erejében, de engem, a gyenge nőt, megtör a fájdalom. Neked barátod volt csak, de nekem első-utolsó édes gyermekem. Téged parancsa vezetett, míg én Őt is parancsaimmal vezetém. Te nem ismered azt a kisdedet, ki itt virult a keblem felett; te nem hallottad gügyögő szavát, mikor először hítta az anyját. Az első csók sem a te ajkadra forrt, picinyke karja is engem karolt. Ó, én ezerszer is lefekhetem, nem ad álmot a nyoszolya nekem. Azért, míg a kereszten láthatom, magamat csak hadd zokogjam ki! (Hangosan sír.)

SZÁZADOS: Ne pityeregj itt! Fiad meghalt, jajgatni menj haza!

MÁRIA ASSZONY: Hát már sírnunk sem szabad?

SZÁZADOS: Itt nem! Bíz én nem tűröm, hogy a magányt sírással verje fel. El hát, bús asszony, csak el, csak el! (Tolni akarja.)

JÁNOS: Hozzá ne nyúlj! Testemen át érintheted csak ezt az anyát. A fiát elvette a vak bosszú, de könnyét elvenni nem lehet, a könny nem ismer törvényeket.

SZÁZADOS: Ügyvédre bízd a magyarázatot, de én római katona vagyok. A helytartónak meg is felelek, de neked nem. Előre, menjetek! (Üzi!)

SZŰZ MÁRIA: Atyám az égben, hát nézheted, hogy fiamtól így elűzzenek?

SZALOME ASSZONY: Hozzá ne nyúlj mert ő Mária, az Isten anyja. Ha Isten is úgy akarja, egy szemrebbenés és a porban vagy. (Villámlás dörgés.)

MAGDOLNA (felemeli fejét): Hallod, hallod? Az Isten beszél. Ki volna más? Hallgass szavára és én velem borulj le e szent helyen.

SZÁZADOS: Bolond beszéd! Igy csak az szól, ki a dörgéstől is fél. Én is hallottam, de mit nekem! Mégis elverlek innét benneteket. Tovább, el innen, türelmem végkép megszakadt. (Újra üzi őket.)

JÁNOS: Kit itt keresztre feszítettek, örök türelme nem szakadt meg, pedig többet szenvedett, mint a mennyit felfog a képzelet. Gyötrődött ő teérted is, mindenkiért. Ó, hogy lehet ezen kétség, hogy itt függsz, édes Istenem!

SZÁZADOS: Ha bacchanáliáknak napja van, az én kancsóm is áldja a nagy Bacchuszt. Ha száli-i papok vad tánca lejt, Mars istennek az én ajkam is ejt egy dalt, de itt fejet én sohsem hajthatok, mert szabad polgár és római vagyok. Csinált meséteket én kinevetem. Nem győz meg engem az ámítás... Én katona vagyok és itt én parancsolok. Azért el innen, a dárdám hegyes, ha nem mentek, belétek szúrom azt.

FÖLDIEK KARA (távolban énekel):

A keresztfához megyek,
Mert máshol nem lelhetek
Nyugodalmat lelkemnek.
S ott talállak, ó szűz Anya
Fájdalom közt bágyadozva,
Tőr veré át lelkedet.

Mely gyötrelem volt neked,
Isteni szülöttedet

Látni szegény jászolyban!
S midőn annyi ellenségek
Romlására esküvének,
Tőr veré át lelkedet.

A nap elsötétedett,
Ennyi kínt nem nézhetett
S borzadván rengett a föld.
Sírt, kesergett, gyászolt minden
Az egész nagy természetben,
De gyötrelmed nagyobb volt.

SZÁZADOS (az énekre felfigyel, meghatódik, aztán vergődik): Ki volt ez? Mi volt ez? Honnét-e hangok?

JÁNOS: Az egész világ, az egész emberiség! A forró dél, a hideg észak mind meghajol a kereszt előtt és Istenének vallja a felfeszítettet. Az Isten Anyját pedig tiszteli, bánatában osztozik.

SZÁZADOS: Bocsássatok meg, pogányból én is már hívő vagyok. Te bús Asszony, bocsáss meg énnekem. Most már én is vallom, hogy Isten Anyja vagy. Leborulok a kereszt előtt s imádom azt, akit megölt vakságunk és bűnünk. (Letérdel.) Bocsáss meg, én megbántott Istenem. Most már hiszem és vallom, hogy te valóban az Isten Fia vagy. Erősebb bennem e hit és bizalom, mint a római nagy birodalom.

JÁNOS: Látod, szűz Anyám, ezért halt meg a Fiad, hogy megválthasson ily pogányokat. Vigasztaljon meg, amit itt láttál s béke tölti el szívedet!

SZŰZ MÁRIA: Szívemben, érzem, él a béke, mely édesebb a föld kincseinél. Most már magasztalja az én lelkem az Urat és örvendez lelkem az én üdvözítő Istenemben. Ime mostantól boldognak hirdet engem minden nemzedék. *(Függöny.)*

HARMADIK RÉSZ.

Szín: mint az első részben. Hajnalhasadás.

ELSŐ JELENET.

ÁDÁM, LUCIFER.

ÁDÁM (szemét dörzsölve jön a sátorból): Ébren vagyok vagy csak álmodom? (Nyujtózkodik, kifujja magát.) Lelkem oly nyugodt, szívem úgy megkönnyebbült... Mégis csak aludtam, mert a fáradtságnak semmi nyoma, oly ép és erős, oly friss és egészséges vagyok, minő csak hosszú, zavartalan alvás után szoktam lenni. Tehát csak álom volt?

LUCIFER (besompolyog): Álom bizony, semmi más. Semmi sem igaz belőle! Hahaha!

ÁDÁM: Menj, menj, megcsaltál!

LUCIFER: Nem megyek, jussom van hozzád! Vétkeztél, enyém vagy s enyém leszel egy örökkévalóságon át.

ÁDÁM (sírva): Ó, hogy bánom én a bűnt! S hányszor sirattam én meg azt!

LUCIFER: Mit használ a bánat, a könny?

ÁDÁM: Bocsánatot és irgalmat várok és reménylek, magamnak is, a jövendőknek is.

LUCIFER: A jövendők majd az én utamon szaladnak, gőgösen, a pénz után és élvezik a testi gyönyöröket, míg poklom lángjai elnyelik őket.

MÁSODIK JELENET.

ELŐBBIEK, REMÉNYSÉG.

REMÉNYSÉG (besiet): Ne higyj neki!

ÁDÁM: Hazudsz!

LUCIFER: Hazudsz? Hahaha! Hatalmam meg nem törött. Lángra gyújtom benned újból a kevélység, az érzékiség és kincsvágy lángjait, felkorbácsolom újból a véredet, mely űz és hajt a bűn útjára téged is, a jövendőket is.

ÁDÁM: A Messiás eljön és megváltja a világot.

REMÉNYSÉG: Megtöri a bűn uralmát s visszaszerzi az embereknek a szép, fenséges és szeplőtelen kegyelmi életet.

LUCIFER: Ábránd a délibáb!

REMÉNYSÉG: Ádám, láttad őt a kereszten?

ÁDÁM: (áhitattal): Láttam, most is látom; hallottam, most is hallom; éreztem szeretetét, most is érzem...

LUCIFER: Még most is álmodsz!

REMÉNYSÉG: Nem álom, hanem való. A Messiás eljön és megváltja a világot. Bizonyítod magad. Lucifer az égnek legszebb és leghatalmasabb angyala volt. Mikor megtudta, hogy az Isten Fia emberré lesz és megváltja a világot, Ádámot és a jövendőket, megtagadta néki az engedelmességet, a hódolatot, az imádást. Ezért pusztulnia kellett az égből. Mihály arkangyal vezetésével a mennyei seregek kiűzték az égből és a pokolba taszították, veletartó társaival együtt. Lucifer, emlékszel még erre? Vagy ez is csak álom volt? Vagy álom az is, hogy birodalmad most is a pokol, a legrettenetesebb kínokkal és gyötrelmekkel? Álom az is, hogy a pokol tüzét viszed magaddal, bármerre mégy és kínod nem szűnik meg soha?

LUCIFER (gúnyosan): Nem álom a pokol, nem! De jegyezd meg ezt magadnak, Ádám, te is, a jövendők is! (Fenyegetve el.)

Lisieuxi Szent Teréz zászlajára *Orosdy Fülöpné* báróné 150 P-t adományozott, *Szölgyémy Ferencné* úrnő a középső ferencvárosi egyházközségben 50 P-t gyüjtött és *Csupor Ilona* a Burgenlandból 5 schillinget küldött. Szent Terézke éreztesse velük égi háláját!

A különböző folyóiratokban eddig megjelent kritikák mind a legnagyobb elismerés hangján emlékeztek meg *dr. Székely László* szombathelyi theológiai tanár **«A szirtnek álma van»** című verskötetéről, melyet lapunk olvasóinak is kedves figyelmébe ajánlunk. Ritkán jelenik meg a könyvpiacon versgyüjtemény, mely oly szerencsés kézzel oldaná meg problémáinkat és oly biztos látással mutatná a megnyugváshoz, boldogsághoz vezető utat. Aki egyszer elolvasta, muzsikál szivében minden sora; aki végigmeditálta, könnyebben száll lélekben az Isten felé.

Olvassák a «Katholikus Háziasszonyok Lap»-ját, mert ez a kéthetenként megjelenő pompás asszonyujság kétheti étlapot és számos kipróbált receptet közöl a sütésről-főzésről. Dacára, hogy a legtartalmasabb, de egyidejüleg a legolcsóbb asszonyujság, félévre 2·50 pengőbe kerül. Ha nem ismerné, irjon egy levelezőlapot a «Katholikus Háziasszonyok Lapja» kiadóhivatalának, Budapest, Mária-utca 7., ahonnan ingyen és bérmentve megkapja a mutatványszámot.



Oltáregyleti élet.

Kiállításunkat március 14-én délután nyitotta meg *dr. Serédi Jusztinián* bíboros-hercegprímás esztergomi érsek. Őeminenciája pontosan 4 órakor érkezett *dr. Drahos János* prelátus, irodaigazgató kíséretében és a kápolna oltáránál elhelyezett trónszéken foglalt helyet. Ekkor előlépett *dr. Mészáros János* prelátus, a B. O. K. Oe. országos főigazgatója és rövid lendületes beszéddel köszöntve a bíboros főpásztort, felkérte őt a kiállított tárgyak megáldására. Mielőtt az áldást elvégezte volna Őeminenciája, keresetlen kedves szavakkal fejezte ki örömét a felett, hogy az oltáregyesület imádságos munkája ilyen sok szép dolgot eredményezett. Felemlítette, hogy még X. Pius pápa jubileumán volt először alkalma megtekinteni az oltáregyesület munkáját és elmondhatja, hogy a magyar oltáregyesület kitett magáért, mert mind anyag, mind ízlés tekintetében a legjobbat nyujtotta az összes nemzetek közül. *Tudja* — úgymond a bíboros főpásztor —, *hogy Őszentségének ezidei jubileumára küldendő ajándékaival szintén nagy örömet fog okozni az oltáregyesület.* Megemlékezett arról a szép nemzeti zászlóról is, amelyet a magyar katolikusok imádságának szimbolumaként augusztusban Lisieuxbe fog vinni az oltáregyesület, hogy ott is hirdesse a kedves Szent Teréz iránti szeretetünket és a jó Istenbe vetett rendíthetlen hitünket. Ezután egyházi ruhákat öltve magára megáldotta a kápolnában az annak folytatásaként a Szent Erzsébet nagyteremben, az I. emeleti folyosón és lépcsőházban elhelyezett 5000 tárgyat. Őeminenciájának — a vigadói Pázmány-gyűlés miatti gyors távozása után *dr. Hanauer Á. István* váci püspök konszekrálta a kelyheket. Az előkelő meghivottak soraiban ott láttuk *Orsenigo Cézár dr.* pápai nunciust, *Szmrecsányi Lajos* egri érseket, *dr. Rott Nándor* veszprémi, *Mikes János* gróf szombathelyi, *Virág Ferenc* pécsi püspököket és *Kriston Endre* felszentelt püspökőt, a klérus számos képviselőjét, élükön *Bednárz Róbert* apát esperes-plébánossal. Feltünően kedves nemzeti jellege volt a kiállításnak, a kis Teréz kiállított zászlajának kazulákból készített nemzetiszínű mező, úgyszintén a kápolna és a nagyterem közötti íven kisebb — szintén egyházi — ruhadarabokból készített diadalkapuszerű nemzetiszínű ív. Annál kedvesebb meglepetés volt ez a látogatóknak, mert a kiállítás egész elrendezése a Mária reparatrix szerzetesnők és főnöknőjük fáradhatatlan munkájának és leleményességének köszönhető. Igazán megérzett ezen a kiállításon, hogy a messze idegenből ideszakadt szívek is magyarok lettek s a magyar hazának ügyével imádságos lélekkel törődnek: ez a spontán megnyilatkozás egyúttal bizonyság a felől is, *hogy a katolikus lelkiélet legbensőségesebb terrénumán is helyet kap a hazaszeretet és a hangos lárma helyett a nemes tettek és tiszta áldozatok gyümölcsével akar segíteni a haza egyik nagy kultúrális hiányán.* A kiállítás ezidei anyaga ugyanolyan gazdag volt, mint az elmult évben. Az ajándékozók között szerepelt *Eger* fennkölt lelkű érseke és a mindig nobilis *csanádi* püspök egy-egy nagy ciboriummal az oltáregyesületet minden évben nagylelkűen támogató *veszprémi püspök* egy kisebb ciboriummal. Monstranciát ajándékozott az *Oberbauer* cég és egy ciboriumot *Bittner János* műötvös. Miseruhahímzést készítettek *Tiefenbeck Irma, Turossy Anna, Kun Katalin, Karchnyák Anna, Simonits Lászlóné, Jekelfalusi Sándorné, Donászy Ferencné, Perémy Józsefné, aki Aigner Annával* együtt egy palástfüggeléket is hímezett. Igen ízléses fehérnemű munkákkal szerepeltek, *Návay Aranka* úrhölgygyel élükön az óföldeáki oltáregyesület tagjai (főleg 22 gyönyörű tüll és filé csipkéikkel), a Virgo Reparatrix-kongregáció I. és II. csoportjának és a Szent Család, Fájdalmas Szűz, Szent Anna-kongregációk tagjai, nemkülönben tabáni, koronázó-főtemplomi, a Pongrác-úti oltáregyesületek. Itt említjük meg, hogy a kiállításon szerepelt az a pluviale is, amelyet *özv. Sulyok Gézáné* úrnő egykori menyasszonyruhájának anyagából készítettek az Örökimádás temploma számára. Mint érdekességet megemlítjük ugyancsak az Örökimádás számára készült egy antik és egy borromei szabású rózsaszínű miseruhát, amelyeknek gyönyörű színét és művészi kivitelét sokan ezen megjegyzéssel csodálták meg: Szép, de hiszen nekünk, római ritusú katolikusoknak nem szabad használnunk. De igen! Van két vasárnap, az adventi «Gaudete» és a nagyböjti «Laetare», amikor rózsaszín van előírva s mivel a legtöbbhelyt nincsen ilyen, lilaszínűt használnak helyette. A szegény templomokban bizonyára nagy örömmel fogják fogadni a kiállítás anyagából küldendő adományokat és lelkes pártolói lesznek az oltáregyesület gondolatának.

A kiállítás magas látogatói között volt *Anna* főhercegnő, akinek rendkívül megnyerte tetszését a nemzetiszínű összeállítás s azt az óhaját fejezte ki, hogy a Szentatyának küldendő tárgyakon legyen ez a felírás: «Imád-

kozzatok Magyarországért!» Őfensége gondolatát szívesen meg fogja valósítani az Oltáregyesület.

Gracia-Real spanyol miniszter szintén nagy lelkesedéssel szemlélte meg kiállításunkat és kijelentette, hogy gondoskodni fog arról, hogy Spanyolországban is megtudják ezt a nagy magyar katolikus kultúreseményt.

A B. O. K. Oe. új ügyvezető igazgatója. Az Esztergomba távozott Babura László dr. prelátus-kanonok helyébe ügyvezető igazgatóvá és az Örökimádás-templom rektorává *Mátrai Gyula dr.*-t nevezte ki a bíboros hercegprimás. Az új ügyvezető igazgató mint az Örökimádás lelkésze már tizedik éve vesz részt az oltáregyleti munkában, s így az oltáregyesület ügyeit teljesen ismeri. Munkásságához az oltáregyleti tagok buzgó imáit kéri.

Új választmányi tag. Jeszenák Istvánné bárónét a választmány tagjai sorába meghívta.

† **Szögyény-Marich Julia,** a választmány buzgó tagja, a székesfehérvári egyházmegyei oltáregyesület fáradhatlan elnöknője március 10-én befejezte munkás földi életét. Shvoy Lajos fehérvári püspök azzal is ki akarta fejezni a megboldogult iránti nagyrabecsülését, hogy személyesen végezte beszentelését. Az országos Központ azzal rótta le iránta kegyeletét, hogy márc. 20-án rekviemet mondatott érette az Örökimádásban.

*

Az Örökimádásban pár hónap óta üresedésben levő kisegítő lelkészi állást *Kővári István* hittanár vállalta. Így hát a legnehezebb időben könnyebb lesz kielégíteni az Örökimádásban gyónni szándékozók óhaját.

Több elkésve érkezett kérvényt elintettünk a jövő évre. Sokan még mindig nem tudják, hogy a kiállítás anyaga mindig azon templomok között osztatik szét, amelyeknek kérvényei december 30-ig az egyházmegyei igazgatón keresztül hozzánk beérkeztek.

*

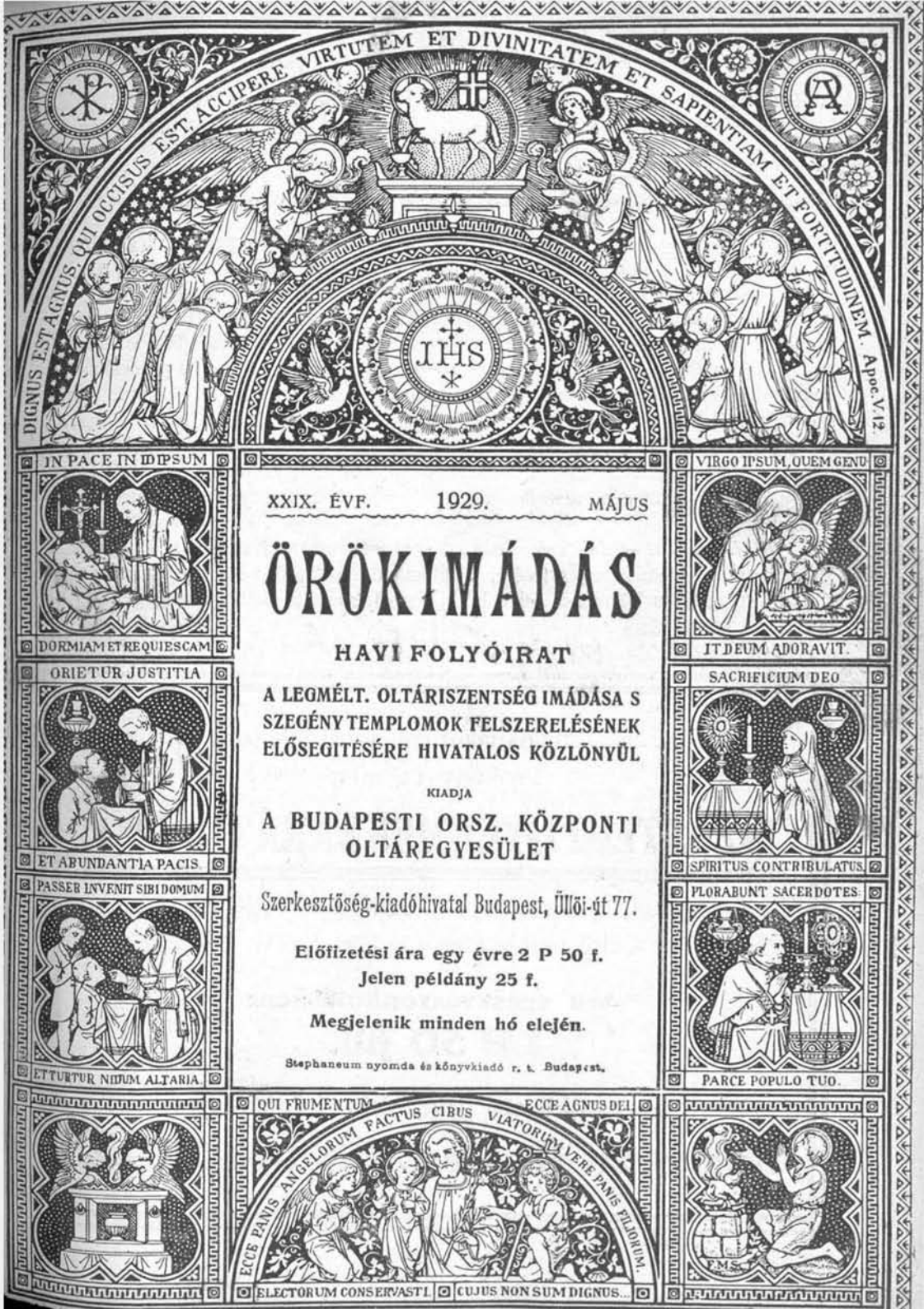
A krisztinavárosi, józsefvárosi és belvárosi oltáregyesületi közgyűlésekről a jövő számunkban.

Dr. Czékus Géza: **Az oratovi vértanu.** Budapest, 1929. Korda R. T. kiadása. 98 lap. Ára füzve 90 fill., diszkötésben 1·50 P. Ez a regény szintén kalandos és lebilincselő módon szórakoztató, sőt még a bűnügyi regényeknek sok vonása is megvan benne és mégis erkölcsileg tiszta, sőt léleknevelően vallásos irányzatú.

Főhőse az oratovi lengyel pap, akinek rajzában elénk tárja a szerző a cári oroszok által elnyomott, sőt üldözött lengyel katolicizmusnak életét. A lengyel pap nővérét el akarja venni egy orosz rendőrkommisszárius, de ő megtagadja tőle. Néhány napra rá holtan találják az orosz csendőrtisztet és minden gyanú és bizonyíték a pap bűnössége mellett szól. Elítélik és Szibériába kerül. Itt aztán találkozik egy magyar pappal, akivel valamikor együtt tanult a bécsi egyetemen. Ezt a magyar papot 1849-ben hazánk ellen küzdő oroszok fogták el és vitték Szibériába. A két pap együtt dolgozik az ólombányákban, amikor az oratovi plébánosnak ártatlansága kiderül. Már késő, őt megöli a tüdővész, a magyar papot pedig, aki szökni készül, lelövik. Ezt a könyvet, amely annyira érdekfeszítő, hogy le se tudja tenni az ember, amíg el nem olvasta, vallásos szelleme miatt is melegen ajánljuk olvasóinknak.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**



XXIX. ÉVF. 1929. MÁJUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

TARTALOM: *Neszmélyi Gyula dr.:* Mária. — *Eőri János:* Lelkünk Lelke. — *Fürt Leander:* Jézus, a mi Mindenünk. — *Kacsmári Imre:* Nyugalmas alkonyon. — *Munkás J.:* Gondolatok május havára. — *Dr. Mátrai Gyula:* † Özv. omoroviczai Heinrich Ferencné. — *Galambos Kálmán:* A Megváltó. — *Oltáregyleti élet.*

Május 2-án van a *Mária Reparatrix-társaság* főünnepe: a Virgo Reparatrix (Engesztelő Szűz Mária) napja. Reggel 9 órakor ünnepi szentmisét énekel *dr. Csiszárik János* vál. püspök. *Délután* szentbeszéd és az összes kongregánistáink fogadalom-megújítása ünnepi áldással, amelyet *dr. Mészáros János* prelátus, Őeminenciájának jubiláló budapesti általános helytartója fog celebrálni.

Május folyamán mindennap d. u. 1/46 órakor rövid (5—10 perces) szentbeszéd lesz az Örökimádásban a Boldogságos Szűz tiszteletére. Utána litánia szentségbetétellel és naponta egy-egy magyar Mária-énekkel. *«Máriát dicsérni, hivek jöjjetek, mert ő fogja kérni Fiát értetek.»* Bizony nagyon rászorulunk sok nyomorúságunkban a «Szentséges Szűzasszony», a mi «Nagyasszonyunk» segítségére.

Pünkösd ünnepén, vasárnap d. e. 10 órakor ünnepélyes segédletes szentmise lesz.

Máj. 30—31—jún. 1-én lesz a szokásos eucharisztikus triduumunk a gyakori szentáldozás terjesztésére, amelyet június 2-án, vasárnap délután 1/46 órakor ünnepélyes körmenet fejez be, a legfölségesebb Oltáriszentséggel.

*

Több könyvről, hírről, beszámolóról a jövő számban.

Első áldozóknak nem adhatunk jobb imakönyvet, mint

„AZ ISTENI GYERMEKBARÁTNÁL"-t,

amely nemcsak imádkozni, de lelkiéletet élni tanítja meg a gyermekeket.

Ára egészvászonkötésben:

1 P 50 fill.

Megrendelhető kiadóhivatalunkban:

Budapest, IX. ker., Üllői-út 77. sz.



MÁRIA

Akkor is szentül cseng a fülünkben, ha nem is mondjuk hozzá a szent jelzőt. De minek volna! Hisz Ő a szentség fogalmának legmagasabb fokán áll, mintegy benne él, bele van foglalva, át van itatva Mária neve a szentség dicsfényétől. Az idén oly nagyon várt virágos május királynője Ő. A mezők virágai, a kertek legszebb növényei kerülnek oltárára és kegyhelyei felé hömpölygő áriákban csendül fel újra meg újra az «Üdvözlégy Mária», mert Ő a legszebb harmatos virág, az Ő személye magában véve is áhitatot keltő, vonzó, magasztos érzelmekkel telítő leadóállomás, ahonnét a jó Isten imádásának legmagasztosabb példája jut el a gyarló ember lelkébe.

Mária Istent dicsőíti létével. Hogy szeplőtelen, hogy malaszttal teljes, hogy Szűzanya, hogy Isten anyja, hogy megváltásunkban akkora része van, mind olyan titulusok, amelyek Istent dícsérik Máriában: *«mert nagy dolgokat cselekedett velem a Hatalmas»*. Ó Mária, mily boldogok vagyunk, hogy ismerhetünk és szemlélhetünk Téged! Igazán «Te vagy földi éltünk vezércsillaga, édes reménységünk, kegyes Szűzanya». Reád tekintünk, amikor az élet éjjelén minden oly sötét; amikor saját gyarlóságainknak árja szinte eltemet; amikor tenni kellene a jót és nincs erőnk; amikor érezzük, hogy engesztelésre hív az Úr kegyelmi szava; amikor érezzük, hogy a Szűzanya szentséges magzatának, az oltáriszentségi Úr Jézusnak vigasztalók kellenek, milyen jó olyankor Máriára gondolnunk, a Szentséges Szűzre tekintenünk és az Engesztelő Szüzet (Virgo Reparatrix) segítségül hívnunk, hogy most is Ő legyen elsősorban az Úr vigasztalása és segítsen minél többet megvalósítani abból a példából, amelyet Ő ad nekünk és tegyen bennünket minél megfelelőbb helyetteseivé a szentségi Úr Jézus körül. Mária legyen előttünk a felhőoszlop, mely minket mindig fényével vezet és bennünket is arra ösztönöz, hogy önmagunkban, a lelkünk állapotával, kegyelmi életünkkel, szívünk erény-díszével s főkép eucharisztikus engesztelésünkkel dicsőítsük Istent.

Neszmélyi Gyula dr.

LELKÜNK LELKE

(Veni Creator Spiritus.)

Jöjj el, Teremtő Szentlélek,
Ó látogasd meg híveid';
S kezed művét, a lelkűket
Töltsd el magas kegyelmeddel.

Neved méltán: vigasztaló,
Nagy Istenünk ajándéka,
Élő forrás, tűz, szeretet
És drága lelki szentkenet.

Ismerjük hét ajándékod,
Te ajkainkra szót adó!
Atyád üdvös igérete
S áldó kezének ujja vagy.

Értelmünket világosítsd,
Szívünkbe öntsd szerelmedet;
Testünknek gyöngeségeit
Viselni, tűrni adj erőt.

Ellenségünket messze űzd
És adj zavartalan békét;
Te légy előttünk a vezér,
Távol lesz így minden veszély.

Add, hogy teáltalad tudjuk
S ismerjük az Atyát s Fiút;
S téged, mindkettőjük Lelkét,
Erős hittel higyjünk mindig.

Fordította: *Eőri János.*

Jézus, a mi Mindenünk...

Az Úr Jézus beszéde a szentségházból: Gyermekem, Én vagyok Jézus! Az, aki téged örök szeretettel szeretlek! Mielőtt a világ lett, én már gondoltam reád... Amióta elhoztak a keresztkúthoz, szentségházamban nem szüntem meg reád gondolni... Anyai gondossággal őrködtem fölötted és elkészítettem minden napra azokat a kegyelmeket, amelyekre épen szükséged volt... Lestem lelked törekvéseit, hogy azokat felém irányítsam..., megszámláltam minden könnyedet, minden sóhajodat..., elviseltem minden hibádat és nyomorúságodat...

Én vagyok az, aki a te szívedet teremtettem... Egyedül csak Én tudom megérteni... Egyedül csak Én ismerem annak legbensőbb redőit és Én tudok behatolni szíved legtitkosabb gondolataiba! Egyedül Én ismerem minden szomorúságodat, minden vágyadat..: Egyedül Én tudom megmérni azok mélységét!...

Én vagyok az, aki egyedül ítél olyannak, amilyen vagy, anélkül hogy a látszat megcsalna vagy félrevezetne. Egyedül csak Én tehetek neked valamit; a teremtmények csupán vak eszközök kezemben... Én vagyok, aki kezemben tartom életedet és egész sorsodat. Mikor megteremtettelek, mindent jövő boldogságodra készítettem elő!

Jöjj hát hozzám, ide, a szentségház elé, ahol várakozom reád... Figyeld meg, amit majd szíved mélyén mondani fogok... Csak Nálam találod meg az igazságot, csak Én tudlak téged boldoggá tenni! Szeretlek, gyermekem, tiszta, önzetlen szeretettel, úgy, ahogy soha senki sem fog szeretni téged... és végtelenül óhajtom örök boldogságodat!

Hol találnál valakit, aki úgy szeressen téged, mint Én, hisz életemet adtam éretted!...

Ki fogja megérteni fájdalmaidat úgy, mint Én?... Ki fog téged hibáid és nyomorúságaid dacára is szeretni?... Ki lesz az, aki sohasem fog belefáradni abba, hogy neked megbocsásson?... Emlékezzél meg, hogy Én vagyok az egyedüli barát, aki kitart a szenvedések idején... Maga a halál sem vonhat ki végtelen hatalmam alól... Szentségházamban siránkozik Szívem vakságod és esztelenséged fölött..., azon, hogy a világban, a teremtményekben és a mulandó dolgokban keresel támaszt, segítséget, pedig ezek semmiképen sem mozdíthatják elő örök boldogságodat.

Hívő lelek: Ó én lelkem, eszmélj már végre és lásd be, hogy egyedül az Úr Jézus az, aki egészen kielégíthet és örökre boldogíthat! Még meddig maradsz szórakozott és figyelmetlen közelében?!... Ő itt van, Aki által létezel és te elfelejted Őt és szétmorzsolod életedet!...

De mit is tehetnek neked a teremtmények, ó Istenem!?... Mit adtak eddig?!... Sokkal több keserűséget, mint örömet. Hol találtam szívet, mely engem tökéletesen megértett?!...

Ó Uram, a jövőben szentségházad lesz nyugalmam helye! Itt mindent megtalálok, minthogy Téged talállak meg, aki kezdetem és végem vagy... Téged, ki meghittebb vagy nekem, mint én önmagamnak lehetek..., aki ismersz akkor is, amikor magamat sem ismerem..., aki megteheted azt, amit én nem tehetek meg magamnak. Ó Jézusom, eucharisztikus Isten, légy tehát örökre Kincsem és Mindenem... *Fürt Leander.*

NYUGALMAS ALKONYON...

Már érzem, hogy a szívem néha kihagy,
már a melegben is sokszor fázom,
már nem lep meg a szép, könnyű álom,
már kicsinynek látom azt is — mi nagy...

Mégis oly vidám a testemnek társa,
az Úrtól kapott csoda: a lélek,
hisz érzem, vele örökké élek
s fény derül majd mai éjszakámra!...

Kacsmári Imre.

Gondolatok május havára.

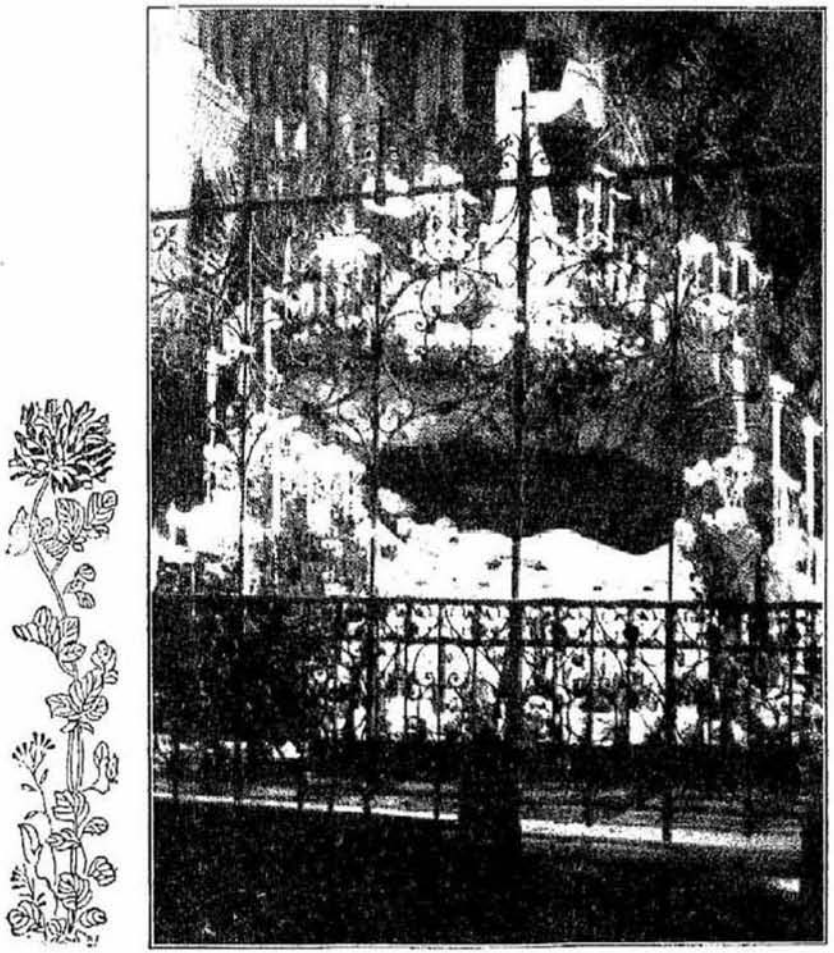
(Németből szabadon fordítva.)

A BOLDOGSÁGOS Szűz Mária a szép szeretet anyja. — Ha mi úgy szerettünk, ahogyan Ő szeretett, leszünk mi az örök élet titkainak birtokosai: «Qui elucidant me, vitam aeternam habebunt.» (Eccl. 24. 31.) Mária a szeplőtelen Szűz és Jézus embersége az Ő lényéből képződött. Szemléljük mi ezt a csodát! — ó mily tiszták voltak a szűzi kezek, amelyek a szeretet kis Királyát a jászolba fektették, Őt mozgatták, hordozták és szolgálták! Mily szűziek voltak az ajkak, amelyek Őt csókolták, mily szűziek a szemek, melyeknek szabad volt Őt minden ember előtt először szemlélni, neki, aki az isteni Gyermek pillantásában a határtalan szeretetet, a megváltói szeretetet látta világítani és akinek az Ő arculatának szépségét, az O mozdulatainak báját szabad volt csodálnia!

Mily szeplőtelen volt mindenekelőtt a szív, amelyben a legszentebb Szívet, a szeretetnek Szívét, oly közel érezte dobogni. — Mária Szíve több volt Jézusnak az angyali karok harmoniájánál, az Ő pillantása több volt, mint az égnek minden csillogása. Ő az angyalok Kjrálynője, Ő, aki az isteni kicsi kezeket cirógatta, akire az ég Királya rábizatott! Amig térdeire fektetve ringatta, őrködött Mária a Gyermeknek, az örök Istennek szendergése felett és kétségtelenül átadta magát egy másik Betlehem szemléletére, szemléletre egy más látszólagos szendernek és folytonos áldozatnak nyugágya felett: a szentségházat szemlélve a későbbi időkben. A szerető, fájdalmakban gazdag Szűz előtt ott állt az összetörhetetlen jászol, amelyben Jézus évszázadról évszázadra, ezerszer és ezerszer elrejtve hagyja magát egy szerény oltár árnyékában, látta Őt bezárva a hidegben, de mégis a megszámlálhatatlan tabernákulumok boldog fogságában.

Ó szeplőtelen, szűzi Szeretet, éltesd, melegitsd, tisztítsd a mi szeretetünket. Kölcsönözd nekünk a te szivedet, ó legtisztább Szűz, és mert mi, a te gyermekeid, a te fiadnak, Jézus Szívének apostolai vagyunk és mert mi utánad folytatólagosan a világnak Jézust ajándékozzuk, mert mi Őt oly sok lélekbe hozzuk, hogy Ő minél több családba leereszkedjék, adj nekünk egy tiszta, benső, határtalan szeretetet!

Mária a tiszta szeretet Királynője, de isteni értelemben még sokkal inkább a keresztrefeszített szeretetnek, a szenvedő, vérző szeretetnek Királynője! «Ó ti mind, akik átmentek az úton, nézzétek és lássátok, ha van-e fájdalom, mint az én fájdalmam.» (Lament. I. 12.) Mária a jászolnál sírt! Kimondhatatlan boldogságában, amikor Jézust a felejthetetlen Betlehemben bírta, belevegyült a jövő viziója, szégyentől és gyalázattól. Mialatt Ő szent fiának altatódalt énekelt, látta Ő kegyetlen világosságban az istengyilkos bűntettet, az idők végeig átfúrja az Ő isteni Szívét a bűn mérges nyilával. Aztán csókolta, simogatta az Ő kezeit és megjelölte oly gyöngéd szeretettel a véres sebnek helyét. Odanyomta ajkait a legszentebb lábakra és már előre engesztelte a kemény szegek által ejtett kegyetlen



Szentsír az Örökimádásban.

megsebzésért. Megnedvesítette az Ő szelíd könnyeivel az isteni homlokot, amely egyszer majd töviskoszorúval lesz átfonva.

Mária mint tiszta Szűz, mint szent ostya, mint dicsőséges Anya fog titeket a szeretetre, a keresztnek szeretetére tanítani, Ő fog reményt adni nektek ahhoz a dicsőséges Szeretethez, aki ott fenn vár az égben.

Munkás J.

† Özv. omoroviczai id. Heinrich Ferencné.



Igazi nagyasszony és buzgó eucharisztikus lélek volt csodálatos lelkierővel. Olyan gazdag életpélda az övé, hogy külön kell róla megemlékeznünk az Örökimádásban.

Özv. omoroviczai id. Heinrich Ferencné Budapesten, 1845 febr. 21-én született a nemes Tömöry-családban. A szent keresztségben Eugénia nevet nyert. Nevelése a legtisztább katolikus szellemben történt s ez a magyarázata annak a mély vallásosságnak, mely őt egész életén áthatotta s amellyel később férje oldalán a Heinrich-családot oly sok lelkikincscsel gazdagította. Esketését püspök nagybátyja, az akkori váczi püspök végezte. Az Úr Isten öt fiúval áldotta meg, akiknek nevelése legfőbb gondját képezte. Említette egyszer előttem, hogy gyermekeivel mindig együtt végezte az esti imát, mint az a katholikus családoknál régen általános volt, de sajnos mind ritkább lesz napjainkban. — Előfordul sokszor, hogy a gyermekek kötelesek együtt imádkozni, de szüleik nélkül, ami azután azt eredményezi, hogy mikor megnőnek, fölmentve érzik magukat, mert kinőttek a gyermekkorból. — Özv. Heinrich Ferencné teljesen odaadta magát családjának és azt hangoztatta mindig gyermekei előtt, hogy *az igazi boldogságot nem a családon kívül, hanem a családon belül kell keresni.* Szinte prófétai lélekkel látta meg 30 évvel előbb jelen korunkat, amikor a családi boldogság és összetartás helyébe a család érzelmi szétforgácsolódása és a családi élet diszharmoniája járul. Hála Istennek — mint azt nemrég P. Gillet párisi dömés provinciális a parlament delegációs termében tartott előadásában a francia ifjúságról mondotta, nálunk is kezd kialakulni az ifjúság józanabb elemeiben az a törekvés, hogy szép családi élet alapításával keressék az igazi boldogságot. Ezt a jó édesanyát nagy fájdalmak érték: kora ifjúságában, épen orvosi tanulmányainak befejezésekor veszítette el éleseszű Jenő fiát, majd férfierejének teljében az ő kedves Ferencét, a volt kereskedelmi minisztert és nemsokára rá a finomlelkű Aladárját, aki svéd konzul és meghatalmazott miniszter volt. Igen sajgó sebet ejtettek ezek a halálesetek egy olyan anyai szíven, mint az övé, de csodálatos lelkiereje és a még életben levő két fiának, nemkülönben unokáinak iránta való kimondhatatlan kedvessége nagyon segített neki a nehéz kereszt viselésében, amelyet még súlyosbított a már meglevő kereszt is, hogy t. i. 8 év óta térdsülyedésben szenvedett s e miatt nem mozoghatott szabadon. Az utolsó évben már többször betegeskedett, heves görcsrohamok kínozták, míg azután egy aggsági

trombozis márc. 25-én ½ 10 órakor ki nem oltotta értékes életét. Temetése — amelyet az érseki helytartó úr mint a budapesti Országos Központi Oltáregyesület igazgatója maga kívánt végezni, csodálatosan megható volt, mert szinte mindenkit az az érzés hatotta át, hogy egy nagy lélek üli diadalát a földi élet erős harcai után. Ilyen értelmű volt a búcsúztató beszéd is, amelyet az Oltáregyesület új ügyvezető igazgatójaként koporsójánál mondottam. Amikor ezt a koporsót szinte elborították a szebbnélszebb virágok ezrei, arra gondoltam, hogy bár az anyaszentegyház ép azon órában gyászzsolozsmát énekel, ennél a koporsónál igen helyén való «Venite exultemus Domino»-t (jöjjetek, örüljünk az Úr előtt) énekelni, mert itt egy nagy család valóban nagy édesanyját és nagyanyját búcsúztatjuk el. *Az erőslelkű asszonyt* láttam benne mindig, aki mindenütt ott volt, bent a családban és azonkívül is, ahol áldozatos szeretetre volt szükség, aki a nagy családja minden ügyét szívébe fogadta, aki tudott erélyesen helyteleníteni és nagylelkűen megbocsájtani. A legjobb családanyának ragyogó példaképe, akinek koporsójához mintegy annak a nagyon sok szeretetnek szimbolumaként hajlik a sok virág, amely az ő anyai szívének szeretetétől fakadt ki gyermekeinek és unokáinak lelkében. *A nagymama a Heinrich-családban fogalom volt és abszolut tekintély.* De meg is érdemelte ezt, mert sok buzgó imádsággal Istenhez kapcsolt lelke sohasem ítélt másképen, mint Isten ítéletével. Ha nem is mondta, úgy tett mint Lisieux kedves szentje mondta magáról: «*Ha valamit tenni akarok, előbb a jó Isten szemébe nézek s onnét olvasom ki, tetszik-e Neki, találkozik-e az ítéletem az Ő ítéletével!* Ez a nagyaszony tudott órák hosszat szórakozottság nélkül imádkozni.

S mert ilyen volt a lelke, azért volt jótettekben gazdag élete. Szinte nem volt Budapesten olyan jótékonysági intézmény, amelyben részt ne vett volna s még élete utolsó éveiben is sokszor mondotta — az volt egyik legnagyobb öröme, hogy a keresztény felebaráti szeretet milyen fönségesen iparkodik felkarolni és támogatni a kor minden szükségletét.

Jótékonykodásának legfőbb tanuságtevőjeként azonban a B. O. K. Oe. — amelynek választmányi tagja volt — és a Mária Reparatrix-apácákat említem, akiket idetelepülésükben és később is a legigazibb szeretettel támogatott, mindig kedvesen kitalált címen küldött segítségével. Az Oltáregyesület vezérkarának egyik legbuzgóbb tagját veszítette el benne, aki mindig fáradhatlanul és nagy lelkierejű kitartással tudott dolgozni a szentségi Úr Jézus dicsőségeért. Az Örökimádás-templom megépítéséhez agilitásán kívül még azzal is hozzájárult, hogy ő adta családjával együtt a templom 28 mázsa összsúlyú négy harangját. Ezekből most árván szól az Örökimádás tornyában épen az ő harangja, az Eugénia-harang. De ez a harang ma diadalmasan szól, mert egy szép élet eredményeit hirdeti és az Ég

jutalmáért esedezik annak számára, akinek egy hosszú életen át elfáradt testét a boldog feltámadásig pihenni visszük a családi sírboltba. Ha nem volna már emlék a síron, aranyszívet kellene fehér márványba foglalni és előtte mécsest gyújtani ezzel a felirattal: A legjobb édesanyának!

Körülbelül ezen gondolatokat adta a jó Isten lelkembe, amikor fölötte gyászbeszédet mondtam.

Most még ki akarom emelni azt *az eucharisztikus lelkületet, amely özv. Heinrich Ferencnét kiváltkép karakterizálta* és szerintem legfőbb forrása volt csodás lelkierejének. A legfölségesebb Oltáriszentséget, ameddig csak kijárhatott, naponta vette magához. Amikor már ki nem járhatott, a boldogult *P. Tomcsányi*, a mindig nagy szeretettel emlegetett lelkiatyja vitte el neki hetenkint egyszer a szentségi Jézust. Az ő halála után az Oltáregyesülethez fordult és e sorok írója volt szerencsés minden pénteken a szentáldozásban részesíteni őt. Hogy mily nagy öröme volt a szentáldozás, meglátszott abból a szívből jövő hálából, amellyel azt mindannyiszor megköszönte. Sokszor már reggel 4 órától kezdte az előkészületi imádságokat, amikor áldozott és utána szinte egész nap legfőbb gondja volt a hálaadás. Lelke olyan finom és szép volt, hogy igazán hálát adok az isteni Gondviselésnek azért, hogy nekem abba a szép lelkivilágba bepillantást engedett és megmutatta, hogy mivé tudja formálni a lelket isteni művésze, az eucharisztikus Jézus.

És ez a tökéletes lélek végtelen alázatos maradt, apró gyarlóságokat is szigorúan számon kért magától s halála esetére száz szentmise mondatására kérte fel az Orsz. K. Oe.-t, amelynek erre a célra még életében szerződésszerűleg 500 P-t adott át. Itt is jótékonykodni akart, mert azt mondta: «Tudja, tisztelendő úr, ha a jó Isten engem már egy szentmisével — amely, tudom, az Örökimádás privilegizált oltáránál teljes búcsúval jár — kivesz a tisztítótűzből, jó lesz a kilencvenkilenc más szegény léleknek, akikkel ezáltal fogok jót tenni.» Így az első hónapban negyvenöt szentmisét kapott az Örökimádásban, ahol a húsvéti ünnepek elmultával külön ünnepi gyászmisét is mondott érte *dr. Mészáros János* érseki helytartó, az Örökimádás papjainak segédletével.

Legnagyobb örömnapja mindig az volt, hogy karácsony és húsvét alkalmával külön engedéllyel szentmise volt szalonjában. Ez a szentmise kárpótolta őt mindenért, de oda is tett volna arra a kis oltárra minden díszt és virágot, amije csak volt. Halála esetére az volt még utolsó kívánsága is, hogy ott a szalonjában mondassék érette az első szentmise. Ez a kívánsága is teljesült, mert az egyházi hatóság tekintettel a boldogult érdemeire, megadta e ritka engedélyt is.

Kedves olvasóinknak megigérjük, hogy erre a gazdag életre máskor is visszatérünk.

Szép életének legyen jutalma minél előbb a mennyország és ott a fátyol nélkül látott Úr Jézus előtt legyen továbbra is közbenjárónk és segítőnk drága imádságaival. *Dr. Mátrai Gyula.*

A Megváltó

Áitatos ünnepi játék három részben.

Mások írásai nyomán színre alkalmazta *Galambos Kálmán.*

HARMADIK JELENET.

ÁDÁM, REMÉNYSÉG.

ÁDÁM: Nem álom a pokol, nem, hanem valóság!... Vajjon a Messiás kiömlő vére kioltja-e a pokol tüzét? Vajjon őt szent sebe lepecsételi-e annak ajtaját? Vajjon a Megváltó szeretete magával ragadja-e az eljövendőket? Vajjon lesznek-e, kikért érdemes a Megváltónak meghalnia? Ó, ha Lucifernek mégis igaza van!? Ha az eljövendők mégis az ő utain haladnak!

REMÉNYSÉG: Ne gyötörd magad, Ádám! Hisz lelked lángja lelohadt és elhamvadt, hisz szíved súlya megolvadt és eltünt, mert láttad a jövőt!

ÁDÁM: Láttam. De csak a Megváltóban és magamban. De nem láttam utódaimban. Te a Reménység szelleme vagy, de ne vedd zokon, hogy újabb kétkedés gyötör. Érzem, felszakadnak szívem régi sebei, égetni és gyötörni kezd újból a tűz, a bűnnek átka.

REMÉNYSÉG: Megszünt az átok. Az Isten Fia emberré lesz, hogy az ember fia Isten gyermekévé lehessen. A Megváltó kereszáldozatából, mint forrásból fakadnak a szentségek, a kegyelemeszközök, melyek által az ember Isten gyermekének méltóságára emelkedik, bizonyos módon az isteni természet részesévé lesz, isteni világosságban jár, isteni eledellel táplálkozik, isteni, természetfölötti erővel rendelkezik és isteni örök életre van hivatva. A Megváltó kereszthalálának áldása mindenkor és mindenütt.

ÁDÁM: Ó, ha én azt láthatnám!

REMÉNYSÉG: Lássad tehát! Im egyike a jövendőknek!

NEGYEDIK JELENET.

ÁDÁM, REMÉNYSÉG, BOUILLON (BUJON).

ÁDÁM (örömmel megy feléje): Ki vagy te áldott, a föld lakói közül?

BOUILLON: Bujon Gottfried, keresztény lovag vagyok.

ÁDÁM: Mi vagy?

BOUILLON: Krisztus katonája, Jézus szent sírjának harcosa, vagyis a Megváltó szolgája.

ÁDÁM: Most már értem. A Megváltó szolgája. És te nem érzed a kevélység ördögének hatalmát?

BOUILLON: Nem érzem, mert jelszavunk: Mindent Jézusért! Azért tűztük fel a harcos szent keresztet

hogy visszaszerezzük a pogányoktól Jézus szent sírját.

ÁDÁM: De mikor siker koronázza fáradozástokat, mikor célt értek, nem vagytok kevélyek és büszkék?

BOUILLON: Mikor heves ostrom után bevettük Akkon tengerparti várát, örömünkben sírtunk; mikor megláttuk a szent várost, arcra borultunk és a földet csókoltuk. Mikor kikiáltottak a meghódított Jeruzsálem királyának, nem óhajtottam ott aranykoronát viselni, hol a Megváltó töviskoronát hordott, s azért csak a Szentföld védelmezője a nevem.

ÁDÁM: Ennyi bátorság és ennyi tetterő és mégis mekkora alázatosság!

BOUILLON: A Mester mondta: «Tanuljatok tőlem, mert én szelíd és alázatos szívű vagyok!»

ÁDÁM: S megtanulják az alázatosságot tőle mások is?

BOUILLON: Lesz idő, mikor II. Frigyes, a hatalmas német-római császár darócruhában és mezitláb emeli vállára hazája örök büszkeségének, Erzsébet asszonynak koporsóját. Lesz idő, mikor Nagy Lajos, a magyarok királya, kinek idejében országa Európa első nagyhatalma lesz, azt mondja: «Az emberek előtt az égig emelkedem, Isten előtt a porig alázom magamat». Lesz idő, mikor Paré, a világhirű orvos azt mondja: «Én gondolkodtam, Isten gyógyított». Mikor Kopernikusz, a felfedező lángelmék egyik legnagyobbika így szövegezi síriratát: «Nem keresem Pál kegyelmét, nem kérem Péter bocsánatát, csak azért a bocsánatért esdeklek, melyet a keresztfán a latornak adtál!»

ÁDÁM: Nekem, ó Megváltom!

BOUILLON: Szokás marad mindenkor, hogy Krisztus földi helytartója, a pápa, neve alá ezt írja: «Isten szolgáinak szolgája». A királyok pedig nagycsütörtökön megmossák a koldusok lábait. És sok-sok névtelen keresve-keresi az alkalmat az alázatosság gyakorlására.

ÁDÁM: Ó vérem, ó alázatos vérem!

BOUILLON: Ha nem leszünk, mint a kisdedek, hiúság, gőg és felfuvalkodás nélküliek, nem mehetünk be Isten országába.

ÁDÁM: Ó, csak indulj oda, hol alacsony a kapu, hová csak alázatos, lehajtott fővel lehet bejutni!

(Bouillon el.) (Folyt. köv.)

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2·50	Félszázados története	3·—
Egyes példány	—·25	Érme	1·20
Régi teljes évfolyam	1·20	Szervezése és működése	—·10
Régi egyes példány	—·10	Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30
Az O. E. Útmutatója	—·80	Kötve	—·60
Vezérkönyve	—·80	Nádasdy «Havi magány»	—·80
Felvételi füzete	—·06	«Kánter Károly»-emlékkönyv	1·20
		Szent Zita élete	—·20



Az áprilisi választmányi gyűlés a központban. Dr. Mátrai Gyula ügyv. igazgató megnyitóbeszédében rámutat a húsvéti ünnepkör emelkedett és győzelembiztos hangulatára, amely olyannyira rokon az oltáregyesületi szellemmel s épen azért nélkülözhetetlen is neki.

Nekünk jogunk van remélni, hogy minden, amit kegyeletes lelkülettel teszünk, amit hivatásunkból kifolyólag teszünk, annak lesz eredménye, ha nem is mindig a tőlünk várt, de mindenesetre abszolut értékű eredmény. Ne legyünk tehát soha csüggetegek; valljuk mi is az «incipiam et complebo» elkezdem és befejezem elvet.

Ennek a győzelembiztos és mindig kitartó lelkületnek drága példáját láttuk az Istenben boldogult özv. Heinrich Ferencnében, aki hosszú éveken át volt az Eucharisztia buzgó apostola és a választmánynak egyik legagilisabb tagja. Mindig kész volt akárhova szólította őt az eucharisztikus hivatás. A Mária Reparatrix Társaság iránti gyengéd szeretete, az oltáregyesület minden ügyének odaadó felkarolása, az Örökimádás egykori harangjai (most már csak az ő nevét viselő egyetlen harang szól) nem kevésbbé hagytak utána igazán dicsőséges emléket, mint a családjában betöltött szerep, amelyben mindvégig a legmintaszerűbb anyai szív éreztette magát egész utolsó leheletéig. Amikor emlékét áldva foglaljuk jegyzőkönyvbe, egyszersmind a szentségi Jézus felé száll fohászunk, hogy mi és még sokan mások is oly buzgón tudjunk dolgozni, mint Henrich Ferencné dolgozott.

Majd a választmány először megjelent új tagját, báró Jeszenák Gábornét köszönti és kéri, hogy gyarapítsa azt az energiát és erőt, amelyre az Oltáregyesületnek szüksége van, hogy az Oltáregyesület mindig előbbre jusson és minél jobban felelhessen meg hivatásának.

Jelenti, hogy *a kalocsai, pécsi és győri egyházmegyék* Őeminenciája kérésére megigérték, hogy hozzánk küldik a Szentatya jubileumára szánt ajándékaikat.

A Bíboros Hercegprímás ajándéka. Őeminenciája a Szentatyának szánt ajándékokra 500 P-t küldött a Köz-

pontnak. A választmány a bíboros főpap kegyességének ezen újabb megnyilatkozását nagy örömmel vette tudomásul és a választmányi gyűlésből kifolyólag levélben köszönte meg Öeminenciájának.

Beigért adományok. *Dr. Hanauer Á. István* váci és *Mikes János* gróf szombathelyi püspökök 500—500 P, az Oltáregyesület házában fennálló Virgo Reparatrix kongregáció összes csoportjai a Szent Ignác Társulattal együtt két teljes garnitura, vagyis két monstrancia, két ciborium, két kehely, két kustodia és szent olajtartók költségeit fogják fedezni.

A győri Szent Orsolya-zárdai eucharisztikus gyermekszövetség ápr. 7-i ünnepélye — amelyen Dr. Mátrai Gyula is beszédet mondott — jövedelméből 100 P-t adott át az ügyvezető igazgatónak szintén egy jubiláris kehely beszerzésére. A választmányi gyűlésen jelen levő *Orosdy Fülöpné* báróné szintén bejelenti, hogy egy egész garnitura költségeit vállalja, amit a választmány hálás köszönettel vett tudomásul. Itt említjük meg, hogy az ápr. 22. terjesztőnői gyűlésen *dr. Schlauch Gézáné*, a belvárosi oltáregyesület ügyvezető elnöknője bejelentette, hogy az ő egyesülete is egy egész garnitura költségeit vállalja. Ugyanekkor a tabáni Oltáregyesület egy nagy edény és N. N. terjesztőnő egy kehely költségeinek (90 P.) fedezésére tett ígéretet. N. N. püspök úr szintén 500 P-t igért. Igazán végtelen jóleső örömmel hódolunk a szentségi Úr Jézushoz hű lelkek fenséges áldozatkészsége előtt.

A győri Oltáregyesület egy-egy piros-fehér-zöld kazula, három alba és karing, nemkülönben tizenkét apró fehérnemű küldését vállalta. Hálásan köszönjük előre is a velünk kapcsolatban nem levő oltáregyesület közreműködését.

A római anyaoltáregyesület főnöknője meghatódottan köszönte meg jelentésünket és azt hiszi, hogy a Szentatyának szánt ajándékok között a mienk megint első helyen fog állani. Szívesen beleegyezik abba, hogy a mi tárgyaink ne szeptemberben, hanem csak az őszi katholikus nagygyűléssel kapcsolatos eme tárgyakból való külön kiállítás után érkezzenek meg Rómába.

Veszprémből dr. Kiss György oltáregyleti egyházi-igazgató küldött be lelkes levelet, amely buzgó közreműködést helyez kilátásba. A választmány hálásan emlékezik meg a mindig buzgó igazgató odaadó támogatásáról.

A trnavai Szent Adalbert Társulat vezérkönyvünk tót kiadásának jogát kéri. A választmány — abban a reményben, hogy a trianoni határok nem örökre készültek — csak az egyszeri kiadás jogát engedi át, azzal a kikötéssel, hogy a megjelent példányok 10%-át kapja meg bekötötten.

Szentatyánk jubileumi emlékképét is bemutatta a választmánynak az ügyvezető-igazgató, amelyből magyar szöveget nyomtatva rá és darabonként 10 fillérért árusítva, szintén beszerezhetünk valamit a Szentatyának szánt ajándékokból.

Új terjesztőnőket is ajánlottak kinevezésre a Központnak. Ennek mindig örül a Központ, mert a szentségi Jézus dicsősége gyarapszik minden új terjesztőnő munkálkodásában.

Dr. Breyer István püspök. A választmány igen nagy lelkesedéssel teszi magáévá dr. Mátrai Gyula ügyv. ig. indítványát, hogy püspökké való kinevezése alkalmából kifolyólag üdvözölje a választmány azt a buzgó főpapot, aki mindig olyan szeretettel működött közre az eucharisztikus Úr Jézus ügyeinek előmozdításán. Szívből kívánjuk: Ad multos annos!

A Lisieuxbe küldendő zászló, amely kiállításakor még csak fércelve és szétterített állapotban szerepelt, elkészült és most avatásra vár. Az ünnepélyes zászlóavatást április 30-án tartja meg a Központ az Örökimádásban. A zászlóanyai tisztet *Anna főhercegasszony* fogja betölteni, az avatást pedig *dr. Mészáros János* prelátus, érseki ált. helytartó, országos főigazgatónk végzi.

Dr. Mészáros János 10 éve budapesti ált. érseki helytartó. Az ápr. 22. terjesztőnői gyűlésen *dr. Mátrai Gyula* ügyv. ig. megemlékezett arról az óriási munkásságról, amelyet országos főigazgatónk mint érseki ált. helytartó Budapesten a tíz év alatt kifejtett. Hogy Budapesten annyi új plébánia, lelkészség, templomok, virágzó és szép jövőt igérő egyházközségek vannak, az elsősorban dr. Mészáros prelátus érdeme. De mi az oltáregyesületi fiókok gyönyörű virágzását, a plébániákon szentségi Jézus elé gyüjtött férfiak és nők hódolatát is bemutatjuk az Úr Jézusnak, amikor kegyelmet és áldást kérünk az évfordulón jóságos főigazgatónkra, akit nemcsak az Oltáregyesületben, de a kongregációinkban és más egyesületeinkben is mindig a legodaadóbb papi lélek buzgóságával láttunk tevékenykedni. A Központ feliratban üdvözölte Őméltóságát. Ápr. 25-én 9 órakor az Örökimádásban dr. Mátrai Gyula szentmisét mondott, amely alatt a terjesztőnők szentáldozásaikat ajánlották fel és új kegyelmeket kértek a budapesti általános érseki helytartó számára. A Katholikus Kör esti ülésén a Központot özv. dr. Kiss Aladárné alelnöknő, Latinovics Róza és dr. Mátrai Gyula képviselték.

A Krisztinavárosi Oltáregyesület f. évi február 25-én tartotta méltóságos dr. Mészáros János prelátus, általános érseki helytartó úr jelenlétében jubiláris közgyűlését, mely alkalommal bemutatta az előző évben készített fehérneműt és egyházi zászlókat,

A tíz év előtti szomorú, történelmi időben 1919. február 23-án egy kicsiny, lelkes gárda, mely céljául tűzte ki az Eucharisztikus Krisztus nagyobb tiszteletének megvalósítását, nem törődve a tornyosuló akadályokkal és veszedelmekkel, megalakította a krisztinavárosi fiókegyesületet.

Az egyesület alapkövét Mészáros János dr. prelátus, érseki általános helytartó úr őméltósága részvételével Zelliger Vilmos dr. prelátus, apátplebános úr, Várkonyi Fidél dr.

cisztercita tanár úr és Balázs Benedicta szoc. testvér rakta le. Az egyesület tíz év alatt folyton erősödött, míg — most 480 tagot számláló — virágzó fává nőtt; mely fa árnyékában keres pihenést és megnyugvást sok — az élet keresztjét nehezen cipelő — fáradt lélek. Az első pénteki szentséges mise és közös szentáldozás, valamint az első vasárnapi félnapos szentségimádás magnetikusan vonzó hatású; a napi áldozók száma nőttön nő. E lelkes kis tábor most már tekintélyes számú férfitagot is számol, s mindnyája vállvetve vigyáznak a vezényszóra, amely hol hódolatra és imádásra, hol magábaszállásra, hol pedig áldozatos munkára hív.

Minden kedden kézimunkára gyűlnek össze az arra vállalkozók, amikor javítgatják a templomi ruhákat, varrnak és horgolnak új készleteket s megbeszélik az újabb teendőket. — A templom, illetőleg oltárok és szobrok gondozását és tisztántartását is a tagok vállalták; a munka fel van osztva, s ki-ki köteles a magáét naponta gondozni. A tavaszi, nyári és őszi hónapokban bizony nagy munkát jelent ez, mert a hívek buzgósága sok virágot hord össze, s ezek gondozása hosszabb időt igényel. Isten dicsőségére dolgozni azonban lélekemelő munka.

Minthogy a hadsereg nemcsak közkatonákból áll, hanem a vezérkaré a főszerep, szeretettel meg kell itt hajtani a köszönet és hála zászlaját a főtisztelendő vezetőség előtt, mert az ő buzgalmuk és istenszeretetük tükörképe a krisztinavárosi fiókoltáregyesület.

t.

Dr. Mihályfi Ákos: **Szűz Mária az ó-szövetségben.** Májusi elmélkedések. II. kiadás, 192 oldal, bolti ára 3 pengő. Szent István-Társulat kiadása. Úgy hat, mint egy friss, eleven, most írt munka, pedig az előszóból megtudjuk, hogy második kiadás, mely az elsőnek pont negyvenéves fordulójára következett be. A tudós szerző, aki azóta nagy, monumentális művekkel gazdagította a magyar theologiai irodalmat, ezzel indult el irodalmi pályáján. Egy májusi virágcsokorral a legszentebb Szűzanya oltára elé. Megkapó, szép elmélkedések ezek, melyek friss üdeségüket most se vesztették el. Mély tudás hömpölyög bennük s meleg, odaadó szeretet tüzesíti át a szavakat. Itt van tartalom, nemes, gazdag tartalom, melynek szemeit a Szentírás s a Szentatyák kincstára adja össze s nemcsak lelkesült szavak, — mint annyiszor a hasonló Mária-elmélkedésekben! — költői képek, lirai ömlengések, komoly, megfogható alap nélkül. Pedig a veszély — Szűz Mária ószövetségi előképeiről lévén szó — különösen nagy volt, hogy a fantázia az összehasonlítások, új kombinációk útvesztőiben szabadjára menjen. Szerző nem tette, megmaradt az Írás és az Atyák bázisán. Praktikus megjegyzései, nemes érzelmektől átitatott, emelkedett stílusa csak emelik a könyv értékét.

Nyisztor Zoltán dr.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**











XXIX. ÉVF. 1929. JÚNIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.











TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* A Szentséges Szívért. — *Br. Gudenus Hugó:* Üdvözlégy, kis Teréz. — *Répássy János:* Keresztelő Szent Jánoshoz. — *Dr. Neszmélyi Gyula:* Jézus Szentséges Szívének új szentmiséje. — *Dr. Schermann Egyed:* A régiek nagy tisztelete a szentmiseáldozat iránt. — *Király Ödönné:* Eljegyzés Názáretben. — *Dr. Mészáros János:* Szentbeszéd. — *Oltáregyleti élet.*

Nemrégen — amikor az Oltáregyesület kiállítása volt — mondotta valaki, hogy sohasem gondolta volna, hogy ilyen praktikus célt is szolgál az Oltáregyesület a legfölségesebb Oltáriszentség imádása mellett. Legyünk apostolai az Oltáregyesületnek, beszéljünk róla, dicsekedjünk el eredményeivel és hívjuk ismerőseinket ájtatosságaira. A szentségi Jézus közelében megnyílik a lélek és új életre kap indítást és erőt.

* * *

K.: Milyen legyen a cingulum, mellyel a misézö az albát felköti?

F.: A cingulum lehetőleg nem nagyon vastag, duplára vett, a végein rojttal vagy nálunk inkább bojttal ellátott kötő. Történeti formájában inkább még az Ambrozián-ritusban van meg. A római cingulumok sokszor igen hatalmas bojtban végződnek. A színe az áldozópapok számára mindig fehér, a püspöké zöld, az érseké lila, a bíbornoké bíborszínű. Két utóbbi helyett aranyból való is használható ünnepi alkalmakkor. Hossza, mivel nálunk duplán kötik, legalább 3 m 50 cm, 4 m legyen. Nagyon kellemetlen a nálunk szokásos kötésmód mellett a vastag cingulum. Elég, ha vastagságának átmérője 5 mm. Tarka cingulumok használata szabályellenes.

Borromei szent Károly-irgalomház, Szeged, Polgár-utca 29. Úgy az egyházi, mint a világi sajtóban először kolportálódik a fenti intézmény. A cím után azonban nem igen tudjuk megállapítani, kikkel szemben gyakorolnak ott irgalmasságot. Fölvilágosít erről bennünket szegedi munkatársunk előttünk fekvő levele, amely megérdemelné ugyan, hogy egész terjedelmében közöljük, helyszűke miatt azonban egyelőre rövid ismertetést nyujtunk erről az új intézményről, fönntartva magunknak a szerencsét, hogy később bővebben foglalkozhassunk vele.

Polyák Károly szegedi hitoktató, aki már évek óta intenzív, charitatív tevékenységet fejt ki, mintegy 10 hónappal ezelőtt vásárolt meg sajátjából egy kétemeletes bérházat. Ugyancsak sajátjából, nagy költséggel átalakította azzal a nemes céllal, hogy ott több, mint 100 gyógyíthatatlan beteg gyermek enyhülést, ápolást, otthont nyerjen. A vezetést a szatmári irgalmasnővérek vállalták, a benépesítésről pedig a népjóléti minisztérium gondoskodik. Most folynak a belső berendezési munkálatok s a ház ez év augusztus 1-én már meg is nyílik. Az intézet igazgatósága sajat hatáskörében 10 helyet tölt be, amely helyekre ezennel pályázatot hirdet. Kérvények legkésőbb augusztus 15-ig nyujtandók be. Pályázhatnak róm. kath. vallású fiúgyermekek, gyógyíthatatlan betegek 5-től 15 éves korig bezárólag. Bővebb felvilágosítást válaszbélyeg ellenében az intézet igazgatósága ad.



A Szentséges Szívért!

Dicsőségesen uralkodó szentatyánk, XI. Pius pápa már tavaly az Úr közöttünk dobogó Szívére irányította az egész katolikus világ figyelmét és most a Szentséges Szív iránti mélységes hódolatát azzal tetőzte be, hogy júniusi ünnepét (az idén jún. 7.) elsőrendű kiváltságos nyolcados ünneppé emelte. Igy tehát a Szent Szív ünnepe olyan rangú lett, mint amilyen a Karácsony. A Szentatya eme intézkedésének örülni fog minden eucharisztikus lélek.

Mérhetetlen az a lelki kincs, amely Jézus Szentséges Szívéből ered. Az Úr Jézus szíve valósággal új lelki életnek lett inspirálója és megindítója. Az Anyaszentegyház alapítása óta ismert krisztusi erényekre ragyogó napként árasztotta világító sugarait a Szent Szív és ezáltal a hívek mintegy új meglátással karolták föl s utánozták újra az élet igazi Mesterének elveit és követték erényeit. Nem is lehet emberileg eléggé értékelni, hogy a Szentséges Szív kinyilatkoztatásai milyen óriási módon hatottak. Hasonlatokkal élve azt mondhatnók, hogy az olajosmécs helyére elektromos fényszóró került és a tél után áldott tavasz köszöntött be: a lelkek előtt világosabb lett a Krisztus követésének útja és annyira vonzották őket szépségei, hogy szebbnél-szebb eredményeket hozott a lelki élet terén. Rengeteg új karitativ és engesztelő szerzetestársaság alakult; a Szent Szív-egyesületeken kívül *az összes hitbuzgalmi társulatok életét megújította az engesztelésnek és az Isten iránti bizalomnak szelleme.* A szeretet jut a lelki életben irányítószerephez, amely azután, mint szent Pál mondja róla: «mindent elvisel és mindent elbír». Megindulnak a szeretet fönséges művei: a szegényügy felkarolása; az elhagyott öregek és gyermekek, a tanulóifjúság, beteggondozás intenzivebbé tétele, sőt a szociális megújhodást sürgető XIII. Leó pápáról is elmondhatjuk, hogy őt is a Szent Szív inspirálta, amikor az egész világ figyelmét fölkeltő dekrétumában a munkáskérdéshez olyan értékesen szólt hozzá, mint sem előtte, sem utána senki.

A Szent Szív az Egyház egén most már igazán a legnagyobb fényben ragyog. Észre kell vennie mindenkinek, aki katolikus. Nekünk sem szabad elmaradnunk más katolikus testvéreink mögött, *aki csak teheti, úgy ünnepelje meg a Szent Szív napját, mintha parancsolt ünnep volna.* Értsük meg Szentatyánkat, aki aranymisés jubileumi évét választotta arra, hogy a Szent Szív ünnepét ilyen magas rangra emelje és az ő intenciói szerint mi is tegyünk meg mindent a Szentséges Szív dicsőségéért.

Dr. Mátrai Gyula.

ÜDVÖZLÉGY, KIS TERÉZ.

Üdvözöllek, égi rózsa,*
Kis Teréz, köszöntelek!
Díszvirága Jézusodnak,
Így fohászkodunk veled:

«Vonzz kenetid illatával,
S ím futunk feléd, Atyánk!»
Ölbe gyüjtve, rózsacsokrot
Telt kezekkel onts reánk!...

Zárda-szentek iskolája,
Egyre zengi Liziő:
«Légy az én szívem szerelme,
Renyhe szívet Éltető!...

Égbe vonzza Vőlegénye:
Életében «egyszerű»
«Gyermekét», ki angyalokkal
Zeng, — s Urával egyesül.

Br. Gudenus Hugó.

* O Maria iuventutis dallamára lehet énekelni. A kezdőbetűk páratlan és páros sorok szerint összeolvasva a vers címét adják.

KERESZTELŐ SZENT JÁNOSHOZ.

Ó üdvözült, fönn a szentek között,
Kihez itt lenn bűn sosem férkőzött;
Hős vértanuk, puszták *Igéje* te,
Dicsőítünk, Krisztus főhirnöke!

«Harminc szemet terem az *ige-mag*,
Sőt hatvanat, ha jámbor szívbe hat»;
De igédből termett sok oly kalász,
Melynek tömör aranyló magja *száz*.

Nagy érdemid, e tündöklő napok,
Olvasszák hát rólunk is a fagyot;
Egyengesd a kanyargó völgy-hegyet,
A darabost simább úttá tegyed!

Hogyha az Úr közénk ismét lejő,
Szent lábait ne szúrja rög, se kő;
Hogy ahová vendég gyanánt betér,
Legyen a *szív* új és liljomfehér!

Örök Isten, három személyben Egy,
Kit áldanak az égi szellemek.
Mink is buzgón hozzád esedezünk:
Légy irgalmas, bármennyit vétkezünk!

Répásy János.

Jézus Szentséges Szívének új szentmiséje.

Amikor Szentatyánk a Jézus Szíve-ünnep rangját emelte és oktávássá tette, új szentmiseszöveget is írt elő, amely igen jó elmélkedési anyagot nyujt a lelkiéletet élőknek.

A szentmisének új a bevezetője, gyüjtőimádsága, szentleckéje és előéneke.

1. *A bevezetés:* «Szívének gondolatai megvalósulnak nemzedékről-nemzedékre: hogy a halálból kiragadja őket és táplálja éhség idején. Igazak örüljetek az Úrban, az egyeneslelkülethez illik a dícséret».

(Elmélkedj a Szentszív irgalmasságának szerepéről az egyház történetében, saját magad életében, külön megfontolva az Úr Szívének legnagyobb ajándékát, a szentáldozást. Szívedből fakadjon dícséret és hála.)

2. *A gyüjtőimádság:* Úristen, aki Fiadnak — bűneink által sebzett — szívében szeretetednek végtelen kincseit kegyeskedtél nekünk adni; engedd, kérünk, hogy — míg jámborságunknak ájtatos tiszteletét nyilvánítjuk — méltó elégtételt is szolgáltassunk Neki. Ugyanazon a mi Urunk Jézus Krisztus által stb.

(Tekints Jézus Szentséges Szívébe, mik az Ő kincsei? Melyik a legnagyobb azok közül a te számodra? Mi a te engesztelésed Vele szemben?)

3. *Szentlecke.* Szent Pál apostol levele az Efezusiakhoz 3. fej. 8—19 vers. Ez a szentlecke abból a miséből való, amely eddig Paray le Monialnak és csak néhány szerzetesrendnek volt csak engedélyezve («Egredimini»). A szöveget a Szentírás jelzett helyén olvassuk el.

(Elmélkedésünk tárgya itt az a gondolat, mit szent Pál is ki akar fejezni: «Az Úr Jézus szeretete fölülmul minden ismeretet»; figyeljük meg ennek a szeretetnek dimenzióit és látni fogjuk, hogy öröktől való, minden időket átfogó, lelkiéletünk fenntartója és örökkévalóságunk reménynének forrása.)

Az evangélium ugyanaz maradt, mint az eddigi Szentszív ünnepi miséé. A «felajánlás» azt fejezi ki, hogy az Úr Jézus Szívében hordja Atyja akaratát. A «csendes imádság» pedig az Úr Jézus Szívének szeretetéért kér cserébe irgalmat.

4. *Az előének* szövege új: Valóban méltó, jogos, igazságos és üdvös, hogy Neked mindig és mindenütt hálát adjunk szentséges Urunk, mindenható Atyánk, örök Isten: akinek akaratából szúrta át a kereszten függő Fiadat a katona lándzsája, hogy a megnyitott Szív — az isteni bőkezűség kincstára — a könyörület és kegyelem patakját öntse számunkra; és Ő, aki sohasem szűnik meg értünk lángolni, pihenése legyen a jámboroknak s üdvös menedékhelye a bűnbánóknak. És azért stb. mint a rendes előéneknél.

(Ebben az előénekben különösen az Úr megsebzett és érettünk magát feláldozó Szívének akar hódolni az Anyaszentegyház. Elmélkedés tárgya lehet: *a)* Jézus Szíve is a mennyei Atya ajándéka számunkra;

b) Jézus Szívéből fakadt minden kegyelem és áldás;

c) Jézus Szívében tud megpihenni a jámbor lélek s ott talál menedéket a kárhozat ellen a bűnbánó.)

A befejező imádság (az Egredimini miséből) azért a buzgóságért könyörög, amely Jézus Szentséges Szívéből merítve alkalmas arra, hogy a földiek megvetésére és az égiek szeretetére neveljen bennünket.

Ezen ismertetés egyes fejezetei külön-külön elég elmélkedési anyagot adnak egy napra, de a négy pont föltétlenül elég a négy júniusi vasárnapra.

Neszmélyi Gyula dr.

A régieknek nagy tisztelete a szentmiseáldozat iránt.

Igyenesen megható a nagy gond és körültekintés, mellyel a régiek a szentmiseáldozathoz szükséges ostyákat elkészítették. Fejedelmi személyek és előkelő hölgyek nem restelték, hogy sajátkezűleg végezzék ezt a munkát. Pl. azt olvassuk egy Candida nevű előkelő asszonyról, egy ezredesnek nejéről Valens császár idejéből, hogy az áldozati kenyérnek szánt búzának őrlésével egész éjtszakákat eltöltött. Szent Radegundis királyné (Poitiersban) sajátkezűleg készítette az ostyákat több templom számára. Szent Vencel is sajátkezűleg gyüjtötte a kalászokat, szedte ki a szemeket és maga készítette a lisztet és kenyeret az oltár számára. Mások adományokkal és jámbor alapítványokkal gondoskodtak az áldozati anyagnak illő elkészítéséről. Ezt a foglalkozást pedig mindig szent cselekménynek tekintették és nem ritkán külön imádságok és szertartások kísérték.[1]

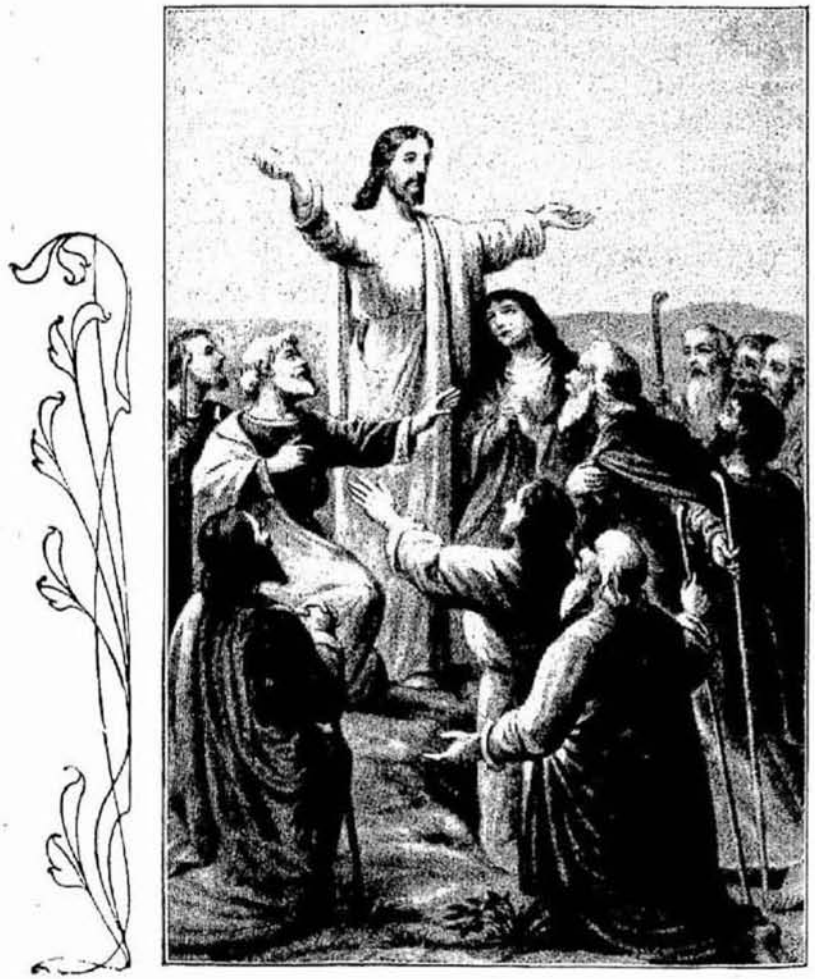
Részletesebb adatokat találunk Martine Maurinus tudósnak De antiquis monachorum ritibus c. híres munkájában.

Eszerint a régi bencések csakis Istennek szentelt személyeknek engedték meg az ostyák készítését; ha alkalmas férfiszerzetesek nem akadtak, apácákra bízták a dolgot. A korylandi monostorban a másodsekrestyés szerzetesnek feladata volt ez. A német bencéseknek, továbbá a clugnyieknek és a dijoni monostornak szokásai szerint az őrszerzetes és szerpap feladataihoz tartozott az ostyáknak készítése. Ulrik clugnyi szerzetes szerint a búzát szemenként válogatták és miután a szerzetesek megmosták ezt a legjava búzát, komoly laikustestvér elvitte a malomba, mindkét malomkövet is megmosta, befüggönyözte és albát öltvén magára, a vállkendővel úgy bekötötte fejét, hogy csak szeme látszott ki. Ez a

[1] Sauter: Das hl. Messopfer. 151. l.

szokás pedig egészen a XV. századig megmaradt, miként Bernát tagernseri perjelnek könyvéből kitűnik.

A dijoni szent Benignus-kolostor szokásai szerint bármily jó és tiszta is természet szerint a búza, mégis szemenként válogatandó az áldozat



anyaga, mégpedig nem mások által, hanem csakis a szerzetestestvérek által. A kiválogatás után pedig gondosan meg kell mosni és tiszta kendőre teregetve a napon szárítandó, majd olyan zsákba gyüjtendő, mely jófajta vászonból készítve, csakis erre a célra szolgál. A búzaszemeknek ezt a kiválogatását legtöbbnyire az újoncokra bízták.

Az ostyákat a clugnyi testvérek éhgyomorral készítették, mégpedig a legmélységesebb hallgatás mellett. Ugyanígy volt a cisztercitáknál; állí-

tólag gondosan kellett vigyázniok, hogy még lehelletük se érje az ostyákat.

Clugnyban és Dijonban az ostyakészítéssel megbízott három pap, egy szerpap és egy laikustestvér az éjjeli zsolozsmázás végeztével fölvevén a lábbelit és megmosakodván, fésülködtek; azután a szent Benedek-oltárnál a Laudest és Primát mondták, illetőleg énekelték külön; majd a három pap és a szerpap albát és vállkendőt öltvén magukra úgy, hogy csak szemük látszott ki; egyikük egy teljesen tiszta asztalon, melynek széle kiemelkedett, vízzel hintette meg a lisztet, mégpedig nagyon hideg vízzel, mivel így az ostyák fényesebbek lettek és gyúrta a tésztát; a másik kettő az ostyákat alakította, a laikustestvér pedig keztyűs kézzel a sütővasat tartotta, amelyen egyszerre hat (később már tizenöt) ostya sült; a sült ostyákat kézzel választották el a vastól és az asztal alatt álló kosárba tették. Az illető napon az ostyakészítők nem étkeztek a többi rendtárssal, hanem a szolgákkal és nagy fáradságukért jobb ételt és jobb fajta bort kaptak, Dijonban abszintet.[1]

Ha már az ostyakészítést ekkora gonddal és tisztelettel végezték, elgondolhatjuk, hogy a szentmiseáldozat és a szentelt ostya iránt milyen mélységes tisztelettel viselkedtek.

Ami pedig a szentmise bemutatásához szükséges edényeket és ornátusokat illeti, bár *legtöbbnyire* értékes anyagból, művészien készített és esetleg drágakövekkel ékesített kelyheket és öltönyöket használtak, mivel az általános nézet az volt, hogy csak a legértékesebb elég méltó az Istenhez, mégis *egyesek* a szerzetesi szegénységre való tekintettel és azon hitben, hogy Krisztus előtt kedvesebb a szegényes edények és öltönyök használata, a drágákat visszautasították. Igy szent Gál apát visszautasította az ezüstkelyhet, azt mondván: «Szent Kolumbán vasból való kehellyel szokott misézni, mivel Krisztus Urunkat vasszegekkel feszítették a keresztre». Hasonlóan audoni szent Benedek eleinte fakehelyt, majd üvegkehelyt és végre cinből vagy ónból való kehelyt használt és selyem miseruhát sem akart magára venni, de másoknak megengedte azt.

Hasonlóan a cisztercita is kezdetben nemcsak az élelmezésben, hanem a templomok felszerelésében és az istentiszteletben is a legnagyobb egyszerűséget és szegénységet gyakorolták. Aranykelyhet kezdetben egyáltalán nem tűrtek templomaikban, hanem csakis megaranyozott ezüstkelyheket használtak.

A régi karthausiak pedig, bár arany- és ezüstdíszleteket és ékítményeket nem engedtek meg templomaikban, aranykelyheket és fehérselyemből való miseruhákat mégis használtak.[2] *Schermann Egyed dr.*

[1] Martens pag. 231—234.
[2] U. o. pag. 234—235.

Eljegyzés Názáretben.

Szokatlanul korán tavaszodott ki Galileában. A tegnap még dermedten álmodó föld diadalmas életre ébredt. A rétek, mint tarkavirágos szőnyegek borították be a barna rögöket; a gyümölcsfák — mindmegannyi óriási fehér menyasszonyi bokréta — vakítottak az aranyos napsugár fürdőben; a dalos madarak mámorosan csattogták az élet himnuszát s az emberek ragyogó szemekkel, dobogó érzéssel mosolyogtak össze.

Egyetlen varázsszóra tavasz lett és Názáret fehérfalu házai kinyitották zöldzsalus szemeiket, hogy beljebb tessékeljék az éltető meleg sugarakat. A kertekből pedig kihallatszott a selyemszárnyú méhek milliós seregének szerelmes zümmögő melódiája.

A város felől József jött egymagában. Vállán a volt szekercéje, karján a fűrésze és szemében a tavasz ujjongó boldogsága. Álmodozva nézett az ég kékjébe, istenszerető lelke Te Deumot énekelt. Józsefet mindenki ismerte, mindenki becsülte, de mégis a gyermekek szerették legjobban.

Most is, amint vidáman hazafelé tartott, hozzászegődtek kis barátai s mire a városka végére ért, egész csapat gyermek vette körül. Már csak az ezervirágú rét választotta el otthonától, amikor a gyermekek dalolva, kacagva útját állták, gyűrűt fontak köréje és belekényszerítették játékaikba. József mosolyogva engedett a kis zsarnokoknak, engedelmesen dalolta velük naiv éneküket:

Tavasz van, tavasz van,
Virág van a fákon,
Ez nekem, ez nekem
De nagy boldogságom...

Majd az ének végeztével a legkisebbet játékosan ölbe kapta s bizonyára össze is csókolja, ha az fürgén ki nem siklik karjai közül és legnagyobb meglepetésére táncot kezdett lejteni előtte.

Vörös haja, mint az olvasztott bronz omlott végig vakító fehér vállain, koromfekete szemében lángok bujkáltak, cseresznye-piros ajkai közül elővillantak apró hegyes fogai. Tudatos kacérsággal lejtette bájos táncát és József gyönyörködve nézte a csodálatos kis teremtést.

Majd fékevesztett szilaj forgásba kezdett, vékony ruhája formás teste köré csavarodott s ki tudja meddig produkálta volna még magát, ha József kicsit kemény hangon meg nem állítja a leánykát:

— Most már hagyd abba Magdolna, épen elég volt.

A gyermek dacosan állt meg előtte, fekete szeme haragosan villant s neheztelve felelte:

— Nem tetszett a táncom? Nos jó! akkor hát játszunk mást. Szedjünk sok, sok virágot, fonjunk koszorút belőle s akit te megkoronázol vele, az lesz a tavasz királynője. Jó?

Amíg beszélt, a hangja mindig lágyabb, hízelgőbb lett, a szeme és az ajka édesen mosolygott, látszott, hogy már győztesnek, királynőnek érzi magát.

— Jól van — felelte József — játszunk hát királynőkoronázást.

Mint a szétrebbent madársereg, úgy szaladt a leányhad szanaszét, hogy percek mulva tele kötővel hordják a szebbnél szebb virágokat; azalatt József fűrésze és szekercéje segítségével ágakból trónust hevenyészett a rózsaszínvirágú mandulafa alá. Míg a kisleányok lázas buzgalommal, kipirult arccal dudolva fonták a koszorút, addig Magdolna el nem mozdult József mellől, ott sürgött-forgott körülötte, készségesen segített neki és behízelgő, megvesztegető hangon csacsogott.

Mikor már minden elkészült, perc alatt elhalt a dal, a szó az ajkakon, olyan halálos nagy csend lett a gyermekek között, hogy József valóságosan zavarba jött. Most látta csak, hogy minden szempár milyen könyörögve, kérve, sürgetve tapad rá és most eszmélt csak, hogy milyen veszedelmes játékba kezdett. Megpróbált a kis Eszter felé indulni, de Márta könnybelábbadt szemei megállították; amikor Ráchelen pihent meg a tekintete, akkor Magdolna sikoltott fel ijedten. Amott Veronika szorította dobogó szívére kezét, emitt Judit kulcsolta össze kérőn kacsóit. Sára bánata egyenesen elviselhetetlen volt, Afra ujjai közül gördülve potyogtak a könnyek.

József csak állt tanácstalanul. Ó de bánta már, hogy a játékba belement. Legjobban szerette volna valamennyiüket virággal elborítani, hogy mosolyra édesüljön az a sok elgörbült szájacska.

De hiába volt már a bánat, neki választania kellett.

— Jó Istenem! csak még az egyszer segíts ki a bajból — fohászkodott fel félig komolyan, félig tréfásan.

A nap épen búcsúzva állt meg egy pillanatra a hegyek peremén, vérvörös tányérja bíborszínűre festett mindent és ekkor a rét tulsó oldalán, ebből a bíborszínű ragyogásból egy bájos leány alakja bontakozott ki. A különös valószínűtlen világításban úgy látszott, mintha nem is a földön járna, hanem lebegne a virágos rét fölött, mellette futott szalagos barikája s körülötte egy fehér gerle keringett. Olyan megkapó, olyan földöntúli volt az egész jelenség, hogy mindnyájan lélekzetfojtva nézték, amint mindig közelebb és közelebb jön. Előtte bókolva hajoltak meg a virágok és mögötte felemelték fejüket jó magasra, hogy tovább láthassák őt.

József megbűvölten indult feléje, a szíve dobbanva vert és nyomában a gyermekek halk dalba kezdtek:

Üdvözlégy Mária
Názáret csillaga
Szüzek lilioma

És József és Mária találkoztak a virágos rét kellős közepén, az Úr onnan felülről mosolyogva szórta rájuk a tavasz minden csodáját.

Együtt mentek a mandulafáig, ott József felkínálta a trónszéket és a virágos koronát Máriának, aztán szótlanul elébe térdelt... várt...

Mária arca olyan rózsásra gyulladt, mint a fölötte nyíló hamvas mandulavirág és két kezét beletemette Józsefnek munkától érdes, erős kezeibe.

Király Ödönné.

Szentbeszéd.

Lisieuxi Szent Teréz zászlajának szentelése alkalmával mondotta dr. Mészáros, János budapesti érseki alt. helytartó.

AZÉRT jöttünk össze ma itt a szentségi Úr Jézusnak ebben a szentélyében, hogy zászlót szenteljünk lisieuxi Szent Teréz tiszteletére, háromszínű magyar lobogót, mely hivatva lesz arra, hogy Lisieuxben, azon a helyen, ahol az Úrnak ez a kedves szentje leélte az ő rövid életét, hirdesse a magyar szívek szeretetét, hű ragaszkodását kis Szent Terézhez.

Ugyan minek is köszöni ez a kis Teréz azt a hírt, dicsőséget, mely ma az ő nevével kapcsolatban az egész világot betölti? Ha életét nézzük, nem találunk abban semmit, ami őt a világ felfogása szerint hiressé tehette volna. Igaz, hogy Isten őt az értelemnek és a szívnek rendkívüli ajándékaival ruházta fel, de ő mindezt elrejtette a zárda csendjébe. Nem volt tudós, de bírta a legértékesebb tudományt, a szentek tudományát. Művész sem volt és mégis gyakorolta a legszebb művészetet, az élet művészetét. Életművész volt, de nem abban az értelemben, amint a világ e szót venni szokta. Nem abban nyilvánult meg az ő életművészete, hogy az élet minden órájának virágát leszakassza, hogy az élvezeteknek minden poharát fenékig ürítse. Kis Szent Teréz életművész volt, mert lelke le tudott szállani az élet mélységeibe, fel tudott emelkedni csodálatos magaslataira, hogy összegyüjtsön minden értéket. Leszállott az alázatnak, önmegtagadásnak, a kereszthordozásnak mélységeibe, majd felrepült a tisztaság és a szeretet szárnyain az Isten közelségének, szemléletének magaslataira. S habár szegény volt földi javakban és nem tudott létrehozni hatalmas műveket, melyek nevét a késő unokák előtt hirdetnék, kincseket igért és mégis, amióta elszállt lelke e földről, nem szünik meg áldást, jótéteményeket hinteni a világra.

Régi nagy családi ősökről nem maradt rá hires címer, de ő maga csinálta meg címerét abból a kettős névből, mellyel akkor, midőn a karmeliták rendjébe lépett, felruházták. «A kisded Jézusról és a Szent Arcról» nevezett Teréz nővérnek nevezték. Az isteni Üdvözítőnek ezt a kettős arcát tűzte maga elé a kis Teréz és soha le nem vette róluk a szemét; ebből a kettőből rajzolta meg a maga címerét, ebből alkotta meg élete programmját. Az egyik a gyermek Jézusi bájos Isten-emberi arca volt, a másik a tövissel koronázott, vérrel verejtékező Krisztus ábrázata. Az isteni Kisdedhez így szólott: «Én a te játéklabdád akarok lenni, Jézuskám. Tégy velem, amit akarsz, emelj fel vagy dobj le a föld porába, nekem az mind kedvemre lesz». A fájdalmas Krisztus arca pedig arra serkentette, hogy a keresztet hordozó Megváltó nyomdokain járjon, hogy tudjon imádkozni halálra ítélt gonosztevő megtéréséért és elviselje az élet minden szenvedését, utolsó nagy betegségének minden kínját, hogy ezzel az önfeláldozásával eredményessé tegye a pogányok megtérítésén fáradó misszionáriusok munkáját.

Ilyen volt kis Teréznek életművészete. A világ elhaladt mellette s ügyet sem vetett rá. Míg e földön élt, csupán az a kis zárdai, családi kör, melyben rövid életét leélte, volt az ő angyali lényének elbájoló hatása alatt. De halála hirtelen és egy csapásra ismertté tette nevét mindenütt, mert mindenüvé elterjedt az ő szent életének illata és azóta betölti, gyönyörködteti a Krisztust szerető szíveket. Kis Szent Teréz életművészete nem maradhatott a lisieuxi karmelitazárda titka, mert arra volt hivatva, hogy közkincse legyen a világnak. És ez az életművészet megtermette gyümölcseit az égben, de nem csupán a bájos lelkű kis karmelitaapáca számára, hanem az egész világ számára. Mert amint az ő földi életét sohasem vezette az önzés, hanem mindig a legönzetlenebb szeretet, úgy kellett, hogy az ő mennyei dicsősége is sokaknak részére áldásnak és jótékonyságnak forrása legyen. «Azzal fogom eltölteni mennyországomat, hogy jótetteményeket, rózsákat szórjak le a világra.» Isten megadta kis Teréznek, hogy ezt az igéretét bőségesen beteljesíthesse. Azóta, hogy Teréz tiszta, szeretettől égő lelke elhagyta ezt a siralom völgyét, hullanak a rózsák szünet nélkül, Isten az angyali lelkű kis Teréz közbenjárására csodálatos módon osztogatja kegyelmeit s ezért százezrek s milliók szívéből száll hála az ég Urához. Kis Teréz képe, szobra pedig ott van a templomokban, az oltárokon épúgy, mint a hívek otthonaiban, lakószobáik falain, asztalain.

Hazánkba is korán eljutott kis Teréz bájos lelkének varázsa; nálunk is megsokasodott azoknak a száma, akik az ő életművészetének hódolnak, akik különös tisztelettel övezik őt s akik sok ima meghallgatását köszönik az ő tiszteletének, az ő közbenjárásának. A magyar szívek szeretetét, tiszteletét van hivatva hirdetni ez a lobogó azon a helyen, amelyet Istennek ez a kiválasztott, angyali leánya életével, erényeivel megszentelt. Legyen ez a zászló hirdetője hű kegyeletünknek, de legyen egyszersmind záloga kis Szent Teréz irántunk való kegyes indulatának, hathatós pártfogásanak. Hulljanak a rózsák a magyar szívekre, a magyarok hazájára, a magyar ifjúságra, a magyar családokra, hogy éljen, hódítson, uralkodjék közöttünk az az életművészet, melyet kis Szent Teréz hirdetett és gyakorolt e földön!



Oltáregyleti élet.

A Szentszív-ünnep új szentmisét és új papi zsolozsmát kapott nyolc napra új olvasmányokkal. A gyönyörű gondolatokat tartalmazó officiumból mostani számunkban a szentmisének új részeit ismertetjük. Itt említjük meg, hogy a Kat. Háziasszonyok országos szövetségének (Budapest, Mária-u. 7.) kiadásában megjelent a misekönyv új magyar kiadása, amely nemcsak a vasárnapokat, hanem az összes ünnepek, illetve védőszentek szentmiséjét tartalmazza. (A Jézus Szíve új miséje természetesen nem lehet benne, mert csak most jelent meg. Azért közöltük fentebb a gondolatait.)

Választmányi gyűlést május 12-én tartott a Központ. A gyűlést dr. *Mátrai Gyula* ügyvezető igazgató nyitotta meg, rámutatva azokra a nagy feladatokra, amelyek mireánk az Oltáregylet jövője és végeredményben a szentségi Jézus dicsősége szempontjából várnak. A természetben azt látjuk — úgymond, — hogy sok mulasztást képes pótolni az Isten alkotó kezével elhelyezett őserő. Nekünk sem szabad parlagon hevertetnünk tehetségeinket, mindig meg kell tennünk, amit az Oltáregyletért tehetünk. Különösen figyelmébe ajánlja a választmány tagjainak, hogy olyan buzgó hölgyeket, akik még

sehol sincsenek lefoglalva, vonzzák és buzdítsák az oltáregyesületi tevékenységre.

Szentatyánknak küldendő missiós ajándékokra újabban a következő igéreteket kaptuk: *Vácról Podhoránvi József* prelátus, egyházmegyei igazgató úr jelenti, hogy három kehely adományozása biztos és ugyancsak a váci egyházmegyéhez tartozó Kiskunfélegyházáról *Urbán Gyula* káplán úr buzgó fáradozása gyümölcsét, 330 P-t küldött be hozzánk, amelyen két nagyobb ciboriumot fogunk csináltatni «*Fideles de Kiskunfélegyháza*» belevéséssel. — *Veszprém* egy teljes garniturát biztosított, benne egy gyönyörű antik szentségmutatóval, amely magában véve is gyönyörű tárgya lesz őszi kiállításunknak. — *Budapest-Belváros* buzgó oltáregyesületi tagjai a már beigért garniturán kívül még újabb három kehely adományozását vállalták. Sőt kisebb tárgyakra is akadtak adakozók. Igazán gyönyörű bizonyságai ezek az áldozatok a Szentatya iránti bensőséges szeretetnek, amely szinte elfeledteti velünk, hogy szegények vagyunk, mert a szegénységünk mellett ott van gazdag szívünk, amelyet a szentségi Úr Jézus szolgálata tett azzá.

Lisieuxi nyári zarándoklatunkra, mely augusztus 1—13-ig lesz, kérjük az oltáregyesületi tagok jelentkezését még július 1-e előtt. Útiköltség és ellátás a III. osztályon 350 P, a II. osztályon 500 P. De mindenki utazhat a harmadik osztályon. Az ellátásban különbség csak fekete kávé, illetve csemegében van.

Szent Kis Teréz zászlajának fölavatása április 30-án történt, feledhetlen, kedves emléket hagyva a jelenvoltakban. Hat óra előtt érkezett meg *Anna főhercegasszony*, akit a templom bejáratánál őrgróf *Pallavicini Edéné*, az Oltáregyesület elnökasszonya fogadott egy csapat magyarruhás leányka élén, akiket özv. gróf *Révay Simonné* vezetett és rendezett el a főhercegnő bevonulása után a zászlószentelési emelvénynél, mely az áldoztató rácsnál volt felállítva. Pontosan hat órakor vonult ki az oltárhoz fényes asszisztenciával *dr. Mészáros János prelátus*, budapesti érseki általános helytartó. S miután meghallgatta a karnak lisieuxi szent Terézhez szóló énekét, a «Veni Creatort» intonálta. A himnusz és oráció végeztével az oltárhoz vonult és gyönyörűen fejtegette (leközöltük) szent Teréz életértékeit. Azután megáldotta a zászlót, melyet az áldás alatt a főhercegnő őfensége tartott. Az áldás után a stallumhoz vonult s mialatt a kar énekelt, megkezdődött a beigért meglepetés: *a rózsaeső*. Az Oltáregyesület ugyanis a kis Teréz szenttéavatásakor Rómában használt rózsaszirmokkal teljesen egyezőket csináltatott s ezeket a templomhajó íveinek találkozásával képzett stílusos szellőztető nyilásokból láthatatlan kezek hullatták a templom publikumára. Mindenki meghatódva nézte és boldog volt, aki egyet elfoghatott a megszentelt rózsaszirmokból. A rózsaeső három percig tartott. Utána «Te Deum» és a Kis Terézhez való könyörgés után a kedves Szentnek zsolozsmás himnusza zárta be a templomi szertartást. A zászlóanyának az ünnepség végén a legkisebb magyarruhás leányka egy szál tűzpiros rózsát nyujtott át a nap emlékére. Az ünnepély hatása a jelenvoltakra bámulatos volt, a templom előtt sokáig óriási tömeg állott, amely szinte nem tudott felocsudni a lélekemelő hatástól, mely az ünnepély alatt érte. A megszentelt rózsaszirmokból a templomból kijövő hívek mindnyájan kaptak egyet-egyet. A rózsaszirmok kétszínű nyomással a Stephaneumban készültek; felírásuk: «*Azzal akarom eltölteni mennyországomat, hogy jót tegyek a földön*». Az egyesületi tagokon kívül jelen volt az avatáson *dr. Pataky Arnold* apát, egyetemi tanár és *dr. Töttössy Miklós* pápai kamarás, középsőferencvárosi plébános is.

Dr. Breyer István püspökkészentelése pünkösd vasárnapján volt Esztergomban a bazilikában. Az Oltáregyesület részéről ott volt az országos főigazgató és az ügyvezető igazgató. A mindvégig fölemelő szertartás legkimagaslóbb pontja a három püspök kézfeltevése a felszentelendőre, amely által a tulajdonképeni püspöki hatalmat elnyeri. Megható a felszentelt trónra ültetése is, amely alatt a «Te Deumot» énekli a kar s az új püspök trónjáról felemelkedve körüljár a templomban áldást osztva a jelenlevőkre, majd az oltárhoz visszaérve ünnepi püspöki áldást ad az egybegyültekre. A felszentelés végeztével az új püspök a székesegyház sekrestyéjében fogadta a bpesti papság üdvözlését, amelyet *dr. Mészáros János* bpesti érseki ált. helytartó tolmácsolt.

Az Örökimádás júniusi naptára: *Jún. 2-án d. u. 1/4 6 ó.* az eucharisztikus triduumot befejező úrnapi körmenet.

9-én oltáregyleti vasárnap reggel 8 órakor elmélkedéssel és közös szentáldozással kapcsolatos szentmisével, d. u. 1/4 6-kor szentbeszéd. *29-én*, az apostolfejedelmek ünnepén d. e. 10 órakor ünnepélyes szentmise, d. u. 1/4 6 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

Az eucharisztikus apostolság évi jelentése. 1928 márc. 18-án szentelte meg Serédi Jusztinián hercegprimás úr Őeminenciája új internátusi székházunkat és ugyanezen napon szeretett elnökünk, Schiffer Ferenc prel. őrkanonok úr pedig a régóta óhajtott házikápolnánkat. Ezen napon vonult be szerény hajlékunkba diadalmasan és fönségesen az euch. Úr Jézus és azonnal birtokába vette a házat és a szíveket. A kápolnában meggyújtott örökmécs fénye lángra lobbantotta az ifjúság szívét és azóta szeretetteljes ragaszkodással veszi körül a fiatalság a tabernakulumban rejlő legmélt. Oltáriszentséget. Az euch. apostolság minden héten szerdán este 9 órakor tartja összejöveteleit, főt. Pintér József pápai káplán, II. elnökünk vezetésével, a Szent Józseflitánia után. Minden hó második

vasárnapján közös szent áldozást tart, szentséges misével kapcsolatban. Többen a tagok közül hetiáldozók.

1928 okt. 6-án. Az Orsz. Euch. kongreszussal kapcsolatban díszgyűlést tartottunk a fővárosi dolgozó ifjúság számára, melyen megjelent a hercegprimás úr Őeminenciája is. Beszédet mondtak: Dr. Mátrai Gyula pápai káplán, a közp. Oltáregylet vezetője, főt. Pintér József pápai káplán, II. elnökünk. Az ifjúság részéről Zsurzsa József közp. titkár és Tyukos Lőrinc az asztaloscéh ifjúsági vezetője, aki egyben átadta az alosztály ajándékát a kápolna részére, egy gyönyörű Jézus Szíve oltárt, melyet az asztalosifjak készítettek. Az oltárt okt. 7-én reggel szentelte fel főt. Horváth Győző felsz. püspök úr, a mise alatt az ifjúság nagy számban járult a szentáldozáshoz, délután pedig részt vett az eucharisztikus körmeneten. — XII. 13—15-én. Karácsonyi lelkigyakorlat volt, P. Vukor János S. J. vezetésével. XII. 16-án reggel 9 órakor közös szent áldozás.

1929. márc. 17-én főt. II. elnökünk 10 éves elnöki jubileuma alkalmával szeretett atyánknak egy Szent József olajfestményével kedveskedtünk, melynek hátlapján szerepeltek a tagok nevei, akik aznapi szent áldozásukat szeretett elnök urunkért ajánlották fel. Az alosztály tagjai kedves kötelességüknek tartják, hogy a feltámadási, úrnapi és euch. körmeneteken a bazilikában a legmélt. olt. szentség mellett a mennyezetet, fáklyákat és zászlókat vigyék, minden alkalommal 25-en vesznek részt a szertartáson. Végül még szeretettel gondoskodnak az apostolság tagjai a házikápolnánk tisztántartásáról és annak virággal való állandó ellátásáról. *Zsurzsa József*, közp. titkár, az euch. apost. ifjúsági vezetője.

*

Könyvismertetések és beszámolók a július-augusztusi összevont számban, mely júl. 1-én jelenik meg.

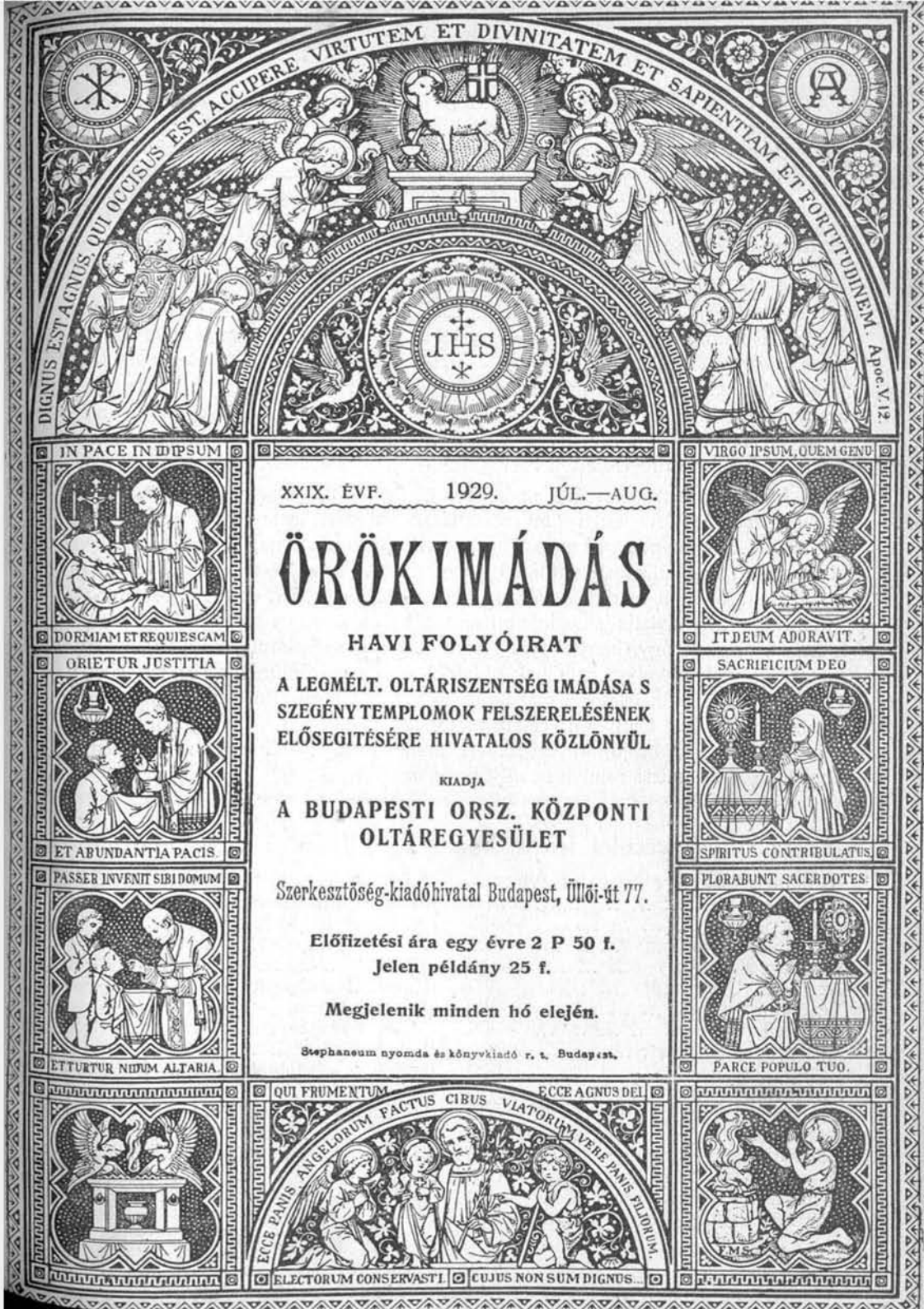
„Az isteni Gyermekbarátnál"

imakönyvet ajánljuk minden a szentségi Jézust szerető gyermeknek, de különösen a gyakran áldozóknak.

Ára vászonkötésben, kiadóhivatalunkban **1 pengő 50 fill.**
Könyvkereskedésben **2 pengő.**

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**



XXIX. ÉVF. 1929. JÚL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Az isteni gondviselés. — *Eőri János:* A Szentséges Vér ünnepén. — *Br. Gudenus Hugó:* Ének szent Terézkéhez. — *Fürt Leander:* Alkalmas elmélkedés július—augusztusra. — *Dr. Schermann Egyed:* A szentmisehallgatásnak helyes módja. — *Eőri János:* Életfakasztó s éltető közelség. — *Levélszekrényünkből:* Testvér, tudsz-e szenvedni Krisztusért? — *Galambos Kálmán:* A Megváltó. — *Oltáregyleti élet.* — *Irodalom.*

A cingulumról írván júniusi számunkban **tévedtünk,** mert meggyőztek bennünket arról, hogy a színes cingulumok semmiféle egyházi rendelettel sincsenek a dignitásokhoz kötve, hanem *az egyszerű áldozópapok is használhatják, de mindig olyan színű legyen, amilyen a miseruha színe.* Tehát tényleg nem lehet tarka (több színből összefonva); a fehér, piros és zöld színű helyett használható arany fonálból font cingulum; a lila és fekete helyett nem, csak fehér, amely általában minden szín helyett is szabályszerűen alkalmazható. Azért készít az oltáregyesület mindig csak fehér cingulumokat.

Kérdést intéztek hozzánk az Úrnapi körmenetről, hogy mi az előírás, *kinek kell incenzálnia?* Az esztergomi szertartáskönyvben (Rituale Strigoniense) ez áll: «Sacerdos... descendit sub umbellam *comitantibus ministris,* et duo acolithi vel clerici cum thuribulis effumantibus praecedunt». Tehát a szerpap és alszerpap a celebráns oldalán marad és «Martinucci: Man. Sacr. Caer. vol II. p. 142 szerint» «fimbrias eius pluvialis substinebunt»; tehát két klerikus vagy ministráns fiú incenzál, de nem úgy, hogy folyton forognak a Sanctissimum előtt, hanem egymással folyton szemben haladnak oldalt lépve s a thuribulumot decenter lóbálva. Ezen incenzálás tökéletességi szabálya, hogy a két incenzáló thuribulum mindig ellenkező irányban lendüljön. Tehát mikor az egyiké a Legszentebb felé megy, a másiké ugyanakkor jöjjön vissza. (A latin szabály: «Thuriferarii praecedunt hinc inde, facie quasi semiversa ad Sacramentum».)

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2·50	Kis szent Terézia szelleme...	3·50
Egyes példány	—·25	Litánia latin szöveggel	—·05
Régi teljes évfolyam	1·20	Litánia szent Józsefről	—·05
Régi egyes példány	—·10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—·10
Az O. E. Útmutatója	—·80	«Kánter Károly»-emlékkép	—·05
Vezérkönyve	—·80	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1·60
Felvételi füzete	—·06	Egyes példány	—·16
Félszázados története	3·—	Régi teljes évfolyam	—·80
Érme	1·20	Régi egyes példány	—·05
Szervezése és működése	—·10	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—·60
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30	Indulója	—·08
Kötve	—·60	Kis Örökimádás imakönyv	1·50
Nádasdy «Havi magány»	—·80	Fehér liliom	—·15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1·20	Szent József imakönyv	3·50
Szent Zita élete	—·20		
Egyszerűbb kiadás	—·10		



Az isteni gondviselés.

MINDENNAPI kenyérért imádkozunk a Miatyánkban s így aratás idején különös áhitattal ejtjük ki e fohászt, mert az isteni gondviselés jóságos megnyilatkozását látjuk az aratók pengő kaszája előtt hulló «áldás»-ban.

Az Úr Jézus sokszor utalt a gondviselés tényeire s a történelem folyamán is csodálatosan nyilatkozott meg az isteni gondviselés, amikor minden időknek megadta a nagy szentet, vagy vezért, akire szüksége volt. Nehéz, zavaros időkben születtek nagy emberek, akik teljesítették a reájuk váró feladatokat és megoldották a gordiuszi csomókat. A történelemnek olyan fényes példája áll előttünk a jelenben is, mint Benito Mussolini, aki a szentszékkel való megegyezéssel eltüntette a nehéz római kérdést. Ezt a megoldhatlannak hitt problémát az ő hite, akaratereje és államférfiúi bölcsesége meg tudta oldani olyan formában, hogy a Szentszék is elfogadhatta. De maradjunk csak a saját portánkon! Itt van az Oltáregyesület. Mindent amit tesz, nem más, mint a gondviselés ténye Az Oltáregyesület tagjait az isteni gondviselés kegyelmi indításai hozzák az egyesület táborába, indítják újabb apostolkodásra és alamizsnálkodásra. Az Oltáregyesület minden alkotása az isteni gondviselésbe vetett bizalomra van építve s épen azért bízunk rendületlenül a jövőjében, mert eddig is minden alapítványnál hatalmasabb segítségben részesült a gondviseléstől. Amikor a legutóbb is Szentatyánk jubileuma alkalmából nagyobb ajándékkal akartuk megörvendeztetni a missziókat olyan szeretetteljes visszhangja kelt felhívásunknak, hogy igazán az isteni gondviselés végtelenül kegyes gondoskodására kell gondolnunk, az eddig összegyűlt adományok előtt; a mostani nehéz gazdasági viszonyaink között az áldozatkészségnek ilyen fölemelő megnyilatkozása igazán csodálatraméltó.

Az Oltáregyesület tagjai mindenekelőtt legyenek hálásak az isteni gondviselés iránt. A gondviselés műveit és tényeit csak Istenre figyelő lelkek látják

meg. Az Isten jóságának nyomait csak ők fedezik fel. Amikor a legfelségesebb Oltáriszentségben közöttünk lakó Úr Jézushoz járunk, tanuljuk meg iskolájában a gondviselés útjait ismerni, mert sehol oly tiszta örőm nem terem, mint ezen az úton jártunkban; hitünk sehol annyira meg nem erősödik, mint épen a gondviselés útjain. Ha egyénenként visszagondolunk a saját életünkre, mennyi keserűség van, amiből utólag az isteni gondviselés édes méze érzik s szívünkben a legigazabb hálaforrás fakasztója lesz.

A mostani aratás juttassa eszünkbe a testünkről való gondoskodás mellett a lelkünk mindennapi kenyerét, amelyet szinte naponta aratnak a lelkek az Úr szeretetének asztalánál, amelynek ugyancsak most szentelődtek új szolgái és magvető munkásai. Beh szép is a gondviselés ténykedésének szemlélete! Mindenütt az Isten szeretetének szivárványíve még a legborzasztóbb élet- és lélekzivatarban is! *Áldott legyen az isteni gondviselés, minden megnyilatkozásában!*

Az Oltáregyesület tagjainak rendületlen bizalommal kell a Gondviselés felé fordulniok! Voltak már az Oltáregyesület egén is sötét felhők, egy év zürzavaros sötétségében szólott fölötte a lélekharang is és most újra régi erejében, munkásságában egy cseppet sem maradva el a fényes mult mögött, ott áll hivatásának magaslatán. Nem szabad csüggednünk a jövő miatt. Itt igazán az «Úr építi a házat», itt minden Tőle indul ki és Feléje tart: *az Oltáregylet életének mozgatója a szentségi Jézus. Általa, Övele, Őbenne minden sikerülni fog nekünk.* Még ott is, ahol nincsenek fényes kilátások, sikerülhet az oltáregyleti élettel egészen átalakítani a templom hitéletét. Volt már rá példa, hogy egyszer nem sikerült s a buzgó lelkipásztor pár év mulva való új próbája meglepő eredménnyel járt. Kölcsönös jóakarat és ügyszeretet, mindig meghozza a maga gyümölcsét.

Az Oltáregylet tagjainak minden imádsága legyen átitatva ezzel a bizalommal; minden szentséglátogatás, imaóra és szentáldozás külön szenteljen néhány percet az isteni gondviselésérti hálának, a benne való bizalom fölkeltésének jelenünk és jövőnk, testi és lelki életünk kéréseinek előterjesztésekor.

Dr. Mátrai Gyula.

„Az isteni Gyermekbarátnál"

imakönyvet ajánljuk minden a szentségi Jézust szerető gyermeknek, de különösen a gyakran áldozóknak.

Ára vászonkötésben, kiadóhivatalunkban **1 pengő 50 fill.** Könyvkereskedésben **2 pengő.**

A SZENTSÉGES VÉR ÜNNEPÉN.

(Festivis resonent compita . . .)

Az utcán zengjenek ünnepi énekek,
A hívek arca mind égjen az örömtől
És gyerlyák gyúljanak: menjen a körmenet,
Sorban, gyermekek s öregek!

Midőn a Vért, amit Krisztus a kereszten
Kínos haldoklás közt ezernyi sebéből
Értünk ontott bőven, ily menet tiszteli,
Illik könnyeket ejteni.

Súlyos romlást hozott emberi nemünkre,
A régi Ádámnak átkozott ősbüne:
A második Ádám szentsége s irgalma
Újra életet osztogat.

Midőn a mennyei Atya meghallotta,
Éles sóhajtását bágyadó Fiának:
Engesztelődnie kellett e Vér miatt
S minket kegyébe fogadni.

Ezen Vérben lelkét bárki ha megmossa:
Letörli szennyeit s ragyogó szépséget
Kap rögtön Istentől s angyalin tündöktől
S tetszik az örök Királynak.

De állhatatlanul senki se hagyja el,
Ez egyetlen utat! Mert ezen érjük el
Örök célunk. S aki küzdeni segített:
Isten adja meg jutalmunk'.

Légy irgalmas hozzánk, mennyei jó Atyánk!
S kiket megváltottál egyszülött Fiadnak,
Szentséges vérével és kiket Szent lelked
Éltet: vígy föl az egekbe!

Ford.: *Eőri János.*

ÉNEK SZENT TERÉZKÉHEZ.

Liziői szent Terézke,
tízezerszer áldva légy!
Im esengve, míg követlek,
égi pártfogásba végy!
Zengjen értem ajkad, áldozz
hő imát az Úr előtt;
Ihletárja Kisdedünké,
ki testet öltve földre jött.

Ő, a Gyermek-Istenember
rád ruházza szent Nevét,
Itt a földön is szeretve,
lángra gyujtja szíved hevét:
«Kis fehér, szerény virágát...»
«Kis leánya», kis Teréz!
Igy jutalmaz áldva Jézus:
még az égben is becéz.

Sok csodával ékesíti
az «egyszerűt», a «gyermeket»...
«Térdein pihenve zengek
Szűzanyámnak éneket»...
Erre vágyik, ezt reméli:
hűn követve, tisztelőd.
Rózsaszirma, rózsafelhő
hullj reá, segítsed őt!

És a lelke vágyik élni
végtelen sok éven át;
Zord a földi, szebbet érez:
Jézus édes otthonát.
Kármel Éke, mert igéri.
Mint kegyeltet, úgy becézz:
Esdd ki, bár ha kell csodával
Liziői szent Teréz!

Br. Gudenus Hugó.

Alkalmas elmélkedés július—augusztusra.

Bevezetés. Az Úr Jézust menyegzőre hivták meg Kána városába. Méltányos volt az Istenfiának cselekvésmódja, amikor elment a lakomára. Ő a kérést nem utasította el. Ez nem jelenti azt, hogy élvezetet keresett, hanem másnak akart örömöt szerezni és egyedül az egyszerű örömben részt venni.

Elmélkedés. Isten keze sokféle örömöt hint nekünk az élet útjain, Ő nem tiltja ezt meg nekünk. Az élet egy vértanuság volna, ha a szerető Isten vidám órákat nem küldene. Sőt még Ő kívánja, hogy mi ezeket az örömöket szeressük; megszámlálhatatlanszor hív bennünket a Szentírás által örömre, mert Ő tudja, hogy a szomorúság ráfekszik a szívre, mint a dér a tavaszi pompára és megöl minden jót. És ha mi egy örömtől Isten iránt való szeretetből visszatartjuk magunkat, ezt ismét csak örömmel szabad tenni, «mert Isten a jókedvű adakozót szereti». Ezért egészen hamis beállítása volna a jámborságnak, ha mi az örömnek minden alkalmát kerülni akarnánk és felebarátainkkal szemben csak egy zsémbes arcot mutatnánk. Ahogyan Isten napja mindenütt egyformán világít, úgy a buzgó katolikus is felebarátainak egyformán mindig csak szeretetet ad. Nézz csak körül a te környezetedben, kinek tudnál te egy kis örömöt szerezni? Gyakran egy barátságos szó is örömadomány.

Nem ad-e tiszta örömöket az Isten? Egy kirándulás a pompás természetbe, a szívnek egy helyes öröme, ének és kedves játék, a tiszta művészet élvezete, egy derűs óra a Mária Kongregációban és az Oltáregyesületben, egy beteglátogatás, egy szegény gyermek megajándékozása, egy jó vallásos irat terjesztése, buzgó munkaóra által egyesülés Istennel. Ámde a legmélyebb örömöt találja a lélek Isten tiszteletében az imádság és különösen a szentáldozás által.

Ima. Ó, édes Üdvözítő, mily gyakran kergetek én bűnös örömöket és szívem azért még nem derűs, még nem békés. Hagyj engem sírni előtted, Uram, sírni az örömtől, hogy szabad téged szeretni, a legfőbb Jót; sírni a hálától, hogy szabad magamat egészen a te birtokodba adnom; sírni a bánattól, mert én téged, Uramat, mindenemet oly gyakran elhagytalak. Vezess engem az igazi öröm forrásához és taníts engem más boldogságra és más örömre. Ó, föltámadt üdvözítő Jézusom, az én szívemnek, előképe a gyöngéd felebaráti szeretetben és a tiszta örömben, a te szent Szíved legyen.

Jófeltétel. Nem akarok e hónapban egyetlen napot sem elszalasztani anélkül, hogy valakinek egy kis örömöt ne tennék, legalább egy szerető szót.

Fürt Leander.

A szentmise-hallgatásnak helyes módja.

A SZENTMISEÁLDOZAT az egyház minden istentiszteletének központja és lényege, mely minden egyéb istentiszteletet messze felülmul. Hiszen ebben az áldozatban maga az Isten szeretett Fia az áldozópap és áldozati tárgy egyszerre és ezért végtelen értéke van.

Ezen áldozat bemutatásával legjobban fejezzük ki hódolatunkat és imádásunkat a legfőbb Úr és végtelen Fölség iránt; legméltóbban fejezzük ki hálánkat a vett számtalan jótéteményért és a szeretetért, mellyel kegyes Atyánk adta; tökéletesen megengesztelhetjük a bűneinkért neheztelő Szentséget és minden kegyelmet megnyerhetünk, melyen földi zarándoklatunkban, az örök haza felé való vándorlásunkban szükségünk van.

De hány katolikus van, aki csak gépiesen, közönyösen van jelen a legszentebb áldozat bemutatásánál, aki rá sem gondol, hogy itt igazán áldozat bemutatásáról, a kereszt véres áldozatának felújításáról van szó; sőt hány van olyan, aki csak látványosságnak nézi az egészet, aki a fényes szertartások közt nem látja a lényeget, hanem talán csak a dísz, a pompa, a zene és ének kedvéért szánja rá magát a misehallgatásra.

Ezen visszáságokhoz nagyban hozzájárult az a körülmény, hogy a híveknek túlnyomó része teljesen elszokott a misekönyvnek használatától és helyette vizenyős, lapos, semmitmondó magánimádságokat tartalmazó imádságos könyvekhez szokott, melyeknél akárhányszor a kötés a legértékesebb.

Aki magát a misekönyvet használja és ugyanazt a misét mondja, melyet a misező is elmond, az egészen más érzülettel és lelkülettel lesz jelen a misén, mint az, aki magánimadságokat végez, vagy épen az, akinek figyelmét a templomba akárhányszor nem is való modern sologénekesek kötik le.

Ne legyünk puszta nézők és hallgatók a szentmise alatt, mint a színházban, hanem *cselekvőleg* vegyünk részt az áldozatnál, legyünk igazi bemutatói annak. Lehetőleg egyesülnünk kell Jézus Krisztusnak kettős szerepénél, amennyiben pap és áldozat egyszerre, hogy teljesen szerinte alakuljunk át, hogy ő alakuljon ki bennünk.

I. Krisztust már megtestesülésének pillanatában főpappá kente fel az Atya a Szentlélek által. Csak mint ember ajánlhatta fel magát az Istenfia áldozatul. Ugyanezen megtestesülésekor Krisztus az egész emberi nemet titokzatosan egyesítette magával. Az egész emberiség titokzatos testet alkot, melynek feje Krisztus, amelynek tagjai mi vagyunk. Már pedig a tagok nem lehetnek kizárva a fejnek tevékenységéből. Krisztusnak legfőbb tette pedig, mely egész földi életének feladata volt és azt betetőzte,

az áldozat. És miként a bűn kivételével egész emberi természetünket magára öltötte, úgy azt is akarja, hogy életének főtitkában is résztvegyünk. Nem voltunk ugyan jelen, amidőn a Kálvárián feláldozta magát értünk és helyettünk, de azt akarta, hogy áldozatának kimeríthetetlen ereje egyházában a papság által folyton hatékony legyen, hogy véres áldozatának gyümölcsei folyton reánk alkalmaztassanak.

Csak az érvényesen felszentelt papoknak van joguk, hogy Krisztusnak testét és vérét áldozatul mutassák be az ő nevében. De az összes hívek is vegyenek részt, még pedig cselekvőleg a legszentebb áldozat bemutatásában. A keresztség által ugyanis minden hívőnek része van Krisztus papságában, mivel része van Krisztus Istenfiúságában is. Krisztus igazi király és vele együtt mi is azok vagyunk. Ő pap és mi is részesei vagyunk papságának. «Ti választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, szerzett nép vagytok.»[1] «Kegyelem nektek... Jézus Krisztustól,... aki királysággá és papokká tett minket Istennek és Atyjának.»[2]

A misekönyvnek imádságai eléggé kifejezik azt, hogy a hívek is bemutatják az áldozatot. Például a felajánlási imádságok befejezéséül, midőn a pap utóljára kifordul a hívek felé, ezt mondja: «Imádkozzatok, testvérek, hogy az én és a *ti áldozatotok* kedvessé legyen a mindenható Istennél». A Sanctus után az élőkről való megemlékezésben a pap kéri Istent, hogy emlékezzék meg a jelenlevő hívekről, azokról, akikért a dicséretnek ezen áldozatát bemutatják, vagy akik önmagukért és a hozzájuk tartozókért mutatják be. Majd kiterjesztve kezeit az áldozati adományokra, kéri Istent, hogy fogadja el kegyesen, «mint egész családjának áldozatát», vagyis mint az összes híveknek áldozatát. A hívek tehát a pappal és ő általa Krisztussal egyesülve mutatják be az áldozatot. Krisztus a főpap, a misézö az ő szolgája, de a híveknek is részük van Krisztus papságában és összes cselekedeteiben. Szóval a miseimádságok feltételezik a jelenlevő híveknek *cselekvő* részvételét.

II. De Krisztus nemcsak áldozópap, hanem áldozati adomány is és ebben is hasonlítsunk hozzá Szíve kívánsága szerint.

Kenyér és bor az áldozat anyaga, mely Krisztus testévé és vérévé legyen. A szentatyák ezen áldozati adományoknak jelképes értelmét hangsúlyozzák. A sok megőrölt búzaszem lisztjéből készült kenyér és a sok szőlőszemből kisajtolt bor, az egységes kenyér és egységes ital gyönyörű jelképei azon egyesülésnek és egységnek, mely egyrészt Krisztus és tagjai közt van, másrészt pedig a tagokat egymással is összekapcsolja. Ezt a misézö is kifejezi a felajánláskor, midőn a borba néhány csöpp vizet öntve így imádkozik: «Isten, ki az emberi méltóságot csodálatosan alkottad és még csodálatosabban megváltottad, add meg nekünk, hogy ezen víznek

[1] 1. Pét. 2, 9. [2] Titk. jel. 1, 6.

és bornak titka által részünk legyen annak istenségében, aki emberségünkben méltóztatott részt venni, Jézus Krisztus, a te Fiad, a mi Urunk». A víznek és bornak elegyítése először az emberi és isteni természetnek Jézus isteni személyében való titokzatos egyesülést akarja kifejezni. De az imádság szavai szerint a mi egyesülésünket is kifejezi Krisztussal a szentáldozatban. A bor Krisztust jelenti, a víz pedig a hívőknek seregét, a kettőnek elegyítése tehát a hívőknek Krisztussal való egyesülését jelenti.[1]

Tehát Krisztus áldozatával együtt nekünk is fel kell magunkat ajánlanunk, fel kell magunkat áldoznunk vele együtt, hogy ő azután Atyjának mutasson be minket jóillatú, kedves áldozat gyanánt. Ha a hívek a keresztség által Krisztus papságának részesei, akkor Krisztussal az áldozatban is egyesülniök kell és önmagukat lelki adományul felajánlaniok Istennek.[2]

Tehát bocsássuk magunkat teljesen Isten rendelkezésére. Szükséges, hogy Isten teljesen és szabadon rendelkezhessék az áldozattal. Felajánlásunk tehát feltételezi korlátlan készségünket, hogy alávetjük magunkat Isten szent akaratának és belenyugszunk ebbe. Iránta való szeretetből vállalkozunk összes napi teendőinkre és küzdelmeinkre, a szenvedélyek és rossz kívánságok ellen való harcra, hogy készek vagyunk lemondásokra és kereszthordozásra is. Ezt jelenti a Miatyánknak szavai is: «Legyen meg a te akaratod, miképen mennyben, azonképen itt a földön is».

Ha így ajánljuk fel az örök Atyának szeretett Fiát és vele együtt hasonló szívbeli érzülettel és áldozatkészséggel önmagunkat is, akkor igazán oly áldozatot mutatunk be Istennek, amely a legmélyebb imádás és legméltóbb hódolat iránta és akkor azon áldásokban is részünk lesz, melyekért a pap az úrfelmutatás után könyörög: «Alázattal kérünk, mindenható Isten, vitesd fel ezen adományokat szent angyalod keze által magasztos oltárodra isteni Fölséged színe elé, hogy mindnyájan, kik ezen áldozatban való részesedéssel Fiadnak szentséges testét és vérét élvezzük, az égnek minden áldásával és kegyelmével teljünk el. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen».

Kövessük tehát feszült figyelemmel mind azt, ami az oltárnál történik; mondjuk ugyanazt a miseimádságot, mert akkor Krisztus által minden tiszteletben és dicséretben részesítjük Istent és viszont. Legbőségesebben részesülünk az áldozatunk gyümölcseiben. Minden szentmise magába foglalja a keresztáldozatunk összes gyümölcseit. De hogy ezekben részesülhessünk, egyesülnünk kell azon érzülettel, mellyel Krisztus a Kálvárián feláldozta magát. Ugyanazt az érzést tápláljátok magatokban, mely Krisztus Jézusban is megvolt.[3]

Schermann Egyed dr.

[1] Trid. Sess. 22. cap. 7. [2] Lásd 1. Pét. 2, 5. [3] Fil. 2, 5. V. ö. Marmion: Christus das Leben der Seele. 298. kk. l.

Életfakasztó s éltető közelség.

Mikor leroskadunk a keresztfa tövébe, elesettségünkből tulajdonképen akkor egyenesedünk föl. Mikor a jobb latorral csak egy mementót, egy ránkgondolást kérünk, máris az életet, az örök paradicsomot kapjuk az Úr Jézustól, mégpedig azonnal, még ma, mint Ő kifejezte magát. Mint mikor árvíz alkalmával a gát magasságáig érő víznek csak ujjnyi vastag barázdát kell nyitni, az áradat már utat tör magának s könnyedén söpri el a gátakat, úgy önti el Krisztusnak áradó szerelme a bűnös embert, mikor ez a bánat révén csak egy kis rést enged lelkébe. Mint a légüres üvegbura, hacsak tűhegynyi nyilást ütünk is a falán, sisteregve telik meg levegővel, úgy töltekezik a lélek és szív Isten kegyelmével, ha kemény falát az Úr Jézus töviskoronájának egy tüskéje, a kezébe vagy lábaiba vert szögeknek egyike, vagy az oldalát átverő lándzsa hegye át tudja ütni. Élet tér vissza az öngyilkos lélekbe. Élet az értelembe, mert «ez az örök élet, hogy megismeri az Atyát és akit ez küldött, Jézus Krisztust» (Já. 17_3); élet az akaratba, amely aztán lobogva ég attól a tűztől, melyet Urunk hozott a földre (Luk. 12_{49}); élet az érzelmekbe, mert «szívét érintette és érzékenységet ébresztett benne». (Jéz. Sir. Fia 22_{24}.) Élet tér vissza a halál mezején elszórt csontokba, melyek megelevenednek a keresztfa áramkörében. Élet, de mindenképen csak a keresztről! Úgy áll előttünk a megváltás fája a bűn sötét éjtszakájában, mint hatalmas világítótorony; az egyetlen, mely irányt ad; az egyetlen, mely egyáltalán irányt adhat az egyenes útra. Mert nincs más név, mint az Úr Jézusé; nincs más eszköz, mint a keresztfa, amiben üdvözülnünk lehetne.

2. Azonban nem elég, ha a kereszt erejében fölegyenesedünk; nem elég az utat csak látnunk, erők is kellenek, hogy azon járhassunk; az életnek állandó erőforrásokra van szüksége, hogy ismét halálba ne süllyedjen vissza. Ezt az erőt szintén a keresztfáról kapjuk a legméltóságosabb Oltáriszentség közvetítésében. Ez az a test, mely a kereszten értünk adatott; ez az a vér, mely érettünk a kereszten kiontatott. A feszület ott a Kálvárián Krisztusnak átlyuggatott, általvert testével a megváltásunk volt, megszabadítás a pokoltól; a feszületnek titokzatos folytatása pedig: az Oltáriszentség, üdvözítésünk, a mennyországbajutás eszköze. «Ha nem eszitek az emberfiának testét s nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek.» (Já. 6_{51}.) Csodálatos összefüggés, szerves kapcsolat van a keresztfa és az Eucharistia között! Ezt az összefüggést másvallású testvéreink tagadják, de épen ezért nem is tudnak mit kezdeni az Eucharistiával, hogyan fogják azt fel, mit gondoljanak felőle. Nem tudják beállítani perspektivájukba e grandiozus valóságot; vagy ha beállítják, csak ellaposítva,

alacsony horizontba, mint távoli emléket. Mennyivel más, mennyire színesebb, mennyivel több erő lüktet a mi hitünkben, amely azt mondja: azt a Megváltót, aki ott a kereszten három órán át kínlódott és meg-



fizette az isteni igazságosságnak minden tartozásunkat az utolsó fillérig, aki adóslevelünket tisztára törülve odaszegezte a keresztfára, itt találom meg az oltáron; nem tizenkilenc évszázadnak távolában, nem emlékeiben csupán, nem elméletekben, nem példákban, hanem személyében.

3. Mennyivel más az, ha az oltár előtt letérdelhetek s úgy adhatok Neki hálát a megváltásért, ha úgy egészen közvetlenül kapcsolódhatom bele szenvedéseibe részvétemmel; ha idehozhatom eléje szenvedéseimet és fölajánlhatom Neki mindennemű keserűségemet és nehézségemet, mint elégtételt, mint jóakaratomnak bizonyságát; ha fölajánlhatom Neki lelkemet, mint valami Veronika-kendőt, hogy hagyja rajta, égesse bele kitörülhetetlenül isteni arcának képemását, hogy mint tükörben szemlélhesse benne önmagát, hogy mennyei Atyja is az Ő vonásait látva rajtam, kegyelmes legyen velem szemben. Ó, mennyire más, ha közvetlen közelében tudom magamat, pár lépésnyire szent személyétől vagy még annyira sem s úgy súghatom Neki oda, mint jóbarátomnak, megutáltam, utálom és mindenkor fogom utálni a bűnt, amely a keresztre vitt tégedet s mélyebben merített a fájdalmak fenekére, mint a legmélyebb óceán, amilyen mély. Ó, mennyire más, ha kimondott és megértett szavakkal fogadhatok neki örök hűséget, mintegy szemébe nézve s tudva, hogy ő is a szemembe néz a szent ostya fátyolán keresztül s meghatódva biztosíthatom őt, ha mindenki elhagy is, én nem hagylak el, mert tudom, hogy te vagy az örök élet. Valóban könnyen lehetséges, hogy a jobb lator sohsem kapott volna észbe, ha keresztje nem a Krisztusé mellett áll vala, közvetlen közelében s ha nem került volna annak a végtelenül szomorú istenarcnak s annak a még szomorúbb isteni Szívnek mágneskörzetébe.

Hiába, a tűz tűz marad ugyan akkor is, hacsak távolból látom, de melegíteni csak akkor fog, ha közelében vagyunk. Elhiszem, hogy a Nap sugarakat bocsát a naprendszer messze csillagaira, még azt is elhiszem, hogy mikrométerrel mérhetően melegíteni is tudja azokat, de azt is tudom, hogy minél közelebb vagyunk hozzá, annál több meleget és életet kapunk tőle. Kétségkívül az Úr Jézus alakja, tetteinek és szenvedéseinek értéke semmit sem csökkenne, ha két, ha tíz évezrednek távolából szemlélem és hiszek benne, de rám nézve csak úgy lehet igazán erőforrás, ha közel vagyok teljes lényegéhez-mivoltához és nincs meg a lehetősége annak, hogy eltávozzék messzire.

4. Végtelen szeretete egyformán igényt tart minden szívre, egyformán akarja valamennyit éltetni, de e szándéka részben meghiúsulna azon körülmény miatt, hogy mi időbe és térbe vagyunk beleteremtve s részünkről e dimenziók nagyon fontos szerepet játszanak. Isteni bölcsesége tehát felülemelkedett e dimenziókon, sem térhez, sem időhöz nem kötötte jelenlétét, itt van köztünk isteni módón, a kilométerek és esztendők emberi mértékeinek mellőzésével. Bizonyos, hogy az Anyaszentegyháznak és hűséges gyermekeinek nem lehetne oly izzó a szeretete a Megváltó iránt, ha nem volna Oltáriszentség. S e szeretet izzása, intenzitása föltétlenül csökkenne az évek rohanásában; mint ahogy a történelem nagyjait is megbámuljuk, lelkesedünk is értük, de igaz «szeretettel» «szeretni» őket alig hiszem, hogy tudná valaki. Ahhoz jelenlét kell és személyes találkozás.

S micsoda jelenlét ez itt az Oltáriszentségben! Micsoda mindenhatóság és irgalom! Az Evangéliumból tudjuk, hogy sokszor csupán jelenlétével gyógyított betegeket az Úr Jézus; elhaladt közöttük s többen megkönnyebültek, mert «erő ment ki belőle». A modern orvostudomány mindenféle láthatatlan sugarakkal is dolgozik, erősíti és táplálja a természetes életet, gyógyít betegségeket. Nos itt van a hasonlat az Oltáriszentség, a Krisztus jelenléte hatására. Ó vigyük oda többször a közelébe lelkünket, tegyük ki sugárzásának; ha beteg a lelkünk, azért, hogy meggyógyuljon; ha egészséges, azért, hogy erőiben növekedjék.

5. Mérhetetlen jótétemény volna már magában véve az is, hogy az Úr Jézus az Oltáriszentségben jelen van, személyesen közelünkben van. Már ez a hitünk és meggyőződésünk hallatlan méretű lendületet adhat erkölcsiségünknek, istenszeretetünknek. Amint azonban a keserűség kelyhét fenékig kiürítette, vagyis minden elképzelhető szenvedést átélt, úgyhogy sem ember, sem angyal, sem ezek összesége együttvéve többet nem szenvedhetne s mivel az Oltáriszentség egyenes folytatása a Kálvária keresztjének, itt sem állott meg szeretete azon a ponton, hogy jelen van, hanem elment a lehetőség legvégső határáig, ahogy isteni mindentudásától, mindenhatóságától és szeretetétől csak tellett. Még egy lehetőség volt s kimerítette azt is annak a kenyérnek alakjában, melyben közöttünk van, ételül és italul adja magát; de nem, kényszerít bennünket az örökélet elvesztésével való fenyegetéssel, hogy ételül és italul vegyük Őt magunkhoz. Ha kell, még terrort is alkalmaz, hogy szeretetét, legnagyobb ajándékát elfogadjuk. Óva int, hogy ez az étel mellőzhetetlen eszköze üdvösségünknek s lényeges feltétele mennyországba jutásunknak. Nem nehéz kitalálni, miért? Világosan megmondotta: «nálam nélkül semmit sem tehettek». (Já. 15_5.) S akkor vagyunk vele legjobban, hozzája akkor a legközelebb, ha egyesülünk vele oly bensőleg, mint ételünkkel és italunkkal. Még azt a kicsi távolságot is megszüntette az Úr Jézus, ami normális körülmények között még legszűkebb környezetünk tagjaitól is elválaszt. Szeretete még ezt a lépésnyi távolságot sem tűrte meg, még ezt is összezsugorította a legbensőbb egyesülés mértékéig. Micsoda lehetőségek! Micsoda életforrás magával az élettel, az élet teljességével egyesülni. «Kezdetben vala az Ige, az Ige Istennél vala és Isten vala az Ige. Mindenek őáltala lettek és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne vala az élet és az élet vala az emberek világossága.» (Já. 1_{1-4}.) Ez az Ige az Istennek örök Igéje, mint tudjuk, az Úr Jézus,

aki magát a zsidók előtt az élet kenyerének nevezi (Já. 6_{35}) s pedig joggal, mert ha már a kenyér alakját veszi föl, hogy táplálékunk legyen akkor ott életet teremt, ahová eljuthat; akkor ott életet alakít az ő mintája, az ő stílusa szerint, csak engedjük őt magunkban hatni, dolgozni, teremteni, alkotni. Nyugodtak lehetünk, lelkünk nyers materiája a legnagyobb művész kezében, ha magunkhoz véve nagylelkűen átadjuk neki magunkat. És dolgozni fog ezen szoborművön feltétlenül, hogy saját képmására, Isten képére, Isten fiaivá alakítson bennünket, mert az «élet»-nek épen az a legfőbb sajátsága, hogy állandóan aktiv s képtelen a tétlenségre.

Munkája nyomán egyre tünedeznek lelkünk arculatáról az ördög vonásai, Istennek egyre nagyobb kedve telik benne, egyre nagyobb gondja van ránk, egyre jobban elhalmoz kegyeivel, egyre jobban ízlelteti velünk édességét, úgy hogy mi magunk is egyre több kedvet érzünk a jóra, megbecsüljük a jót magunkban is, másokban is, és bármikor készen vagyunk a jó érdekében a harcra is. És még egy: az Eucharistia vétele révén nyomorult testünk is nemesebb lesz s mint az Úr Jézussal való egyesülésünk eszköze és közvetítője jogot szerez arra, hogy egykor dicsőségben feltámadjon. A jutalomból ő sem fog kimaradni, ő is megkapja a magáét, mikor megdicsőül.

Testvérem, ez a szentáldozás! Egy szerény kérdést teszek föl: mi hát akkor a gyakortább áldozás? Felelj magadnak szent hited és szereteted szerint. Ne félj, nem fogsz túlozni, erre képtelen még a legmerészebb fantázia is!

6. Épen ezért a legméltóságosabb Oltáriszentséget el nem hanyagolhatom, vallásos életemből ki nem kapcsolhatom, divattá nem tehettem, hideg közönbösséggel nem vehetem. Ellenkezőleg, ha az Úr Jézus nagylelkű szeretetében a legnagyobbat adja neked, amit csak talált az égben és a földön, aminél többet még ő sem adhatott, akkor neked is nagylelkűnek kell lenned adományáért a szeretet és viszontszeretet törvénye szerint, de saját jól felfogott érdekedben is, hisz nála nélkül semmit sem tehetsz. Ha pályázol a mennyországra, harci futásodban annál az asztalnál kell pihenőt tartanod, ahol ezt a kenyeret, az életnek és erőnek kenyerét szolgálják föl; ahhoz a forráshoz kell lehajolnod, melynek itala vért tisztít, és felüdít. S ha belőle élsz, nem fog hiányozni semmid és megtehetsz mindent szent Pál apostol szerint, aki boldog önérzettel mondotta: «mindent megtehetek abban, aki engem erősít». (Filip. 4_{13}.)

Ezzel a nemes önérzettel álljuk körül mi is gyónásaink alkalmával az oltárt. A keresztfától az út az oltárhoz vezet, mint ahogy a jobb latort a keresztről az örök mennyei lakomára távozott. Máskép is kifejezhetem magamat: álljunk a kereszt alá, hadd permetezze lelkünket Krisztus vére,

Fogjuk föl lelkünkbe e lecsurgó drágalátos vért, mint ahogyan a legenda szerint az angyalok fölfogták annak idején aranykehelybe; szorítsuk keblünkre kincsünket és vigyük magunkkal haza és mindenhová és suttogjuk: ó drága kincsem, szeretlek!

Eöri János.

Testvér, tudsz-e szenvedni Krisztusért?

Szentegyházunkat lépten-nyomon érik megbántások és méltánytalanságok, amelyet nehéz elviselni; de kevesen tudják, hogy mit jelent az, mikor a támadás a meggyőződésből az egyház kebelébe visszatért hívő személye ellen irányul. Az ördög sokszor a nemkatolikus rokonokat, ismerősöket használja fel arra, hogy a visszatérőn megboszulja magát. Valósággal Jób türelme és lelki ereje elevenedik meg előttünk, amikor D. E. úrhölgynek — aki nemrég lett katolikus — megszállott területről hozzánk intézett levelében a következőket olvassuk:

«Különben most egy igen nagy lelki megalázáson mentem át, sőt még megyek is egy fiatal, húszéves zsidó leány áttérése folytán. Mikor én is megtettem e lépést, számoltam az utamba gördülő akadályokkal, melyek be is következtek és egy némelyik igen súlyos következménnyekkel járt. Mi tagadás benne — : bár nem kimondottan — de a lélek legmélyén nem egyszer ütötte fel fejét az önteszelgés. Ha észrevettem, küzdöttem ellene, mégis mindig visszamaradt egy kis jó érzés, «no lám, mily heroikus is voltam».

Ez érzés, most alaposan megszűnt egy kis zsidó leány esetének láttára. — Ugyanis, rokonom házánál, ahová eljöttem a nyár egy részét tölteni, találtam e húszéves leányt, mint rokonom legújabb keresztleányát, de története annyira megkapó, hogy röviden elmondom, talán tanulságánál fogva lehetne az «Örökimádás» folyóiratban közölni.

E leány vagyonos orthodox zsidó családból való, a falusi iskolában gör.-kat. kis leányokkal jött össze, megszerette a keresztény vallást, de csak tizenyolcéves kora után volt először barátnéival kat. templomban. Szűz Mária képe előtt oly nagy vágy ébredt fel lelkében katolikussá lenni, hogy mikor haza ment, kijelentette, hogy katolikus akar lenni. Lett erre nagy ribillió, kérlelték, fenyegették, nem tágított. Megfélemlítésére börtönbe juttatták, reá fogván, hogy lopott, pedig nem volt igaz. Három hónapig senki sem jött családjából be — abban reményben, — hogy ott észretér. A kis leány rögtön papot kért, mert át akar térni. Nem hittek neki, még rapportra se engedték. Az alatt rabtársnőitől megtanulta a Miatyánkot, Üdvözlégyet, végre három hónap mulva eleget tettek kérésének és a börtönmissziót végző ferenc-rendi pátert hívták

el. Amint ezt szülei megtudták, újra megkezdődött a fenyegetés, üldözés, de már akkor semmit sem tudtak mást csinálni, mint rágalmakat mondani reá. Hathónapi vizsgálat után, mint ártatlant bocsátották el. Erre a család mint bolondot és erkölcstelen életűt a javítóba akarta elzáratni, de mind a két esetben megcáfolta az orvosi vizsgálat az ellene felhozott vádakat. Most utoljára mint magyar kémet adták fel, de ebből is tisztán került ki. Szerencséjére rokonom, az e....i Tabitha pártfogása alá vette, a város egyik legjobb ügyvédje vállalta a keresztapaságot, a ferenc-rendi páter pedig Slovenskó egyik városában levő zárdába vétette fel, mert nemcsak, hogy ruháitól és vagyonától fosztották meg, de a legmesszebbmenő üldözésbe vették olyannyira, hogy detektíveknek kell vigyázniok reá és egy lépést sem tehet egyedül. Igy e hó folyamán lép be a zárdába. Egyelőre tanulni fog, hogy valamely kenyérkereső pályára léphesen, vagy ha hivatást fog érezni a szerzetesi életre, apácának is igen szívesen fog menni. Igen nyugodt, józan gondolkozású, igen erélyes és intelligens, sok alázatossággal, hálával szívében. Örömmel megy a zárdába és hálát ad az Úristennek, hogy szülei börtönbe juttatták, mert a szabad életben nem tudott volna áttérni, nem lett volna alkalma e lépésre előkészülni.

De csodálatosak az Úristen útjai!

Hegyek közé eldugott kis faluban nőtt fel, soha más zsidó gyerekkel nem játszott, mint testvéreivel (nyolcan vannak); tizennyolcéves koráig nem volt katolikus templomban s mikor először ment oda, Isten kegyelme szűz Mária, Jézus lábaihoz vitte. Ha hamarabb ébred fel benne e leküzdhetetlen vágy Jézus iránt, mi lett volna? Meggyőződése szerint eltették volna lábalól. Igy azonban a törvényadta jogánál fogva áttérhetett. E...st lázba hozta ez eset».

Eddig a levél. Mi hozzátesszük, hogy ilyen kitartás, türelem és áldozatok közepette hűnek maradni Krisztushoz és szenvedni érte igazán csak rendületlenül szilárd hittel lehet.

Testvér — akinek hite talán sokkal kisebb próbákon megy át — tudsz-e szenvedni Krisztusért?

Bátor hitvallója vagy-e? Nem férközött-e már sokszor a lelkedbe a csüggetegség, elégedetlenség, vagy pláne a zúgolódás mérge?

Ne feledjük el az Úr szavait: «Boldogok vagytok, midőn szidalmaznak és üldöznek benneteket és hazudván, minden rosszat mondanak ellenetek énérettem. Örüljetek és vigadjatok, mert jutalmatok bőséges lesz a mennyben». (Mt. 5, 11—12.)

Amerikából igen örvendetes hírt kaptunk, amely egy új Örökimádás zárda alapításának gondolatát veti fel Magyarországon. A nekünk is igen szímpatikus eszmére a jövőben visszatérünk.

A Megváltó

Ájtatos ünnepi játék három részben.

Mások írásai nyomán színre alkalmazta *Galambos Kálmán.*

ÖTÖDIK JELENET.

ÁDÁM, REMÉNYSÉG, SZENT IMRE, ÉGIEK KARA.

ÁDÁM (utána néz): A kevély vágy, hogy megtörött a Megváltó ereje által!

(Citera és hárfa vagy hegedű és fuvola lágy hangjai kísérete mellett (ha más nincs, zongora- vagy harmoniumkíséret is jó) a távolban az)

ÉGIEK KARA (énekli az egész jelenet alatt piano, hogy a jelenetet ne zavarja):

1. Tündöklő csillaga
Magyar nemzetnek,
Ártatlan virága
Tiszta életnek,
Szentül neveltettél,
Soknak példa lettél
Szűz szent Imre!
Az ártatlanságnak,
Magyar ifjúságnak,
Te vagy szószólója
S pártfogója.

2. Szent imádságodban
Meghallgattattál,
Fohászkodásodban
Vigasztaltattál,
Mennyből intve lettél
S oly tanácsot vettél,
Szűz szent Imre!
Hogyha szüzességben
Élsz, lelki épségben,
Úgy tetszel Istennek
S mindeneknek.

3. Meg is őriztettél
Ép tisztaságban,
Mint angyal fénylettél
Ártatlanságban;
Lelki szépséged nagy,
Istennél kedves vagy,
Szűz szent Imre!
A bárányt kíséred,
Úr Jézust dícséred
Mennyben új énekkel
A szüzekkel.

(Ha e három vers nem elég, elölről kezdhető, vagy ha van kéznél más szent Imre-ének, mely az égiek előadásába is illik, azzal folytatható. Ha az ének megszólal, vele együtt túlvilági színes fény világítja meg a jelenetet. Szent Imre rózsaszirom-eső alatt fut be. A rózsaeső tart, míg szent Imre távozik.)

REMÉNYSÉG: Nézd, ó nézd, mi lett a testi kéjből!

SZENT IMRE (rövid szünet után befut; kezében liliom; derűs arccal, lelkendezve beszél): Ádám, ősatyám, szívem virágát hadd mutassam néked!

ÁDÁM: Ki vagy te, liliomos ifjú?

IMRE: Fiad vagyok, Imre magyar herceg.

ÁDÁM: És te liliomerénnyel jösz felém?

IMRE: A testi-lelki tisztaság örök jelképével.

ÁDÁM: Te nem ismered a kéjvágyak édes gyönyörét?

IMRE: Az érzéki vágy mindenkiben él, mint a te gyászos örökséged.

ÁDÁM: És a Megváltó kiomló vére nem tudta kioltani e vágyak vad tüzét?

IMRE: A Megváltó határozottan mondta, hogy «semmi tisztátalan be

nem megyen a mennyeknek országába» és hogy «boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent». De ugyan Ő azt is mondotta: «Elég neked az én kegyelmem». Azért «mindenre képes vagyok abban, aki engem megerősít». Testben járva angyalmódra éltem itt a földön...

ÁDÁM (boldogan): Ó, az én tiszta, az én szeplőtelen vérem!

IMRE: A Megváltó szent teste és vére az «angyali kenyér» és a «szüzeket nevelő bor», ki ezzel táplálkozik, abban a testi vágyak lelohadnak, elernyednek, kipusztulnak.

ÁDÁM: Másokban is, sokakban?

IMRE: Miként én házasságom napján szűz arámmal örökös szüzességet fogadtam, úgy megteszik ezt mások is, mint Kálmán magyar herceg, ki a tatárok elleni csatában szívében nyíltól találva, e szavakkal esik el: «Hitemért, hazámért ontom e tiszta vért!» És lesznek, kik égi szövétnek gyanánt világítanak az ifjúságnak, mint Gonzaga Alajos és Kosztka Szaniszló, mint Possanti Gábor és Barbarics Péter. És lesz idő, mikor seregek fognak vértanuhalált szenvedni, hogy szívük ártatlanságát magukkal a halálba vihessék. És lesz idő, mikor a lovagok szűzi szerelmet fogadnak Máriának, «Isten legszebb leányának». És lesz idő, mikor az ifjúság a Mária-kongregáció légkörében szívja magába a szeplőtelen Szűz erényillatát. És lesz idő, mikor a keresztény ifjak legfőbb kötelességüknek ismerik szívük tisztaságának megőrzését, hisz tudják, hogy «a nép, melyből kipusztul a szeméremérzet, maga is elpusztul», mert «minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs, mely ha elvész, Róma ledől és rabigába görbed». És aztán majd lehet idő, mikor egy maroknyi nép a szenvedések és megaláztatások tengerében sem vész el, mert bátran és büszkén ragadja meg kardját e régi jelszóval: «Erőm tíznek az ereje, mert a szívem tiszta!»

ÁDÁM: Az én erőm, az én szívem a jövendő nemzedékben tiszta!

REMÉNYSÉG: «Jöjj, te áldott lélek s bírjad a világ kezdetétől neked készített országot!» (Imre el. Rózsaeső megszűnik.)

ÁDÁM: «Mily szép a tiszta nemzedék e fényességben!» (Az ének megszűnik.)

REMÉNYSÉG: «Mert halhatatlan annak emlékezete, mivel mind Istennél, mind az embereknél ismeretes... és koronázattan örökké diadalmaskodik, megnyervén a fertőzetlen harcok uralmát». (Zene és fény megszűnik.)

ÁDÁM: Most már láttam, mint lesz a Megváltó ereje által az átok áldássá, a kevélység alázatossággá, a kéjvágy szűzi tisztasággá! Tán még a harmadikat is láthatnám!

REMÉNYSÉG: Már itt is van, akit vársz!

(Vége következik.)



Oltáregyesületünk életének ereje és gazdag virágzásáról tanuskodnak azok a beszámolók, amelyeket tanulságos voltuk miatt egész terjedelemben leközlünk. A budavári koronázó főtemplomi és a belvárosi főplébániai oltáregyesületi közgyűlésen a Központ képviseletében országos főigazgatónk, *dr. Mészáros János* prelátus vett részt és mondott ünnepi beszédet; a tabáni oltáregyesület jubiláris közgyűlésén e szerepet *dr. Mátrai Gyula* üv. igazgató töltötte be.

Most beszéljenek a lelkes hangú beszámolók.

A Budapest-Belvárosi Oltáregylet 1928. évi jelentése. A modern élet az ember szükségletéről és kényelméről bőségesen gondoskodik és ezt nagy reklámmal kínálja is. Öles betűk kiabálják a plakátokon és ujságokban, nagy villanyfényes és játékos táblák lövelik be az est sötétjébe az árucikkeket. Színház, mozi, mulatóhelyek, bálok, teaesték, rádió, könyvek, ujságok, képeslapok gondoskodnak a szórakozásról és a pihenésről s a mindennapi élet gondjától agyongyötört emberek minden kritika nélkül nyúlnak éppen ahhoz a pihenési, felüdülési, gondfelejtő eszközhöz, amely a leghangosabb vagy a legkényelmesebben elérhető és aztán ismét a mindennapi robot. A nagy vásári zajtól elbódított embereken aztán ne csodálkozzunk, hogy éppen a leglényegesebb szükségletükről feledkeznek meg a legkönnyebben, éppen abból a forrásból nem isznak, amely valóban felemeli, megerősíti, acélossá, kitartóvá teszi az embert az életküzdelmekre, a pihenést, a felüdülést, a bátorságot, a felemelést, lelki békét, megnyugvást, boldogságot, megelégedettséget adó Eucharisztiából. A harang, az egyház hívó szava, a templom és tornya most már nem elég magas és hangos arra, hogy átüsse az élet vásárat és mindennél hangosabban, nagyobb erővel kiálthassa, fényszórhassa be az emberek fülébe és szemébe, hogy keressétek Istent, ha boldogok akartok lenni. Ezért üresek, éhesek, boldogtalanok az emberek és oly szerencsétlenek, mert nem nyúlnak a legfontosabb szükségletük, Isten után.

Az Oltáregylet célja, hogy megfogja, megrázza a selejtes szükséglet után kábultan futó embereket és megmutassa nekik azt a kincset,

amely ha megvan, minden mást pótol és mindennél végtelenül többet ad, az abszolut boldogságot.

Ha visszatekintünk Oltáregyletünk egyéves munkájára, örömmel állapíthatjuk meg, hogy Isten kegyelmével igen sokat sikerült az élet forrásához vezetni és bennük harmonikus életet teremteni. De meg kell azt is állapítanunk, hogy még szörnyen és félelmetesebben nagyobb azok száma, akiket meg kell nyernünk.

Nem keresem és nem akarom felsorolni azokat az okokat és körülményeket, amelyek következtében Oltáregyletünk itt a Belvárosban hasonló lett egy düledező, enyészetnek átengedett házhoz. Fájt a szívünk, hogy éppen ott, ahol először vert gyökeret Magyarországon az Oltáregylet és ahol először alakult meg és kiindulópontja volt a ma már szélesen és elevenen virágzó oltáregyleti életnek, éppen ott van oly terméketlen ugar. Plébánosunkkal együtt esztendőkön át gondolkoztunk és törtük magunkat, hogy miként változtatnánk meg a lehetetlen helyzetet. Sok meddő kísérlet után aztán a mult év január-februárjában egy teljesen személyes akcióhoz fogtunk. Személyesen kerestük fel a Belváros vezetőhölgyeit a lakásukon és kértük őket, hogy támogassanak munkájukkal. Mindannyian a legnagyobb lelkesedéssel fogadták az eszmét és messzeirányú támogatásukról biztosítottak. E hölgyekből, akiknek élére mint védnöknő, gróf Klebelsberg Kunóné kegyelmes asszony állt, noha tőménytelen országos gonddal van köztudomás szerint elhalmozva, egy Oltáregylet szervező-bizottságot alakítottunk és e bizottság nevében kétezer meghívót küldtünk széjjel a kerületbe szervező-gyűlésünkre. E gyűlésen, amelyre kb. kétszázan jöttek el, Bednárz Róbert plébános, dr. Tiefenthäler József budai szentimre-kollégiumi igazgató, volt örökimádási lelkész és dr. Hauser Ignác káplán ismertették az Oltáregyesület célját és lényegét. Miután a jelenlévő hölgyek mind beiratkoztak s sokan levélben jelentették be belépésüket, mindjárt megtettük azon reformintézkedéseket is, amelyektől az Oltáregylet intenzív életét vártuk. Így az imádási órát az eddigi első vasárnap d. u. 4 órai alkalmatlan idő helyett minden első pénteket megelőző csütörtök d. u. ½ 7—½ 8 órára tettük, hogy akik esetleg üzletben vagy hivatalban is vannak, erre az időre könnyebben eljöhessenek. Megválasztottuk az új tisztikart a következőképen: egyházi elnök Bednárz Róbert apátplébános, helyi igazgató dr. Hauser Ignác, védnöknő gróf Klebelsberg Kunóné, elnöknők Töry Emilné, dr. Szőke Gyuláné, ügyvezető elnöknő özv. dr. Schlauch Gézáné, helyettese Kisbaári Kiss Margit, jegyző Latinovits Róza, kincstárosnők Vermes Béláné, Geszler Józsefné, pénztárosnő Mihalkovits Szilárdné, könyvtárosnő Bakonyi Gézáné, helyettese Kónya Margit, választmány gróf Cziráky Erzsébet, Gosztonyi Ilona, Freybergerné dr. Neiszel Olga, dr. Hajós Lajosné,

Hanser Károlyné, dr. Hódossy Gedeonné, dr. Kiss Aladárné, dr. Kovács Józsefné, Nagy Lajosné, dr. Péteri Ferencné, dr. Novák Mártonné, dr. Rézler Kornélné, dr. Walla Béláné. Minden első pénteken 8 órakor egyesületi mise legyen és ezen közös áldozás.



Úrnapi oltár az Örökimádás főbejárata fölött.

A gyűlés után az élet rendkívül felélénkült. Minden havi szentségimádási órán lehetőleg ott volt mindenki. E szentségimádási órán először elmélkedési pontokat ad a lelkivezető, még pedig az erényeket veszi sorba. Utána csendes elmélkedés, majd litánia s utána közös imádság az egylet élő és holt tagjaiért s végül áldás fejezi be az imádást. Hogy annál bensőségesebb legyen az imádási óra, kitűnő ének-

karunk egy-egy nőtagját kértük fel az énekszámokra. Az óra után, vagy másnap, a közös áldozás előtt gyónáshoz járultak a tagok.

Az Oltáregyleti élet alapos megszervezése érdekében az ügyvezető elnöknő minden pénteken reggel 8—9 ig inspekciós órát tartott a sekrestyében, hogy így alkalma legyen mindenkinek az egyesületi intézkedéseiket kényelmesen megtenni.

Már a török hódoltság előtt, de főként utána a mi pesti főtemplomunk oltárait az egyes céhek kérték maguknak és miután a városi tanácstól ezt megkapták, azt az oltárt az egyes céhek magukénak tekintették, azt gondozták és rajta évenkint céhmisét szolgáltattak. Ezt a rendkívüli kedves szokást feleleventendő, megszerveztük az oltárgondozók gárdáját. Felhívásunkra a következő hölgyek vállalták az egyes oltárokat; a főoltárt a Cukor-utcai elemi iskola növendékeiből alakult Szív-gárda Jánosházy Mária hitoktatónő vezetése alatt, a lourdesi oltárt: Las-Torres Gyuláné és leánya, a Szent József oltárt: Ott Károlyné, a máriazelli oltárt: Smelovszky Emma és a Kisbaári Kiss Margit, a Szentkereszt-oltárt: Ury Imréné és Latinovits Róza, a keresztelő Szent János-oltárt: Hanák Matild, Müller Käthe és Hanser Károlyné, a Rózsafüzér-oltárt: Muszka Etel, a Szent Szív-oltárt: Bozor Jánosné, Richweisz Ferencné és Elter Jánosné, a Szent Antal szobrát: Onodi Anna és Hódossy Gedeonné, a Szent Szűz szobrát: Szénássy Gyuláné és Winkle Nándorné, a Szent József szobrát: Gosztonyi Ilona és Tőry Emilné. Az oltárok azóta a legnagyobb tisztaságban ragyognak, mindig van rajtuk virág bőségesen s különösen megható, hogy a főoltárt a kis lánykák mily végtelen lelkesedéssel díszítik fel minden szombaton. Fogadják ezúton is a jó hölgyek őszinte hálás köszönetünket. Igen sokszor lehetett látni, hogy a hölgyek maguk hordták a vizet, vették a súrolókefét és mosták az oltárokat. Bizony ilyes dologról ma már csak boldog Margit legendájából vagy a szentek életéből olvashatunk. Az év minden napján meglehetett győződni arról, hogy az oltárok gondos szívek oltalma alatt állanak, mindig friss virág pompázott rajtuk, szépen kikézimunkázott porvédő és oltárterítő díszítette. Azok a szentek, akik az egyes oltárok védőszentjei, bizonyosan nem hagyják ezt megjutalmazatlan.

Megbecsülhetetlen munkát végeztek az Oltáregylet hölgyei avval is, hogy minden szerdán d. u. 4—6-ig munkaórára gyülekeztek össze az Oltáregyleti otthonunkban. Egyházi ruháink szinte évtizedek óta nem lettek restaurálva és rendkívül elhanyagolt állapotban voltak. Egy évi munka után most már teljesen felújítva, kijavítva, újakkal pótolva állanak a ruhák az istentisztelet rendelkezésére. A munkaóra alatt nemcsak a kezek dolgoztak serényen, hanem egyben lelkiépülésre is szolgáltak. Ugyanis minden órát imával kezdtek és fejeztek be, az

óra alatt pedig hasznos lelki olvasmányt is hallgattak. Vannak miseruháink, amelyek kivitele művészi és ezek is restaurálásra szorultak, de talán egy szakvállalatnál sem kerültek volna oly szakkezekbe e ruhák, mint a mi munkaóránkon, amelyeket Geszler Józsefné és Vermes Béláné vezettek nagy szaktudással és önfeláldozással. Az ő rutinírozott vezetésük alatt a következő hölgyek dolgoztak különös szorgalommal: Bozor Jánosné, Dulácska Gézáné, Schuszter Ilona, Ott Károlyné, Ulrich Györgyné, dr. Szőke Gyuláné, Ghykáné Rétay Teréz, Lotz Radóné, Rónai Istvánné, Duronelly Józsefné, Nagy Erzsébet, Goszthony Ilona, Smelovszky Emma, Návay Kálmánné, Strazitzky Jánosné, dr. Novák Mártonné, Ghyzy Gézáné, Richweiss Ferencné, Ury Imréné, Onodi Anna, Kisbaári Kiss Margit, Dvoncs Jánosné, Hanák Matild, Muszka Etel, Müller Käthe, Hajdu Józsefné, Kónya Margit, Winkle Nándorné, Rihmer Béláné, Tausch Hermin, Iván Andorné, Elter Jánosné, Jánosházy Mária és növendékei. Amíg nem volt oltáregyleti otthonunk, addig dr. Schlauch Gézáné és dr. Szőke Gyuláné volt szíves lakásukba meghívni a hölgyeket és a munkaórát ott lehetővé tenni. E munkaórák alatt a következő új egyházi ruhák készültek: 9 drb. szépen hímzett porvédő az egyes oltárokra, 12 karing, 4 alba gyönyörű művészi csipkékkel, amelyek közül hármat Bozor Jánosné és egyet Ulrich Györgyné készített, egy új misemondóruha, 2 drb. kasula teljes renoválása, 1—1 stóla, manipulus, bursa, 12 korporále, 12 lavalókendő, 12 kehelykendő, 3 vállkendő, 2 drb. Monstrancia alá való csipketerítő, 1 oltárterítő, 1 selyem misekönyv-állványterítő, 4 ministránsszoknya. Teljes restaurálásson esett keresztül a nagy arany miseruhakészlet, nevezetesen 1 kasula, 4 dalmatica és 3 pluviálé. E készlet restaurálása különösen igénybe vette a hölgyek türelmét és szaktudását, mert rendkívül értékes e garnitura és nagyon is fesledezett már mindenfelé. Ez a munka volt teljesítményük egyik koronája. Vermes Béláné szakszerűen restaurált egy antik vélumot. Kijavítottak még: 2 zászlót, 3 ministránsruhát a karingekkel, 30 albát és karinget, 4 oltárterítőt és igen sok más kisebb fehérneműt.

Az anyagot részint a templom pénztárából vásároltuk, azonban a hölgyek is nagyon sokat adtak. Így fejedelmi mecénásunk volt Szénássy Gyuláné, aki azonban megtiltotta, hogy elmondjuk, hogy mi mindent és mennyit adott. De az Isten tudja és Őt nem lehet eltiltani attól, hogy meg is jutalmazza. Ruhaanyagot adományoztak még Bozor Jánosné, Müller Käthe, Dulácska Gézáné, Vermes Béláné, Elter Jánosné, Geszler Józsefné, Návay Kálmánné, Kronberg Józsefné, Hanák Matild, Szőke Gyuláné, Kisbaári Kiss Margit. A hölgyek valóban rászolgáltak ezen munkájukkal arra, hogy dr. Mészáros János, a budapesti országos központi Oltáregyesület főigazgatója az 1928.

évi körlevelében a többi Oltáregyesületek mintájául állította oda egyesületünk e munkáját, midőn e körlevélben így ír: «Dicsérettel kell felemlítenem, mint követendő példát, ... a Belvárosi Oltáregyesület szorgalmas munkadélutánjait, amelyeken özv. dr. Schlauch Gézáné ügyvezető elnöknő irányítása mellett igazán gyönyörű eredményeket értek el».

Ugyancsak Oltáregyesületünk szervezte meg a templomban szokásos, év folyamán előforduló nyilvános szentségimádásokat, ú. m. a szentsírnál és a farsangi szentségimádást. Testületileg emelték a templom többi ájtatosságait. Részt vettünk testületileg az úrnapi és feltámadási körmeneten, az őszi kath. nagygyűlés rendezte Eucharisztikus körmeneten, a harangszentelési ünnepen stb. Gondunk volt ezen alkalomkor arra is, hogy a szentsírt, a harangot megfelelően feldíszítsük. Mindkét esetben különösen Debertorisz Ferencné, Barada Györgyné, Ujváry Andrásné, Kabay Ilonka, Hanák Borbála, Varga Sándorné, Holler Lászlóné, Utassy Jozefin és Hendrik Károlyné voltak kegyesek nagyon sok virággal ellátni a szentsírt és a harangot.

Ezen bevégzett munkákon kívül az Oltáregyesület még két nagy akcióba fogott. Nincs az Oltáregyesületnek zászlója és azért felvetődött a gondolat, hogy egyet készíttetünk. Miután közadakozásból P 552·— gyűlt egybe, a zászló anyagát pedig kegyes volt Szénássy Gyuláné ajándékozni és az egyházközség tanácsa is elvben hozzájárult a segélyhez, megkezdtük a tárgyalást az Oberbauer céggel. A zászló tervrajza már el is készült még pedig ó-keresztény stílusban rendkívül szép művészi formában és már abban a helyzetben vagyunk, hogy a zászlót a közeli napokban meg is rendelhetjük és őszre a felszentelését is eszközölhetjük. Reméljük, hogy addig a szükséges pénz is együtt lesz.

A másik megkezdett munkánk az, hogy aszketikus könyvekből egy kis könyvtárat hozzunk össze, hogy így a tagok az oly fontos és a lelki életet mélyítő lelki olvasmányokhoz könnyen hozzájuthassanak. Eddig szívesek voltak könyveket adni: özv. Miklós Lászlóné, dr. Hauser Ignác, Csepreghy Jenőné, özv. Kállay Rudolfné, Mihalkovits Szilárdné, Bakonyi Gézáné, Hanák Matild, Szirmay Józsefné. Így már akkora könyvállomány jött össze, hogy a kölcsönzést meg is kezdhetjük. Könyvtáróra minden szerdán d. u. 4—6-ig van, amikor a könyveket mindenki kérheti. Kérjük is tagjainkat, hogy ezt a kis könyvtárat használják, akinek pedig olyan vallásos könyve van, amelyet teljesen nélkülözhet, azt e kis könyvtárunknak adományozni kegyeskedjék.

Nem fejezhetem be az évi jelentésem anélkül, hogy hálás köszönetet ne mondjak mindazoknak, akik ez évi munkákat lehetővé tették és abban oly sokat fáradoztak.

Mély köszönet és hála illeti elsősorban az ügyvezető elnöknőt, dr. Schlauch Gézánét, aki az egész munkánk lelke volt. Nélküle alig tudtuk volna mindezt megvalósítani. Mélyen vallásos lelke teljes buzgóságával dolgozott. Nagyon sok eszme tőle származik. Ő jött mindig új és új gondolatokkal. De a gondolatok megvalósításán is teljes munkaerejével és jóságos egyéniségével fáradozott. Rengeteg időt és munkát szentelt az ügynek, járt, inspekciót tartott, írt, rendes könyvvezetést állított be, mindenkihez jóságos, szeretetreméltó volt.

Nagy munkáját mi kellőképen nem is tudjuk megköszönni, de azt hiszem, hogy Ő is szívesebben veszi, ha a jó Istenre bízzuk e munkája megjutalmazását.

Köszönetet mondunk a karitatív osztály nevében Dulácska Gézánénak, aki a karácsonyi segélyakció megszervezésében és lebonyolításában fejtett ki nagy munkát.

De nem is tudom egyenkint valamennyiöknek megköszönni azt, amit tettek. Fogadják mindazok, akiknek nevét és munkáját a jelentésben már említettem, vagy akikről névleges említés nem volt, de akikről tudjuk, hogy szívüket, lelküket adták az egyesületnek, egyenkint és összeségükben az egyesület forró és hálás köszönetét. Tudom, hogy mindegyikük neve ott ragyog az Élet könyvében.

Ezzel be is fejezem évi jelentésemet és csak azt kívánom, hogy az Isten kegyelme ily bőségesen áradjon ki továbbra is egyesületünkre Isten nagyobb dicsőségére, szegény hazánk javára és mindnyájunk földi és örök boldogságára.

dr. Hauser Ignác
helyi igazgató.

A tabáni Oltáregyesület közgyűlésén, melyet 10 éves fennállás alkalmával, a templomban tartottak igen szép ünnepélyes keretben az egyesület fáradhatatlan agilitású elnöknője *Szegedy Maszák Aladárné* a következő beszámolót olvasta fel:

«*Tisztelt Közgyűlés!* Most, hogy az Oltáregyesület megalakulása óta először tartja ünnepélyes keretek között közgyűlését, úgy érzem, hogy beszámolónk nem terjedhet ki csak az elmúlt esztendő munkájára, hanem kötelességünk számot adni mindarról, amit, mint a legméltóságosabb Oltáriszentség szolgálói az Oltáregyesület megalakulása óta éveken át ennek a magasztos és szent ügynek érdekében tettünk. Midőn tíz évvel ezelőtt *dr. Mészáros János* érseki általános helytartó úr Őméltósága felhívására és kezdeményezésére székesfővárosunk területén megindult az egyházközségek szervezkedése, 1920. novemberében *dr. Angyal Kálmán* apátplébános úr megalakította a tabáni egyházközség kebelében a központi Oltáregyesületek fiókját. Rendszeres működését azonban csak 1921. októberében kezdte meg *Radiczky Sándor* helyiigazgató és a szabályzatban előírt tisztségekre felkért hölgyek közreműködésével, kik azóta is odaadással teljesítik a reájuk rótt kötelességeket. Már megalakulásakor a tabáni fiókoltáregyesület minden igyekezetével azon volt,

hogy céljának megfelelően az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus szeretete, tisztelete és imádása által tagjainak hitéletét mélyítse, őket vallásos kötelességeik teljesítésére buzdítsa és a központnak beszolgáltatott szerény adományaik, valamint kézimunkáik által a szegény templomok felsegélyezésételősegítse. E célt szem előtt tartva a tagok az Oltáriszentség közös imádási óráin minden hó III-ik vasárnapján, valamint a havi közös szentáldozásban mindig szép számmal vesznek részt, minden hó első péntekjén szentmisét hallgatnak és a szentségekhez járulnak.

Az Oltáregyesület által minden évben rendezett farsangvégi három hónapos engesztelő szentségimádást mély áhitattal, a böjti idő alatt tartott lelkigyakorlatokat pedig az egész egyházközség hívei magukba szállva végzik. Testületileg vesznek részt az egyházi körmeneteken, buzgóságukkal példát adva a híveknek.

Az Oltáregyesület tagjai a tabáni templom fehérneműjét tartják rendben, azt kijavítják és annak mosásáról gondoskodnak, továbbá a templom oltárait gondozzák állandóan virággal és gyertyával látják el és a szentsír előkészítését és díszítését is végzik. Az Oltáregyesület tagjai adományaikkal a templom kisebb szükségleteinek beszerzését is elősegítik. A tagok áldozatkészségéről tanuskodik a sok szép váza, állvány, antipendium, kehelykendő, alba, karing, ministránsing, stola, velum, miseruha, fátyolhímzés stb., mellyel a tabáni plébániatemplom szükségleteit gyarapították és az a számtalan fehérnemű, melynek megvarrásával és hímzésével a központi Oltáregyletnek segítségére voltak. A tagok nagylelkű adományaiból szerezte be az Oltáregyesület zászlóját, melynek 1923. dec. 17-én volt Gabriella királyi hercegnő zászlóanyai tisztsége mellett avatási ünnepélye. Az Oltáregyesület buzgólkodásának köszönhető *Radiczky Sándor* ft. helyiigazgató úr kezdeményezésére két harang beszerzése is, melyeket fényes ünnepség keretében *Zadravetz István* püspök úr őméltósága 1925 novemberében szentelt fel és melynek keresztanyai tisztjét *Horthy Miklósne* őfőméltósága vállalta. A központi Oltáregyesület által Lisieuxi kis szent Teréz tiszteletére készített zászlóhoz is hozzájárult a tabáni fiókoltáregyesület szerény adományával. A tagok áldozatkészségéről tesz tanuságot az Oltáregyesület által 1923-ban létesített (85 kötetből álló) könyvtár is, mely a tagokat lelkiolvasmánnyal látja el. A tabáni fiókoltáregyesület a befolyt tagdíjakat és a közös szentségimádási órák alatt begyűlt adományokat mind a központnak szolgáltatja be, ezenkívül adományaiból is mindig juttat szerény hozzájárulást a központ részére. A tabáni fiókoltáregyesület alapítása óta tagdíjakból és adományokból befolyt összegekből kb. 1600 pengőt adott át a központi Oltáregyesületnek. A fiókoltáregyesület első helyiigazgatóját, *Radiczky Sándor* urat, *dr. Lacza István* ft. úr váltotta fel,

azonban egy évi eredményes működése után a Hercegprímás Őeminenciája prímási szertartóvá nevezte ki és helyette *Patay István* ft. úr lett az Oltáregyesület helyiigazgatója. A fiókoltáregyesületnek 285 tagja van, kik mind az Oltáregyesület céljait szemelőtt tartva, annak felvirágoztatásáért buzgólkodnak. És most, hogy beszámolóm végére értem, fel akarom hívni azoknak figyelmét, kik még nem tagjai az Oltáregyesületnek, arra, hogy tulajdonképen minden buzgó vallásos nőnek, aki mély lelki életet akar élni, kötelessége az Oltáregyesületnek tagjává lenni, mert lelkünk tökéletesedését csak az Eucharisztia útján érhetjük el. Hisz az Eucharisztikus Jézus imádása adja meg nekünk azt az erőt, mely kihat egész lényünkre. Oly elrejtett erő rejlik a legméltóságosabb Oltáriszentségben, mely állandóan segít bennünket, serkent a jóra és ez az átalakító hatalom a mi odaadó imádásunk által érezteti velünk hatását. Mi, akik már szolgálói vagyunk az Oltáriszentségnek, úgy érezzük, hogy a mi életünk rideg lenne az Oltáriszentség imádása nélkül, mert ez az odaadás, ez a lelki szolgálat ad tartalmat életünknek, ez ad értéket nekünk, úgy érezzük, hogy a mi lelkünk is egy tabernakulum, melyben mély hittel őrizzük az Oltáriszentséget és melyet állandóan imádunk. És legyen ez a mi hitünk oly erős, a mi odaadásunk oly tökéletes és imádásunk oly bensőséges, hogy ezzel oly példát tudjunk adni, mely által egyházközségünk minden tagját vonzani tudjuk, hogy nagy és hatalmas legyen az a sereg, mely az Oltáregyesület zászlója alatt az Eucharisztikus Jézust itt a tabáni egyházközségben is szolgálni akarja. Kérjük a Mindenható Urat, hogy az Eucharisztikus Jézus iránt érzett szeretete szítsa továbbra is azt a szent tüzet lelkünkben, melynek égése és hevítése által lelkes és hűséges gyermekei tudjunk lenni az Oltáregyesületnek.»

A közgyűlés ünnepi hangulatát nagyban emelte *Patay István* helyiigazgató bölcseleti alapokra fektetett beszéde, nemkülönben a bencés reálgimnázium növendékeinek gyönyörű énekszáma. *Dr. Angyal Kálmán* apátplébánosnak bensőséges zárószavai fejezték be a közgyűlést.

A Budai Ferencrendi Fiókoltáregylet jelentése az 1928. esztendőről. Az Oltáregylet az elmult évben is igyekezett megfelelni kitüzött céljának. Minden hónap első vasárnapján reggel 6-tól este 7-ig nyilvános szentségimádást tart, amikor a tagok óránként felváltva egész nap adorálnak a Legszentebb előtt. Erre a napra az oltárt is ők díszítik fehér virágokkal. Azonkívül szentségimádást tartottunk nagypénteken és nagyszombaton is Krisztus sírjánál.

Minden hónapban kétszer — kivéve a nyári hónapokat — csütörtökön délután munkanapot tartottunk, amikor is a templomi ruhák és fehérneműek javítását és rendbentartását végeztük, azonkívül a Központból kapott munkán dolgoztunk. Átlag 30—40 tag vett részt a csütörtöki munkadélutánokon s

ilyenkor igazgató Atyánk a szentmisét és a misekönyv használatát magyarázta ez évben.

A templomi ruhák javításán kívül egy teljes misefelszerelést (miseruha, alba, karing, kéz- és kehelytörlők, humerále) készíttettünk a misszió részére és kiküldöttük a római központnak, ahonnan elismerő oklevelet kaptunk ezért. Az erre szükséges összeget külön gyűjtöttük össze.

A templom részére aranyoztattunk egy kelyhet és egy új patenát készíttettünk hozzá.

Tagjaink száma ez év decemberében szaporodott, de sajnos, többen el is távoztak s meghaltak, úgy hogy a taglétszám szaporulatot nem igen mutat fel. Mind e kettőről külön-külön listát mellékelünk.

A tagsági díjakból ez évben befolyt 292 pengő, mult évről áthozat volt 5 pengő. Sajnos, a rossz viszonyok miatt a tagok kevesebb tagdíjat ajánlanak föl.

Amennyiben az anyagi helyzetünk javulást hoz, úgy mi is a legnagyobb készséggel jobban támogatjuk a Központot. Egyelőre csak munkát tudunk ajánlani ez évben többet, mint eddig. *Tichy Linka*
titkárnő.

A budapesti IX. ker. Soroksári-úti egyházközség Oltáregylete. Ferencváros ezen negyedik egyházközségében 1928 okt. 14-én alakult meg az Oltáregylet. A tagavatást dr. Mátrai Gyula, a pápa Őszentsége tb. káplánja, központi igazgató végezte lélekemelő ünnepség keretében. Nyolcvanhat taggal indult el eucharisztikus útjára az Oltáregylet és most, amikor féléves működéséről akarunk beszámolni, hálatelt szívvel mondunk köszönetet a szentségi Ur Jézusnak, hogy az egyleti tagok szívében megérlelte azt a buzgólkodást, amellyel a maguk és mások lelkét mind közelebb és közelebb érzik az Ur Jézushoz. Azok a mások se akartak ellenállni a kegyelmi hívásnak és ma már 130 a tagok létszáma. Az Oltáregylet működése kettősirányú: *a)* minden hónap első vasárnapján (szombat este közös gyónás) az egylet szentségkitételes énekes szentmiséje alatt közös szentáldozás, előtte és utána Szentségimádás, litánia után gyűlés, amelyen a helyi igazgató-lelkész előadása után az elnöknő, pénztáros és terjesztőnők referádái következnek; ezenkívül *b)* templomi és charitatív munkát is végeznek. Az állandóan virágdiszes oltár Pető Istvánné áldozatkészségét dicséri, a templom tisztogatását özv. Tóth Pálné és Ferencné vezetésével egyleti tagok végzik teljesen önzetlenül, az egyházi ruhák mosását pedig Gersbacher Józsefné végzi ugyancsak ingyen. Szegényes templomi fölszerelésünk gyarapításán a tagok szinte anyagi erejükön fölül igyekeznek segíteni. Hosszú névsort kellene itt adnunk azokról, akik az ilynemű ajándékozásban elüljárnak. És itt hálás köszönettel adózunk az orsz. közp. Oltáregyletnek azokért a már több éven át nekünk juttatott nagyértékű egyházi fölszerelésekért, amelyekkel nagyban túlsegítette az egyházközséget a kezdet nehézségein.

A lelki szükségletek kielégítésén kívül anyagi támogatásban is részesíti az egylet a rászoruló tagokat. Kereseti lehetőségeket teremt a munkanélküliek számára, gyors segélyt juttat a váratlan csapás által sujtottaknak. Szabadjon itt a nemes jótevők sorából az egylet elnöknőjét, Sánta Antalnét kiemelni, aki az ő nagy összeköttetéseit arra használja föl, hogy a hozzáforduló egyleti tagoknak segítségére legyen.

Kedves meglepetésben részesítette az eucharisztikus Jézus elsőizbeni kis vendégeit — az első áldozókat — akiket a szentmise végeztével az általa erre a célra gyüjtött pénzen megreggeliztetett. Gyüjtés folyik egy egyleti zászlóra, amit Isten segítségével egy éven belül el is készíttet.

Az Oltáregylet hitbuzgalmi és charitatív tevékenysége nagy nevelő hatással van a hívekre. A gyakori áldozók száma növekszik, körmenetek alkalmával a tagok felkérésére még a másvallásúak is kivilágítják ablakaikat. Nem egyszer könnybelábad a kíváncsian nézdegélők szeme, amikor elvonulni látták maguk előtt a körmenetet és abban égő lámpákkal a kezükben, ájtatosan és éneklő ajakkal az Oltáregyletet.

Nagy a választottak buzgósága, de még nagyobb az üdvösségre ugyancsak hivatalosak száma, akik ma még csak messziről nézik az eucharisztikus csapat menetelését a szentségi Jézus után. Nehéz és kitartó munka vár még egyházközségünk Oltáregyletére, amíg a «hivatalosak» is mind a választottak között lesznek. *Katona Imre*
lelkész, h.-igazgató.

Szentatyánk jubileumára eddig beérkezett adományokról, illetve lelki csokrokról alábbiakban közlünk örvendező és hálatelt szívvel kimutatást:

A Szentatya jubileumára adtak: Dr. Serédi Jusztinián bíboros-hercegprimás 500 pengő, 1 garniturára. Dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök 500 pengő, 1 garniturára. Egy püspök, aki ismeretlen akar maradni 500. Győri Euch. Gyerm. Szöv. 100. Kiskunfélegyházi O. E. és hívek 330. Kecskeméti O. E. (kehelyre) 90. Krisztinavárosi fiók O. E. 50. Lipótvárosi fiók O. E. 70. Erzsébetvárosi fiók O. E. 50·80 P. Drach Jánosné terjeszt. gyüjt. 40. Szombathelyi Euch. Gyerm. Szöv. 20. Felsőrajki O. E. (Zala, Szomb.) 10. Endrefalvi O. E. (Nógrád, Eszt.) 19. Bagi O. E. (Pest, Vác) 15·33 P. Pfeiffer Edéné, Budapest 20. Egy ápolónő, Budapest 10. Kiss Ilona, Kapuvár 2. Nyiregyházi O. E. 50. Országúti fiók O. E. 100. Belsőferencvárosi fiók O. E. 134·30 P, 1 ciboriumra. Angyalföldi fiók O. E. 150. Celldömölki leányisk. Sz. G. 15. Váci hívek 27·32 P. Nagykátai hívek (Pest, Vác) 90 pengő, 1 kehelyre, felírással. Boldogi hívek (Pest, Vác) 9. Ceglédberceli hívek (Pest, Vác) 5. Monori O. E. (Pest, Vác) 20. Terézvárosi O. E. gyüjtése 236·30 P. Budapest Szt. Teréz-egyházközs. 90 pengő, 1 kehelyre, felírással. Kádár Jánosné és gyermekei, Anna és Endre, 90 pengő, 1 kehelyre, felírással. Vákán Lajos és neje 300 pengő, 1 monstranciára, felírással. Özv. Varga Jánosné Olbő (Vas, Szomb.) 90 pengő, 1 kehelyre. Bogyó Gézáné Külső Váci-úti O. E. aleln. 90 pengő, 1 kehelyre. Óbudai fiók O. E. 240 pengő, 1 kehelyre és 1 ciboriumra. Szentkirályi O. E. (Vas, Szomb.) 60. Budapest-Lágymányosi fiók O. E. 100. Hajdudorog gk. egyhm. Oltáregyesületek 310. Veszprém-egyhm. Oltáregyesületek 168·50 P. Szombathely-egyhm. Oltáregyesületek 112. Ráckevei hívek (Pest, Székesf. 3.90 P. Vecsés-újtelepi O. E. (Pest, Vác) 10. Budapest, VII., Herminamezei fiók O. E. 50. Thúr Jánosné Budapest 5. Abonyi (Pest, Vác) fiók O. E. 80 pengő, 1 kehelyre vagy 1 ciboriumra, felírással. Rábaszenttamás (Vas, Szomb.) fiók O. E. 5 pengő Székesfehérvár-egyházmegyei O. E.-ek 48 pengő.

A Szentatya jubileumára adott tárgyak. A Virgo Reparatrix-kongregáció összes csoportjai és a szent Ignác-csoport 2 garniturát, betegl. szelencékkel. Gróf Mikes János szom-

bathelyi püspök 1 garniturát. Veszprémi Oltáregyesület 1 monstranciát. Egy belvárosi hívő 1 kelyhet. Váci hívek 1 kelyhet. Váci Szentolvasó-Társulat 1 kelyhet. Knapp Konstancia (Knapp Nándor hagyatékából) 1 szép stólát. Egy váci szegény asszony 1 vállkendőt.

Itt kell főlemlítenünk a belvárosi Oltáregyesület minden eddigi áldozatkészséget meghaladó fönséges jótékonyságát, amellyel a Szentatya jubileuma alkalmával a Központ segítségére sietett. Június 19-én *dr. Mátrai Gyulának*, a központi ügyv.-igazgatónak adták át ünnepélyes keretek között a gyönyörű rózsák között elhelyezett ajándéktárgyakat: 2 drb igen szép monstranciát, 2 drb (200 partikulás) ciboriumot, 6 drb igen kedves formájú kelyhet, 1 füstölőt tömjéntartóval, 1 négyes csengetyűt és 1 drb igen ügyes missziós útra való misekönyvet. Dr. Mátrai meghatottan vette át az ajándékokat és lelkes beszédben fejtegette az összegyűlt buzgó hölgyek előtt az Oltáregyesület hivatását. Schlauch Gézáné ügyvezető-elnöknő, aki a belvárosi Oltáregyesületnek igazán mozgató lelke, még külön 50 P-t adott át a Központ számára, amely az ajándéktárgyak megvétele után fennmaradt.

A belvárosi adományozók neveit a szeptemberi számban közöljük. A szentségi Jézus bőséges áldása legyen a nagylelkű adományozók jutalma és adja vissza nekik anyagiakban is gazdagon az érette hozott áldozatokat.

A lelki csokrok nem kisebb örömet okoznak. Igazán rajta érezzük a beküldött papirosokon a lelkek illatát s hisszük, hogy a Szentséges Atyának is nagy örömére lesznek. Az eddig (június 19.) beérkezett lelki csokrok kimutatása a következő:

	Szent-áldozás	Szentmise hallgatás	Szentségláto-gatás	Önmeg-tagadás	Erény-gyakorlat	Röpima
O. E. tagok, kongreganisták Ö. J. 1. hívei	4.526	4.443	4.848	14.453	9.872	84.471
Szt. Család kongr. egyes tagjai	18	18	31	31	31	41
Fájdalmas Szűz kongr. egyes tagjai	793	509	818	518	737	1.438
Szent Anna kongr. egyes tagjai...	269	210	325	310	156	914
V. R. III. csoport kongr. egyes tagjai...	548	819	397	1.504	1.070	4.015
Szent Angyalok kongr. egyes tagjai ...	255	277	236	272	267	1.579
Budapest I. Lágymányosi fiók O. E.	464	676	870	2.785	2.865	8.124
« I. Krisztinavárosi fiók O. E.	1.000	1.500	1.500	1.500	1.500	7.000
« II. Országúti fiók O. E. ...	1.172	1.641	1.818	1.677	1.198	5.877
« II. Alsóvizivárosi fiók O. E.	257	329	295	427	267	864
« III. Óbudai fiók O. E.	1.458	1.683	1.846	3.609	19.062	3.717
« V. Lipótvárosi fiók O. E. ...	228	334	172	1.243	1.154	1.620
« V. Lip. vár. Lőp. t. dülő O. E.	169	296	279	415	392	1.530
« VI. Terézvárosi fiók O. E. ...	725	809	671	744	724	4.352
« VII. Erzsébetvárosi fiók O. E.	646	960	829	1.214	761	4.866
« VIII. Józsefvárosi fiók O. E. ...	1.991	1.964	2.247	3.253	3.476	10.220
« VII. Herminamezei fiók O. E.	101	149	188	375	305	660
« IX. Belsőferencvár. fiók O. E.	176	251	203	327	318	1.006
« IX. Külső-Soroksári úti O. E.	551	661	756	559	462	2.255
« X. Tisztviselőtelepi fiók O. E.	98	155	112	119	102	573
« X. Kőbányai fiók O. E. ...	451	490	736	602	693	815
« X. Menekültek köny T. O.E.	276	321	280	382	341	929
« X. Kada-utcai fiók O. E. ...	338	619	424	491	437	1.713
Endrefalvi fiók O. E., Eszt.	191	231	195	154	165	361

	Szent-áldozás	Szentmise hallgatás	Szentségláto-gatás	Önmeg-tagadás	Erény-gyakorlat	Röpima
Ludányi fiók O. E., Eszt....	900	840	885	669	690	5.720
Drégelypalánki fiók O. E., Eszt. ...	1.361	2.076	1.191	847	579	3.505
Rimóci fiók O. E., Eszt.	336	285	374	157	239	546
Felsőrajki fiók O. E., Veszpr.	282	2.725	2.585	1.594	1.931	2.943
Váci O. E., Vác...	1.543	2.085	2.374	2.450	756	51.922
Váci hivek, Vác	7.429	11.317	25.042	38.270	27.760	229.447
Kiskunfélegyházi fiók O. E., Vác... ...	2.852	6.566	2.620	3.242	5.722	4.656
Kiskunhalasi fiók O. E., Vác	934	793	577	299	235	644
Monori fiók O. E., Vác...	324	1.131	462	423	473	1.748
Sándorfalvi fiók O. E., Vác	41	73	45	19	14	134
Nógrádverőcei fiók O. E., Vác	189	392	224	137	163	619
Herencsényi fiók O. E., Vác...	122	209	91	155	143	1.194
Mogyoródi fiók O. E., Vác	1.355	3.105	2.244	2.110	1.833	18.976
Nagykátai fiók O. E., Vác	1.570	2.222	2.078	2.150	755	24.102
Nógrádsápi fiók O. E., Vác	208	242	161	60	72	393
Tápiószecsői fiók O. E., Vác...	312	348	285	239	261	1.290
Dömsödi fiók O. E., Vác	79	195	134	105	154	233
Nézsai fiók O. E., Vác	618	617	446	334	338	3.967
Boldogi fiók O. E., Vác	82	98	190	75	73	129
Kispesti fiók O. E., Vác	96	111	82	67	86	196
Tápióbicskei fiók O. E., Vác	397	1.363	883	985	2.717	5.291
Ceglédberceli fiók O. E., Vác	71	119	67	140	128	375
Zagyvarékási fiók O. E., Vác...	711	236	191	183	214	55.800
Ujpesti leánykongregáció, Vác...	222	218	483	752	691	3.528
Gödöllői k. vártemplompléb., Vác	100	105	133	238	228	1.760
Szentesi kat. nőegylet, Vác	35	50	53	79	86	812
Kiskunhalasi plébánia, Vác	116	115	172	258	150	786
Felsőzsolcai fiók O. E.,, Eger	511	2.140	956	1.436	—	7.660
Nógrádmegyeri fiók O. E., Eszt.... ...	34	136	116	59	27	472
Mária-Besnyői Salvatorianus Növ.,Vác	600	600	600	600	2.000	10.000
Fonyódi Euch. Gyerm. Szöv., Veszp. ...	45	71	62	75	88	178
Ujszászi Szivgárda és Kongr., Vác... ...	443	474	469	413	522	2.320
Ápolónők	25	40	10	15	15	110
Kiss Pálné	142	142	125	132	142	572
Kisbéri Euch. Gyerm. Szöv., Győr... ...	518	690	227	365	370	1.373
Bagi fiók O. E., Vác	532	1.735	636	3.662	90	49.806
Hajdudorogi gk. egyházm. O. Egyesület	4.584	6.916	6.504	3.114	2.795	590.649
Budapest IV. Belvárosi fiók O. E.	295	383	333	376	743	1.089
« VI. Angyalföldi fiók O. E.	1.396	1.868	1.131	3.124	2.643	8.294
« VIII. Szt. Rókus fiók O. E.	315	496	473	440	447	1.443
Csévi (Eszt.) fiók O. E.	123	600	219	82	395	5.903
Kerepesi (Pest-Vác) J. Ö. előfizetői ...	42	29	76	92	82	335
Vecsés-Újtelepi (Pest-Vác) hivek	2.334	3.488	5.146	15.133	2.977	113.840
Vecsés-Újtelepi (Pest-Vác) polg. leányisk.	1.120	4.540	15.226	17.270	6.773	62.154
Váczi Jeszenszky-árvaház	279	614	795	729	1.385	4.079
Tószegi (Pest-Vác) Szivgárdisták... ...	280	520	188	438	469	9.002
O. E. tagok, kongreganisták, Ö. J. t. hív.	266	275	316	84	313	1059
Budapest I. Tabáni fiók O. E.	687	708	759	775	839	2.209
Kerepesi (Pest-Vác) fiók O. E.	55	109	166	104	119	2.184
Kókai (Pest-Vác) fiók O. E.	149	164	134	153	170	593
Abonyi (Pest-Vác) fiók O. E.	616	1.352	1.332	1.137	2.275	2.575
Személyesen behozott lelkicsokrok ...	174	178	198	100.148	100.146	5.683
Szombathely egyházm. O. E. k.... ...	5.938	10931	12.905	11.657	12.519	103.690
Székesfehérvár egyházm. O. E.-ek ...	1.780	2.383	2.197	4.659	4.010	18.202
Összesen	62.269	98.564	115.467	259.273	235.201	1575.131

A szerkesztőségünkbe beküldött értékes új könyvekről a következőkben adhatunk számot:

1. *dr. Lippay Lajos:* **A pápaság a világ tükrében.** Jubileumi kiadás XI. Pius pápa Őszentségének aranymiséje alkalmából. Alimonda, Ballerini, Balmes, Chateaubriand, de Maistre, Faber, Matthieu, Hergenröther, Lacordaire, Macaulay, Mussolini, Perrone, Ségur, Veuillot stb. külföldi és az ismert magyar kiválóságok nyilatkozatait közli a pápaságról. Lippay Lajos nemcsak azért végzett hasznos munkát e nyilatkozatok lefordításával és a magyar cikkek összegyüjtésével, mert ezáltal a magyar nyilvánosság láthatja mint vélekednek a világ nagyjai a pápáról, hanem igen jó forrást nyitott az idei pápaünnepélyek rendezőinek is. Megrendelhető a szerzőnél Budapest, IX., Ráday-u. 43—45.

2. *Nánássy L. Dezső:* **Az emberi lélek.** Mint a szerző előszavában írja, azt tűzte maga elé célul, hogy olvasóit meggyőzze arról, hogy a modern természettudomány megállapításai, a legszebb és legmeggyőzőbb apológiája halhatatlan szellemi lelkünk létezésének és hogy a hitetlen embernek mennyi mindent el kell hinnie, csak azért, hogy ne higyjen. Igazán szép programm, amelyhez a szerző hűen ragaszkodik és nagy készültséggel meg is felel feladatának. A műben az orvosi tudás és a keresztény filozófiai együttese a legérdemesebb fejezeteket termeli. Ritkán olvasunk ilyen nehéz témáról, hasonló könnyedséggel és vonzó érdekességgel megírt művet. Szívesen ajánljuk m. t. olvasóinknak. Megrendelhető a szerzőnél Budapest, VI., Nagymező-u. 8.

3. *Zborovszky Ferenc S. J.:* **A keresztény család.** A könyv az élettani tudományok, továbbá az etika és a keresztény vallás igazságainak fényével világítja meg az igazi természethű családot, amelyik úgy az egyén, mint a nemzeti élet szempontjából a legtöbb boldogságot fakasztja.

A könyv, amelyhez Heim Pál, az európai hírű orvosprofesszor írt rendkívül meleghangú bevezetőt, a pécsi Jézus Szíve-templom Építő Bizottságának kiadásában jelent meg. Megrendelhető e címen: *Pius-kollégium, Pécs. Ára: 2 P 50 fillér.* A megrendelt példányokhoz csekklapot mellékelnek.

4. *Lajeunie-Jankovich Bésán Endréné:* **De Guigné Anna.** Egy bájos gyermekélet, mindenféle küzdelemmel és felnőttekhez is nagyon hozzáillő győzelmekkel, amelyeket főleg a legfölségesebb Oltáriszentség gyakori vétele révén aratott De Guigné Anna önmaga felett. Egy második kis Teréz, csak még kisebb, még fiatalabb, még emberibb s épen azért még bátorítóbb és vonzóbb a példája. Családanyák és gyermekeik egyaránt tanulhatnak belőle. Kiadja: Don Bosco Szalézi művei, *Rákospalota.* Ára 2 P 20 f.

5. *Székelykeresztúri Molnár Sándor:* **Magyarország Védasszonya** címen, öt szép, történelmi vonatkozású költeményt tartalmazó kis füzet. Ünnepélyek alkalmával igen jól használható. Megrendelhető a Kordánál, Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**



XXIX. ÉVF. 1929. SZEPTEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.



















TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Az Úr Szívének művei. — *Előri János:* Krisztusnak szent sebei. — *Munkás Emil:* Gondolatok a szeretetről. — *Dr. Nagelreiter Alajos:* Labre Benedek példája. — *Király Ödönné:* Útszéli keresztek. — *Oltáregyleti élet.*

A manipulusnak (karkötő, karkendő), mely régen szalagszerűen összehajtott fehérkendő volt, a mostani előírások szerint *a miseruha szövetéből kell készülnie.* Formája a stóláét követi, csak annál jóval rövidebb. Nálunk rendesen összevarrják mindkét oldalán, csak a karnak hagynak megfelelő nyílást. Ez hátrányos azért, mert ritkán találják el a megfelelő bőséget (egyénenként különböző, általában jó a 40 cm-es nyílás) s a manipulus vagy szorít, vagy ide-oda csúszik. Azért jobb inkább bővebb nyílást hagyni s a manipulust vagy belül alkalmazott kötővel (Rómában van így), vagy a manipulusra belül rávarott 1½ cm széles és 3 cm hosszú vászonszalaggal (Franciaországban mindenütt és nálunk is több helyen) látni el. Az utóbbit gombostűvel erősítik az alba ujjához.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2·50	Kis szent Terézia szelleme	3·50
Egyes példány	—·25	Litánia latin szöveggel	—·05
Régi teljes évfolyam	1·20	Litánia szent Józsefről	—·05
Régi egyes példány	—·10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—·10
Az O. É. Útmutatója	—·80	«Kánter Károly»-emlékkép	—·05
Vezérkönyve	—·80	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1·60
Felvételi füzete	—·06	Egyes példány	—·16
Félszázados története	3·—	Régi teljes évfolyam	—·80
Érme	1·20	Régi egyes példány	—·05
Szervezése és működése	—·10	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—·60
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30	Indulója	—·08
Kötve	—·60	Kis Örökimádás imakönyv	1·50
Nádasdy «Havi magány»	—·80	Fehér liliom	—·15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1·20	Szent József imakönyv	3·50
Szent Zita élete	—·20		
Egyszerűbb kiadás	—·10		

„Az isteni Gyermekbarátnál"

imakönyvet ajánljuk minden a szentségi Jézust szerető gyermeknek, de különösen a gyakran áldozóknak.

Ára vászonkötésben, kiadóhivatalunkban **1 pengő 50 fill.**
Könyvkereskedésben **2 pengő.**



Az Úr Szívének művei.

Csodálatosak, fenségesek, lelketemelők az Úr Szívének művei. Mikor ezt mondom, elsősorban ama szentélyekre gondolok, amelyeket a nyáron bejártam: *Paray le Monial, Nevers, Ars és Lisieux.* Nem is gondolná az ember, hogy ezen szentélyek országában még hitetlen, istentagadó emberek is nagy számmal élnek; alig hinné az ember, hogy e szent helyek templomaiból nem világít az örök mécses mindenkinek, akik körülötte laknak és a hivatalos Franciaország direkt bántó semlegessége, illetve minden lojalitást kizáró magatartása igazán az Úr szavait juttatja eszünkbe: «*inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot*». Pedig az Úr Szívének művei ezek a kegyhelyek!

Paray le Monial kis vizitációs templomára ez van fölírva: «Itt nyilatkoztatta ki Szívét a mi Urunk szent Margit Máriának». S ha belépsz az ajtón, a félhomályban áhitatra hangoló sokszáz olajmécses, a rengeteg arany szív és térdeplő papokkal állandóan tele szentély olyannyira lekötik figyelmedet és térdre kényszerítenek, hogy szinte észre sem veszed oldalt a kicsi kápolnában az aranyos-zománcos koporsót, mely Alacoque szent Margit alakját őrzi. Ebben a szentélyben lépett ki az Úr az oltárszekrényből, hogy Szívét a jámbor vizitációs apácán keresztül bemutassa a világnak. Itt rágondol az ember a szentszívkultusznak immár két évszázados történetére s megjelennek előtte a szentséges Szív hívei — beláthatlan sereg — tiszta áhitatban, Krisztus szellemének követésére készen, akik zászlójukra a Szentszív képét hímezték s lelkükben is az a világosságuk. Mennyi hálát kellene e szentélyben kiönteni a jelenés oltára előtt! De a mi oltárainkon is ugyanaz az Úr Jézus várja szívünk hűséges megnyilatkozásait. Minket is Szíve örököseivé tesz, mint szent Margitot, ha oly állhatatos kitartással, bizalommal és szeretettel nézünk a szentségi fátylakon keresztül, mint Alacoque szent Margit.

Nem nagyszerűségével imponál Paray, hanem sokkal inkább bensőséges áhitatával. Jellemző, hogy a Krisztus Király ünnepének gondolata is

tulajdonképen Paray le Monialból való; erre utalnak a szép emléklevelezőlapok felírásai az Úr szavaival: «Je regnerai!» Uralkodni fogok, t. i. a világon; Szívem által, mely Krisztus szociális királyságának legméltóbb, legmegfelelőbb trónjául kínálkozik.

Van is Parayben ennek a gondolatnak propagálására alakult egyesület, amely Krisztus Király uralmának kiterjesztéséért minden tőle telhetőt elkövet. Van Hieron Christi Regis (Krisztus Király szentélye) című múzeuma, amelyben főleg a legfelségesebb Oltáriszentség és kultusza történetéből való képek és tárgyak bizonyítják Krisztus lelki uralmát a világon.

A vizitációs zárdát szigorú pápai klauzurája elzárja a látogatók elől, csak a szentáldozás pillanatában nyílik meg a háromszoros rács közepén egy négyszögű nyílás és ott egyenkint jelennek meg, ezüst tálcát tartva ajkuk alá, a visitantinek, mint őket a franciák nevezik. A rács még a régi, tehát ehhez térdelt naponta szent Margit is és e mögül szemlélte Jézus szentséges Szívét, amikor az Úr végtelen jósággal nyilatkoztatta ki neki Szívének új evangéliumát.

Van még egy másik szerény szentélye is Paray le Monialnak: a jezsuiták házában Boldog de la Colombière Kolozs atyának kápolnája.

Ez év júniusában avatták boldoggá Alacoque Szt. Margit gyóntatóját. Ő volt az, aki Szent Margitot a kinyilatkoztatások idején vezette, s mennyei megvilágításokkal és csodákkal is értesülve Isten terveiről Szent Margitot apostolkodásának megkezdésére buzdította és ő maga is a legnagyobb buzgalommal látott hozzá a Szentszív hirdetéséhez. Róla mondotta az Úr Jézus egy jelenés alkalmával Szt. Margitnak: Il est mon vrai ami!» Ő igazi barátom! Nagyon nagy kijelentés! A kápolnában kis üveges fakoporsóban látható a Boldognak koponyája, két medence- és egy lábszárcsontja. A többit szétosztották az egész világ jezsuita rendházai között.

Ez a kicsiny Paray le Monial sem hitte volna soha, hogy belőle kel fel a Szentszív áldást sugárzó napja és az egész katolikus világ új fényben fogja látni a kinyilatkoztatás világosságánál. Most szakadatlan zarándoklatok színhelye a már kibővített, de aránylag még mindig kicsiny kápolna. Az Úr Jézusnak nem kell nagy hely, megelégszik ennyivel is, sőt még kisebb, még szűkebb helyet keres magának általa: *az emberi szívet.* Az Eucharisztia táborát nem kell buzdítanom, tudom, hogy mikor e sorokat olvassa, mindenki azt gondolja: Uram, Te, aki Parayban Alacoque Szt. Margitnak Szívedet kinyilatkoztattad, nekünk is közelünkben vagy, minket is meghívtál, hogy eucharisztikus közelségedben minél jobban megismerjük, szeressük és engeszteljük azt a Szívet, *«amely kimondhatlanul szereti az embereket».*

(Folyt. köv.)

KRISZTUSNAK SZENT SEBEI.

(Salvete Christi vulnera.)

Köszöntünk bennetek, Sebek,
Mikből — mert roppantul szeret —
Bíborló vérének örök
Forrásai patakzanak!

Mint ti, úgy csillag nem ragyog;
Nincs rózsa, balzsam illatosbb;
Nincs drágakő értékesebb;
Nincs ízes színméz édesebb!

Ti vagytok fáradt s üldözött
Lelkünknek biztos menhelye:
Idáig el nem ér soha
Az ellenségnek bősz dühe.

Ó, hány korbácsütést kapott
Jézus Pilátus udvarán!.
Ó, hány vércseppet hullatott
Megroncsolt teste mindenütt!

Ó jaj! Fönséges homlokát
Égőn szúrja tövisfüzér;
Áldott kezét és lábait
Tompán élzett szeg fúrja át.

S midőn lelkét kiadta már
— Önként, akarva, mert szeret —
Keblét a lándzsa járja át
S belőle vér és víz lövell,

Hogy váltságunk teljes legyen:
Mint présben szőlő, összetört;
S vérét — feledve önmagát —
Kiontá végső cseppjeig.

Ó, jöjjön hát ide, akit
A gyászos bűn megfertezett:
Ez üdvösség fürdőjében
Magát ha mossa, tiszta lesz.

Hálát mondunk, Jézus, neked
Atyádnak jobbján trónoló,
Ki véred árán vettél meg
S Szentlelkeddel erősítesz!

Ford.: *Eőri János.*

Gondolatok a szeretetről.

Aki szereti Jézust, az szereti a visszavonultságot is. Igaz, a jámborság és a szeretet megtalálja a bensőséget a piactereken és utcákon is, de a visszavonultság megtartja az embert Szent hangulatban s elősegíti az imádságos lelkületet. Aki szeret, az igyekszik megőrizni lelke benső összeszedettségét. Szalézi Szent Ferenc írja szent Bernátról: «Voltak rajta változások, de benne nem. Bár dolgai mindennap mások és mások voltak, Ő mindig ugyanaz maradt, lelke független volt külső foglalkozásaitól. Nem élte bele magát dolgainak és környezetének külsőségébe, mint ahogy a kaméleon változtatja színét környezete színére, hanem mindig összeköttetésben maradt Istennel, mindig ragyogó tiszta volt, forrón szeretett és alázatos maradt».

Aki szereti Jézust, az gyakran gondol reá. «Leányom — mondotta egyszer az Üdvözítő Szineai Szent Katalinnak —, gondolj csak reám és majd én is gondolok rád». Aki szeret az koldul, könyörög. Szent Gergely mondja: «Isten akarja, hogy kényszerítsék, akarja, hogy bizonyosképen



alkalmatlankodásunkkal legyőzzük». Aki szereti Jézus Krisztust, az szereti a lelkikönyveket. Egy Servulus neyű koldus — írja Liguori Szent Alfonz «Krisztusi lélek» c. könyvében — alamizsnapénzét jámbor könyvek beszerzésére fordította. Mikor már halálra vált is, arra kérte ismerőseit, olvasnának fel neki könyveiből. Mielőtt kilehelte volna lelkét, félbeszakította az olvasót: «Csend, csend, nem halljátok, hogy az egész mennyország visszhangzik a kedves énektől és mennyei zenétől?»

Aki szereti Jézust, az az Ő szent Szíve felé irányítja saját szívét is. «Ajándékozd nekem a te szívedet» — hív Ő bennünket annyiszor. A mi szívünket is szeretetből teremtette, azért vágyódunk utána. Ó, mekkora szeretet és hatalom sugárzik Jézus isteni Szívéből az Ő élete, csodái, az Ő halálából, mekkora szeretet, az Ő szavai és egyháza tanításából. Aki szeret, az szereti a szent Szívet és szereti ennek a Szívnek tiszteletét s annak terjesztését.

Aki szeret, az a keresztek terhe alatt is szeret. «Ó, mily kedves a béketűrő beteg, aki vidám mosolygó arccal fekszik nyoszolyáján, pedig sajgó kínokat áll ki, aki soha egy árva szóval sem panaszkodik környezetére». (Lg. Szent Alfonz: Kr. L.) Aki szeret, az vágyódik szenvedni, szeretve szenvedni. A szent genfi püspök mondja el «Theotimus» c. híres művében a kedves történetet. Egy fiatal leány fölnevelt egy sasfiókát. A madár később is, mikor megnőtt, nem hagyta el jótevőjét, ha néha el is maradt táplálékot keresni. Történt, hogy a sasmadár egy napon hazatért zsákmányával, úrnője épen halva feküdt egy máglyarakáson, hogy hazája szokása szerint holttestét megégessék. Mikor a sasmadár ezt látta, kiterjesztett szárnyakkal ráborult úrnőjére, hogy hálából együtt hamvadjon el a lángokban azzal, aki életre nevelte őt. «Ó — folytatja a szent író — miért nem borulunk rá a megfeszített Jézus Krisztusra, hogy a szeretettő felemésztve, meghaljunk vele a kereszten».

Aki szeret, az kitart, hű marad az elvekhez és mert kitart üdvözül.

Munkás Emil.

Labre Benedek példája.

Az Oltáriszentség tisztelete napjainkban hála a jó Istennek katolikus társadalmunk minden osztályában örvendetesen hódít és terjed. Nagyok és kicsinyek szent örömmel és hódoló bizalommal szeretnek megjelenni szentségimádásra, szentmisére vagy szentáldozásra az eucharisztikus Király előtt. Különösen az öntudatos oltáregyleti tagok kívánnak hétköznapokon is szentmisére járni, hosszabb tartamú szentséglátogatásokat végezni és a szentáldozásban a szentségi Jézussal minél többször egyesülni.

E dícséretes és épületes szokásban erősítsen meg minket boldog Labre Benedek József példája is, akit a római nép «a szent koldus» néven ismert, igen szeretett és nagyrabecsült.

Franciaországban Amettes nevű városban 1748-ban született vagyonos tekintélyes és jámbor szülőktől, akiknek 15 gyermeke közül ő volt a leg-

idősebb fiú. A kis Benedek kitünő nevelésben részesült, de 16. évében minden kedvét elvesztette a tanuláshoz: csak egy vágya volt, hogy kolostorba léphessen és ott teljesen Istennek és az imának élhessen.

A trappisták rendjébe háromszor kért felvételt, de fiatalsága és testi gyengesége miatt visszautasították. A karthauziak rendjében lett ezután újonc, de betegsége kilépésre késztette. Megismerte Isten akaratát, hogy a kolostori élet nem az ő hivatása, azért Loretóba és assziszi szent Ferenc sírjához zarándokolt és azután Rómába ment azzal az elhatározással, hogy mint zarándok a leghíresebb búcsújáróhelyeket fogja látogatni.

Hosszú utazásait mind gyalog, a legszegényebb ruhában, imádságba és elmélkedésbe merülve, egyedül tette meg. Éjjeli szállása a puszta föld volt. Az alamizsnát, amelyet jólelkű emberek adtak neki — ő ugyanis sohasem koldult — a legbensőbb hálával fogadta el. A csekély értékűeket a maga kevés szükségletére tartotta meg, a többet érőt más szegényeknek osztotta el. Jézus sok természetfeletti sugallatban részesítette a szent zarándokot, aki mindenütt, amerre járt, jót tett. Itt szomorúakat vigasztalt, ott betegeket gyógyított, másutt hasznos tanácsokat osztogatott vagy jótevői számára esdekelt ki külön kegyelmeket Istentől.

Hat év alatt elzarándokolt Olasz-, Német-, Francia-, Spanyolország és Svájc kegyhelyeire. E nehéz és fárasztó zarándokútja után 1776-tól fogva többé nem hagyta el Rómát, kivéve, hogy évenkint mégegyszer Loretóba ment. Több éven keresztül a Colosseum egyik düledező falának mélyedésében lakott, míg kórházba nem kellett magát felvétetnie.

Élete mindenki számára, akik látták, az élő hitnek, a gyermeki bizodalomnak, a legbensőbb isten- és emberszeretetnek, a tökéletes szegénységnek és önmegtagadásnak, az alázatos engedelmességnek és makulátlan tisztaságnak hangos és szívreható beszéde volt. Különösen nagy bámulatot keltett a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti mélységes áhitata.

A templomokban, amelyeket zarándoklásai alatt látogatott, kora reggeltől késő estig a tabernakulum előtt mozdulatlanul látták térdelni. Egészséges embereknél is feltűnést keltett volna ilyen sokáig tartó ájtatosság, de Benedeknél, a koldus-szentnél ez valóságos csoda volt, mert testileg csontvázzá soványodott és térde mindig dagadt volt. Csak Isten különös kegyelme és szívének lángoló szeretete az Oltáriszentségben jelen levő Jézus iránt, tartotta fenn törékeny testét. Ó, az igaz szeretet, de sokra képesít!

Rómában, melynek sok templomában a kitett Oltáriszentség előtt a negyvenórai szentségimádást az egész éven át felváltva tartják meg, Benedek naponkint hat, nyolc, sőt még több órán át térdelt az oltár előtt. Alakja és magatartása lélekemelőleg és az ájtatosságra buzdítólag

hatott a jelenlevőkre. Nem tapasztaljuk-e mi is ezt katolikus templomainkban, midőn néha mélyen elmerült adorálókat vagy áldozókat látunk a Legszentebb előtt? — Benedek szeme mozdulatlanul a szent Ostyára függesztve, halovány halottszínű arca kedvesen kipirult és a boldogító örömtől szinte megdicsőült. Sok szemtanu boldoggáavatásának aktáiban esküvel bizonyította, hogy nem annyira imádkozó embernek, mint inkább elragadtatásban imádó angyalnak látszott.

Sokáig tartó szentségimádásai alatt Benedek oly tökéletesen megőrizte magában szívének lángoló szeretetét, hogy hangos imádkozással, hallható sóhajokkal, a padló megcsókolásával vagy egyéb külső nyilvánulással sohasem zavarta meg a jelenlevőket. Csak mikor azt gondolta, hogy egyedül van, akkor engedett külsőleg is szabad folyást szíve érzelmeinek, amint ezt több pap megfigyelte, akik ekkor saját szívhidegségük miatt könnyekig megindultak.

Az utolsó két évben betegsége miatt már nem tartózkodhatott olyan sokáig a szentségház előtt. Hő vágyát Isten mindenhatósága teljesítette azzal, hogy mialatt a kórházban feküdt, egyidejűleg a hívek egész nap a templomban látták a Sanctissimum előtt, amely csodát sok tanu esküvel erősített. Utoljára 1783 nagyhetében áldozott szent áhitattal a Szent Ignác-templomban, azután még Szűz Mária dei monti-templomba vonszolta magát — rendkívül gyengédséggel szerette ugyanis a boldogságos szent Szűzet — és ott elájult. A legközelebbi házba vitték őt, ahol az Úr szolgája még feladta neki az utolsó kenet szentségét. A litánia e szavainál: «Szentséges Szűz Mária, könyörögj érette!», lelke átköltözött az örökkévalóságba. Az egész városban visszhangzott és elterjedt a hír: «Meghalt a szent!» Igen sok nép kísérte utolsó útjára és sok csoda, főkép megátalkodott bűnösök megtérése sietteti a birói vizsgálatot «e koldus» életszentségéről.

Labre Benedek, a szent koldus, aki oly sok és hosszú szentséglátogatásokat végzett és hetenkint kétszer-háromszor áldozott, legyen mintaképünk az Eucharisztia tiszteletében. Legalább a köteles havi imaóránkat végezzük el nagy áhitattal és necsak havonkint egyszer, hanem hetenkint többször is járuljunk a szentáldozáshoz. Benedeket is az Eucharisztia buzgó imádása és gyakori ájtatos vétele tette naggyá, szentté. Életszentségre törekedni pedig mindnyájunk szent kötelessége...

Nagelreiter Alajos dr.



Útszéli keresztek

A vidéki állomáson ócska batár várta a fővárosi társaság dédelgetett tagját, dr. Halász László ügyvédet, aki rég nem látott gyermekkori barátja meghívására vakációzni érkezett. Néhány órája még símán gördítette a taxi a pályaudvarra, most a hepe-hupás úton nagyokat zökkent a kopott bőrülésen, elegáns kézibőröndje is minduntalan lekívánkozott a szemközti ülésről. De ezek a kiáltó ellentétek nem kedvetlenítették el, sőt olyan magabízó örömet érzett, hogy lám: ő, a vagyontalan, örökké éhes diákgyerek most, a «kultúrfölényével» fölibe kerekedett a gazdag földesúr irigyelt fiának.

Jókedvre derült, hangosan felnevetett. Miska bácsi csodálkozva nézett hátra; akkor elszégyelte magát, zavartan mondta:

— Hej, édes bátyám, úgy érzem magamat, mint a vakációra érkező kis diák, vagy még inkább, mint a börtönből szabadult rab; nem tudom fékezni a pajkos jókedvemet. Mert börtön ám a mi nagy városunk és azt csak ilyenkor érzem igazán, amikor az Isten szabad ege alatt járok.

Várta, hogy mit felel az öreg, de bizony az egykedvűen noszogatta a lovakat, így hát ő is elhallgatott.

Sok fészkelődés után mégis rátalált a hintó kényelmesebb sarkára, odahúzódott és onnan figyelt meg apróra mindent.

Az ostor, mint egy céltalan felkiáltójel csüngött a lovak fölött. Igazán nem volt rá szükség, tudta a két szürke a kötelességét. A kerekek beszéde is érdekes volt. A homokos úton panaszosan nyöszörögtek, a kemény talajon vígan, ütemesen forogtak, a fahídon meg épen büszkén dörömböltek. Nyugtalanul, fölvetett fejjel, hegyezett füllel figyelték a különböző hangokat az okos jószágok, akkor csendesedtek csak meg teljesen, mikor a hídról lekerültek és azontúl a sárga kalászok susogtak, dúdoltak édes melódiákat. Az út egyik oldalán már keresztekbe borultak, hálás szeretettel csókolták a drága anyaföldet; a másik oldalon még lábon állt a termés, a hullámzó aranytenger a szél játéka szerint hajladozott, fodrozódott, s ha elfáradt, megállt pihenni.

Az ügyvéd gyönyörködve nézte s magában megállapította, hogy a tárlaton látott mesteri képek egyike sem tudta ezt a szépséget vásznára varázsolni.

Egy erősebb szélrohamra, hogy földig hajoltak a kalászok, előtünt közülük egy iromba nagy kő, dilettáns kéz festett arra egy keresztet, meg egy évszámot.

Miska bácsi a nélkül, hogy odanézett volna, lefogta a lovakat s míg elhaladtak mellette, kivette szájából a pipát és a kalapot le a fejéről. Az

ügyvéd elnéző mosollyal jegyezte fel útiélményei közé az elmaradt paraszti «szokását».

Jó utat futott meg a kocsi, a kép mindenütt ugyanaz, csupán egy magányos jegenye állt az egyik útkanyarulatnál karcsún, büszkén; ágai mint az égre tárt karok imádkoztak, derekában faragott feszület nézett szeliden az úton vándorlókra.

Miska bácsi szájából megint kikerült a pipa, fejéről le a kalap; sőt ezt a műveletet harmadszor is megcselekedte a jó öreg, egészen a lakóház közelében, pedig ott az árokszélen csak egy játéknak beillő keresztecske volt leszúrva.

— No, kedves öreg, látom, már jólesik le-levenni azt a nehéz kalapot ebben a melegben — ingerkedett az ügyvéd.

— Nem, uram — felelte paraszti gőggel amaz —, nem a meleg miatt kívánkozik le a fejemről, hanem mi a templom előtt mindig megemeljük a kalapunkat.

— Templom? hol? — csodálkozott el a vendég, de több kérdésre nem maradt ideje. Két ölelő kar emelte le és szorította szeretettel magához, két barnára sült fiú törtetett feléje zajos örömujjongással. Olyan hihetetlenül egyformák voltak, szinte csodaszámba ment, még a hangjuk is egészen egyformán csengett, hogy illedelmes komolysággal bemutatkoztak:

— Péter! Pál!

Bájos ügyetlenséggel hajtották meg magukat s az ügyvéd szívéből egyszerre erőszakosan törtek fel vágyak, apai vágyak gyermekek, ártatlan kis lelkek után. Meghatva csókolta össze-vissza őket, s hogy elágyulását leplezze, sokszor és hangosan ismételte:

— Péter és Pál? De melyitek a Péter és melyitek a Pál? Borzasztó nehéz kérdés ám ez, én sohasem fogom megoldani! És megkezdődtek a gondtalan, édesemlékű napok, amik olyan hamar tovafutnak. Illatos fűben hemperegtek, homokvárakat építettek, véres csatákat vívtak szalmaszál-hadsereggel. Mindennapra új szórakozás jutott, mire kifogytak belőle, addig bizonyosan a vakondok feltúrta valamelyik erődöt, ujat kellett építeni.

Egy reggel szokatlanul korán dörömböltek a kemény kis öklök:

— Jó reggelt, Laci bácsi! Tessék már jönni, régen be van fogva!

— Hova megyünk? — ásított kedvetlenül.

— Hova? — csodálkoztak a furcsa kérdésen. — Hát elfelejtette Laci bácsi, hogy vasárnap van és templomba megyünk?

— Igaz bizony, majd elfelejtettem — felelte egy árnyalattal még kedvetlenebbül — mindjárt jövök.

Istenem! de hosszú volt az út Laci bácsinak. A terebélyes batár

szűknek bizonyult, a két eleven lurkó nem fért a bőrébe, izzadt kis kezükkel rátenyereltek Laci bácsi élesre vasalt világosszínű nadrágjára, a nap perzselően tűzött, a lovak is lustán cammogtak.

Hát még a rosszul szellőzött falusi templomban, a vasárnapi pomádéval illatosított nép között! A ropogósra keményített ráncos szoknyák, a pántlikába fonott bezsírozott hajtincsek... jaj, de rosszul érezte magát! Sőt még prédikáció is volt és neki, az ügyvédi ékesszólás mesterének, azt végig kellett hallgatnia! Tagadhatatlan, hogy kántoruram sem játszott művésziesen, de nem is lehetett a sipoló, ziháló, köhögő öreg harmoniumon egy becsületes dallamot kihozni, helyette az élestorkú lánysereg cifrázta az énekeket. Azt hitte, hogy már soha nem lesz vége annak a kurta kis félórának; fellélekzett, mikor kijöhetett és készségesen foglalta el a szűk helyet a kocsiban, belemosolygott a napba is, pedig még forróbb volt most a csókja. Hallgatagon mentek visszafelé.

— Nini! nagyapó keresztje ott kukucskál ránk a búza közül — kiáltotta Palkó és sapkáját közben bájosan megemelte.

Az ügyvéd bosszúsan harapta össze ajkát, rosszalón nézett barátjára, de az nyugodtan, komolyan nézett vissza.

A jegenye közelében Peti izgett, mozgott, nyujtogatta a nyakát, mindenáron ő akart rajta felfedezni valamit.

— Apuskám keresztjét vasárnapi ruhába öltöztette az édes — örvendezett gyermeki ártatlansággal, hizelegve kulcsolta át anyja nyakát s úgy nézte a virágfüzéres feszületet.

Laci bácsi határozottan morózus volt; egy kicsit megnyugtatta ugyan, hogy neki nem volt kalap a fején, így nem kellett megtagadnia elveit, sem ellenkezésével rossz percet szereznie vendéglátóinak. Hanem mikor az árokparti keresztek előtt a fiatalasszony szeme könnybelábadt és valamenyien ünnepélyes komolysággal köszöntek, akkor úgy érezte, hogy ezt már nem állhatja meg szó nélkül. Miska bácsi megelőzte őt. Mintha csak egy pár perc előtt hagyták volna abba azt a multkori beszélgetést, úgy folytatta:

— Bizony, nagyságos uram, mi a templom előtt mindnyájan és mindig megemeljük a kalapunkat.

A két jóbarát összenézett; tudták, hogy erről még beszélniök kell egymással.

Még aznap este, mikor az egész ház elcsendesedett, mikor ezernyi csillag halovány fénye reszketett a fejük felett, a csend szinte térdre kényszerített, abban az áhitatos hangulatban suttogva indult meg kettőjük között a beszélgetés:

— Igaza volt Miska bácsinak — kezdte a házigazda.

— Nem értelek téged — válaszolta fojtott indulattal a vendég. —

Úgy szégyeltem magamat helyetted, mikor mint valami maradi babonás parasztember hajbókoltál kőnek, fának, gyerekjátéknak. Hiszen tanult ember vagy, azelőtt városban éltél, jó társaságban forogtál! Hát miért parasztosodol el készakarva? Miért nem jösz fel gyakrabban közénk? Van hozzá vagyonod elég! Meglásd mily hamar lekopnék rólad ez a máz!

Derűsen, tele szívből kacagott fel a «paraszt».

— Most majd én beszélek, Laci! De jól figyelj és gondolkozzál róla. Ismerted apámat, úgy-e? Tudod milyen gőgös, magának élő, vallástalan sőt hitetlen volt. Templom? — gúnyolódott sokszor — vénasszonynak való. Mise? gyónás? imádság? — papok találmánya. Mennyország? Pokol? — Dajkamese. Nem is adott ilyen célra soha egy fillért sem, az adósságaimat azonban szó nélkül gavalléros bőkezűséggel fizette. De azt nem tudod, nem tudhatod, mert nekem is csak halálos ágyán mesélte el, hogy mi tette őt hívő és holtáig vezeklő emberré. Egyszer Isten nevében kértek tőle segítséget és akkor ő szokása szerint dölyfösen vágta oda a káromló szavakat: «Isten? Hát az is van a világon? Ugyan hol lehet, mert én még nem láttam». És feleletképen az Isten megmutatta magát neki. Még azon a héten tönkreverte a jég az egész termést. A következő évben fagy pusztított el mindent, következett a víz, a tűz, a szárazság és évről évre újabb és újabb csapás, mintha figyelmeztető lett volna: «Él az Isten, itt van!» Egyik kis birtokrész elment a másik után, fogytak a holdak, szaporodtak a gondok és meg nem szüntek mindaddig, míg apám saját bevallása szerint meg nem tört és térdre hullva fel nem sírt: «Elég már, Uram és Istenem! Bocsáss meg, most már látom, hogy vagy!» Még abban az évben feltünő jó termés lett és akkor hordta össze sajátkezűleg a kőemléket, mint az Istennel való találkozásának, barátságának szent pecsétjét. Mikor ezt nekem elmesélte, apám a betegágyon — amely halottas ágya lett —, akkor én már nyakig úsztam a «városi» életben, abban a «jó társaságban», amelyből egy érzelmes mese nem tudott kiemelni. A vagyon, amelyhez jutottam, még inkább belesodort a könnyelműségbe. Ha most visszagondolok erre az időre, elönt a szégyen, még tudnám korbácsolni érte magamat. A birtokrészek megint úszni kezdtek, a holdak veszedelmesen apadtak, de engem nem ezek a veszteségek állítottak meg a lejtőn. Egy keresztüldorbézolt éjtszaka után jutott az eszembe, hogy nincs tovább célja az életemnek. Minden titkát kiismertem, minden örömét, élvezetét kiélveztem, nem tud többé ujat adni, miért éljek hát tovább? Eljöttem ide a megmaradt birtokra, hogy majd itt elintézem még, ami a földön elintéznivalóm van. Ilyen szép volt az éjtszaka akkor is; megfogott a csendje, ismeretlensége, tisztasága. Megkegyelmeztem magamnak még egy éjtszakára, aztán még egyre... még egyre... Nappal tépelődtem, vergődtem, éjtszakára csodá-

latosan megnyugodtam. Birtokom akkor már csak a jegenyefáig ért, ott sétálgattam naphosszat a «határban», ott vívtam meg életem legnehezebb harcát és ott hallottam meg én is a kérdést: «Quo vadis? Hová mész?» A halálba indultam és ez az egy megfontolt kérdés az élet útjára vezérelt. Most itt vagyok és a tölgyfa viseli a testén az én Istennel való találkozásomnak emlékét. Ha azt mondod, hogy apám megtérése egy csapásoktól sujtott, megfélemlített léleknek — mint vízbefulónak a szalmaszálba kapaszkodása volt, ha azt mondod, hogy az én Pálfordulásom egy kiábrándult, csalódott szívnek a magányba csendült édes elpihenése — ám jó! De kíváncsi vagyok, mit mondasz az árokparti keresztekhez. Aratás utáni napok voltak, lustálkodtunk egy keveset. Én a fűben heverésztem, Miska bácsi ásta az árkot jó mélyre, hogy a nedvesebb föld jobb anyag legyen a fiúk építő kezecskéi között. Félálomban hallottam a gyerekek vetélkedését: «Én tündérpalotát építek és anyus lesz benne a tündérkirályné» szólt az egyik. — «Én országot, igazit, hatalmast és apus lesz ott a király, igazi aranykoronával» mondta a másik. Többre nem emlékszem... egyszerre irtózatos sikoltásra ébredtem. Egy pillanat alatt talpon voltam, de a rémület szinte odaszegezett a földhöz engem is, de a többieket is. Fujva, tajtékozva bőszen vágtatott nyílegyenesen a fiúk felé a gulyából elszabadult bika, már a fejét is leszegte, mikor a két első lábával belezuhant az árokba és összetörten ott maradt. A rémület zsibbadtsága estére megenyhült sírásba olvadt, a két apróság ott kuporodott kettőnk között és akkor megszólalt Palkó: «Apuskám! nem építünk többé sem tündérpalotát, sem igazi országot, hanem templomot, szép nagyot, két tornya lesz, egyik a Petié, másik az enyém». És másnap leszúrták az árokpartján a két keresztet, én meg már látom alatta a kéttornyú templomot, amit ők fognak felépíttetni. Fejtsd meg nekem, Laci, másképen ezt, ha tudod. Ki mondta nekik, ki tanította meg őket, az Istent megérezni, ha nem maga az Isten? Honnan tudták, hogy az Isten állt mellettük és honnan tudják, hogy ezt a szent percet emlékkel kell megörökíteni? Hidd el, Laci, templomok, oltárok ezek az emlékek nekünk és valóban, mi a templomok előtt megemeljük a kalapunkat.

* * *

A vakáció lejárt és Halász László dr. a hazatérő vonaton avval szórakozott, hogy ablakából leste a felbukkanó útszéli kereszteket. Sok összerozsdásodott pléhtestű korhadt feszületet látott, mindegyik felé köszöntve szálltak a gondolatai; úgy eltünődött: ki lehetett az eltévedt és mégis boldog bárányka, akire a jó Pásztor itt rátalált?

Király Ödönné.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

A Szentatya jubileumára való gyüjtést szept. 15-én zárjuk le, azért szeretettel kérjük mindenünnen az összegyüjtött adományok beküldését. Nagy az örömünk azon nemes lelkület és áldozatkészség láttán, amely Őszentsége iránt a magyar hívekben megnyilatkozott. A már elkészült dolgaink oly szépek és ízlésesek, hogy boldog lesz mindenki, aki októberi rendkívüli (a kat. nagygyülés idején tartandó) kiállításunk alkalmával meg fogja szemlélni.

A Szentatya jubileumára küldött pénzbeli adományok és tárgyak kimutatását itt közöljük folytatólagosan: Eger érs. egyházmegyei O. E.-ek és hívek P 390, Eger érs. egyházmegyéből: Felsőzsolcai fiók O. E. (kehelyre) 90, Törökszentmiklósi fiók O. E. (kehelyre) 90, Jung Mária Rakamazi lakós (ciboriumra) 150, Szloboda Vilma Rakamazi lakós (ciboriumra) 150, Rozsnyó egyházmegyei O. E.-ek 154·78, Veszprém egyházmegyei O. E.-ek 84·20, gróf Jankovich-Bésán Endréné, Veszprémi O. E.-i elnöknő (kehelyre) 90, Kaposvári O. E. 120, Győr egyházmegyei O. E.-ek és hívek a már közölteken felül 32, Rehling Konrád bányaigazgató, Tatabánya (1 kehelyre) 90, Rehling Konrádné, Tatabánya (3 kehelyre) 270, Soproni O. E. 90, Nógrádverőcei fiók O. E. (kehelyre) 90, Honti fiók O. E. 20, Pannonhalmi főapátság fiókoltáregyesületei 65, Babiák Imre Budapest 10, Székesfehérvári Oltáregyesület: 1 kelyhet, Pécsi Oltáregyesület: 5 miseruhát, 1 albát, 1 karinget, 6 vállkendőt, 6 corporalet, 5 pallát, 6 kéztörlőt, 12 kehelykendőt, 1 ciborium-köpenykét, 1 cingulust.

A Szentatya jubileumára igértek: Győri Oltáregyesület: 1 fehér-, 1 piros- és 1 zöld kazulát, 1 albát, 1 karinget, megfelelő mennyiségű apró fehérneműt. Dr. Hanauer István váci püspök 1 garniturát, Báró Orosdy Fülöpné 1 garniturát, Bpest-Tabáni fiók O. E. 1 monstranciát, Váci Oltáregyesület: 150 pengős monstranciát v. ciboriumot, amelyet a Központ rendelt meg. Pápai Oltáregyesület 1 kelyhet és 1 kazulát, Kalocsa érs. egyházmegyei O. E.-ek: Kalocsa: 10 miseruha 5 színben, 2 fehér pluviale, 2 monstrancia, 2 kehely, 2 ciborium, 2 misekönyv, 2 beteglátogatási casette teljes berendezéssel ú. m. 2—2 capsula a sz. Ostya és olaj részére, 2—2 gyertyatartó, 2 kereszt, 2 szenteltvíztartó hintővel, 2 csengetyű, 2—2 szelence a gyertyák és vatta részére, — továbbá 6 alba, 6 karing, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 kehelykendő, 12 kéztörlő, 2 cingulus, összesen 90 darab. Bajai fiókoltáregyesület: 5 miseruha 5 színben, 1 fehér pluviale, 3 alba, 3 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 kehelykendő, 6 kéztörlő, 3 cingulus, összesen 33 darab. Géderlaki hívek 1 antipendium.

Pittsburghból. Az 1929. évre az Örökimádás folyóiratra 1 dollárral fizettek elő s azért a fölöslegből az Örökimádás-templomban szentmisét is kaptak a következő oltáregyesületi tagok: Béres Istvánné, Bencsuk Jánosné, Fekete Jánosné, Fodor Ferencné, Galvács Györgyné, Kelemen Gáborné, Kubicki Andrásné, Lakatos Józsefné, Markovits Sándorné, Maurer Jánosné, Morvai Jánosné, Opalkó Andrásné, Opalkó Mihályné; Orosz Mihályné, Pekár Istvánné, Pavliscsák Andrásné Schwáb Gyuláné, Svidró Ferencné, Szeszák Andrásné, Tóth Andrásné, Zákány Istvánné, Mrs. Zilahi Julia.

Clevelandi oltáregyesület igen nagy áldozatokat hoz a kínai missiókért és odahaza is mindent elkövet, hogy az Isten házának ékességét emelje. (Gyönyörű oltáruk fényképe az okt. számban lesz.) Itt említjük meg, hogy az amerikai oltáregyesületek is mindig küldjék be az új tagok nevét a budapesti központnak, mert csak így nyerhetik el a búcsúkat.

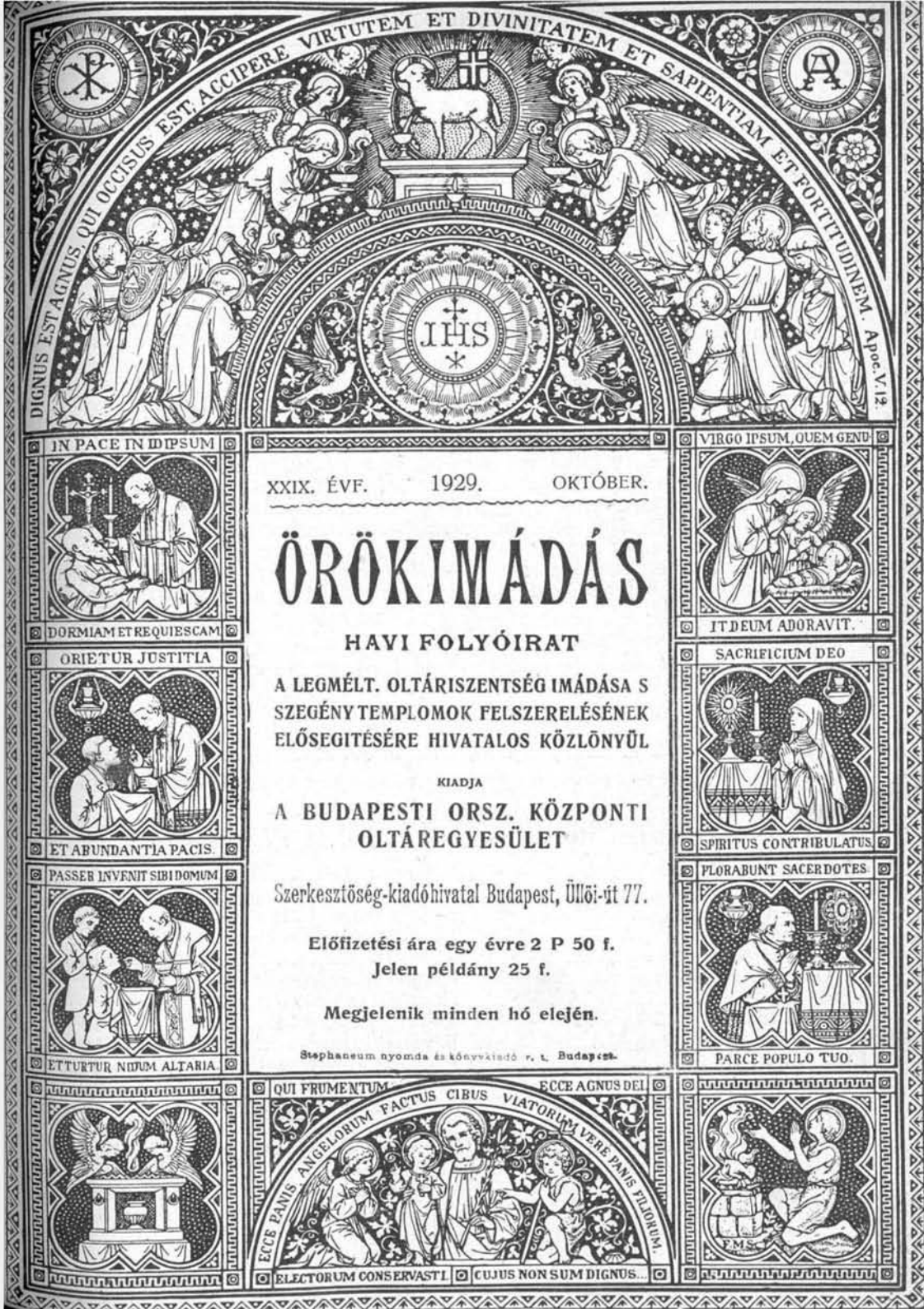
Lelkicsokrok folytatása:

	Szent-áldozás	Szentmise hallgatás	Szent séglátogatás	Önmegtagadás	Erénygyakorlat	Rózsa-ima
Szentkirályi (Vas-Szomb.) fiók O. E. ...	26	108	36	95	64	3.161
« « kongr. leány	88	153	196	98	124	808
« « elemi iskola ...	—	73	—	—	—	259
Honti (Hont-Eszt.) fiók O. E.	1.560	2.650	1.830	1.320	1.040	8.400
Héregi (Eszt.) fiók O. E.	41	166	264	105	89	205
Leányvári (Hont-Eszt.) Euch. Gyerm. Sz.	80	235	85	106	77	197
Rozsnyóegyházmegyei O. E.-ek...	1.212	2.071	1.154	1.348	1.374	4.991
Személyesen behozott lelkicsokr.	90	96	126	187	196	10.217
Budapest VI. Dalnok-u. fiók O. E.... ...	211	710	160	299	206	2.034
Újpesti (Pest-Vác) fiók O. E.	476	476	526	493	640	23.750
Csongrádi (Csongrád-Vác) fiók O. E. ...	359	474	930	327	105	200
Hódmezővásárh. (Csongr.-Vác) fiók O. E.	44	87	47	62	59	162
Veszprém egyházm. O. E.-ek és intéz. h.	3.915	5.471	4.462	8.653	7.816	345.614
Békési (Békés-Nagyv.) plébánia h.... ...	349	384	237	185	197	1.154
Békésszentandrási (Nagyv.) plébánia h.	266	281	264	98	191	610
Győri egyházmegyei hívek	546	633	—	59	22	136
Eger érs. egyházm. O. E.-ek	11.702	21.770	17.762	27.581	20.219	106.980
Csonka Szatmár egyházm. O. E.	419	460	409	451	509	2.158
Rábahidvég (Vas-Szomb.) fiók O. E. ...	72	131	168	102	64	304
	213	259	219	364	227	693
Jászkarajenő (Pest-Vác) fiók O. E.... ...	436	456	284	310	304	5.342
Alsódabas (Pest-Vác) fiók O. E.	223	832	479	138	101	23.850
Személyesen behozott lelkicsokrok	136	189	142	149	113	2.169
I. Városmajori fiók O. E.	93	121	122	146	128	3.207
Újhartyáni (Pest-Vác) fiók O. E.	2.019	2.040	3.045	2.010	3.020	3.713
Keszthelyi O. E.-i tagok	13	15	9	15	15	3.603
Személyesen behozott lelkicsokrok	898	1.182	1.683	716	1.251	8.901

	Különféle ájt. gyak.	Keresztút	Szentmise-bemutatás	Búcsújárás	Rózsafüzér
Szentkirályi (Vas-Szomb.) fiók O. E. ...	—	191	—	—	—
« « kongr. leány	109	1.143	—	—	109
« « elemi iskola...	4	5.621	—	—	4
Héregi (Eszt.) fiók O. E.	1	5	—	1	1
Személyesen behozott lelkicsokrok... ...	60	115	—	—	60
Veszprém egyházm. O. E.-ek és intéz. h.	498	789	13	—	498
Győri egyházmegyei hívek	601	4.796	—	—	601
				sz. mise	
Eger érs. egyházm. O. E.-ek	1.493	219	20	int. 39	1.519
Alsódabas (Pest-Vác) fiók O. E.	—	48	—	—	—
Személyesen behozott lelkicsokrok	4	—	—	—	24

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**



XXIX. ÉVF. 1929. OKTÓBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Az Úr Szívének művei. II. — *B. G. A.:* Ima. — *Fáklya:* «Jézus Szíve minden vigasztalás kútfeje». — *Dr. Hidasi István:* Az iskolai év elején. — *Német István:* Kegyelmi magaslat. — *Galambos Kálmán:* A Megváltó. — *Oltáregyleti élet.*

Fontos hír a Központból! Választmányi és terjesztőnői gyűlések az összes kongregációk összejövetelei és a pénteki munkaórák is csak novemberben kezdődnek, az idén. (Egyrészt a zárda tagjainak akadályoztatása, másrészt a kiállítás rendezése az ok.)

A stóla minden katolikus hívő előtt ismeretes, egyházi ruhadarab. A papi rendi hatalom jelvénye s azért a szentségek kiszolgáltatásánál mindig kell viselnie az áldozópapnak. (Prédikációnál nem kell, csak szabad.) A miseruhának szövetből kell készülnie. Méretei: hossza legalább 2 m 45 cm, szélessége legalább 9—10 cm. Igaz, hogy IX—XII. századig terjedő időben inkább nagyon hosszú és aránylag igen keskeny (4—5 cm széles) stólák voltak használatban, most az általános használat és a liturgikus szellem, mégis inkább a széles és közepes hosszúságú stólák mellett szól. Ünnepélyes alkalmakra, lehet arannyal vagy selyemmel hímzett és gyöngyökkel is díszített stólákat készíteni. Már a IX. századból tudunk ilyen stólákról. A stólán okvetlen legyen három kereszt. (A közepén és két végén ízlésesen elhelyezve, legalább 4×4 cm nagyságban.) A stóla vége felé kiszélesedik és a liturgikus szellemnek legmegfelelőbb, ha trapézformában végződik. A diakonus stólájára, mivel jobbhóna alatt összekötve viselik, régen bojtban végződő kötőket alkalmaztak s innét ered most a díszstólák közepén az aranyzsinóros bojtban végződő kötő.

* * *

„Az isteni Gyermekbarátnál" című imakönyvünkhöz, (amelynek ára **1 P 50 fill.)** minden igényt kielégítő 79 lapos énekpótfüzetet adtunk ki, úgy hogy most már mindenütt bevezethető hivatalosan is. A pótfüzet ára **50 fill.** Tömeges rendelésnél — 50 pld-tól kezdve — *à 40 fill.* Mindkettő megrendelhető kiadóhivatalunkban. *Budapest, IX., Üllői-út 77. szám alatt.*

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2·50	Kis szent Terézia szelleme	3·50
Egyes példány	—·25	Litánia latin szöveggel	—·05
Régi teljes évfolyam	1·20	Litánia szent Józsefről	—·05
Régi egyes példány	—·10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—·10
Az O. E. Útmutatója	—·80	«Kánter Károly»-emlékkép	—·05
Vezérkönyve	—·80	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1·60
Felvételi füzete	—·06	Egyes példány	—·16
Félszázados története	3·—	Régi teljes évfolyam	—·80
Érme	1·20	Régi egyes példány	—·05
Szervezése és működése	—·10	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—·60
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30	Indulója	—·08
Kötve	—·60	Kis Örökimádás imakönyv	1·50
Nádasdy «Havi magány»	—·80	Fehér liliom	—·15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1·20	Szent József imakönyv	3·50
Szent Zita élete	—·20		
Egyszerűbb kiadás	—·10		



Az Úr Szívének művei II.

A PÁRIZSI Montmartreon épült bazilika is impozánsan fönséges műve az Úr Szívének. A francia kommun borzasztó bűnei (egyháziak legyilkolása: csak a párizsi Carmelben 190 papot végeztek ki; a templomok lefoglalása: még most is vannak állami használatban levő templomok; az egyház egyéb javainak (ingatlanok) elkobzása stb.) engesztelést kívántak. Az Úr Jézus maga nyilatkoztatta ki a módját, hogy miként akarja az engesztelést: «*Építsetek a Montmartreon az Én szívemnek egy bazilikát, amelyben éjjel-nappal szakadatlan engesztelő szentségimádás legyen*». A hithű francia katolikus szívében óriási visszhangot keltett az Úr felhívása s már évek óta folyik az «örök»-imádás Párizsnak legmeghatóbb látványosságában, amelyet egyszerűen Montmartrenak neveznek. A templom felirata: *Jézus Szentséges Szívének — a bűnbánó Franciaország*».

Montmartre magyarul a vértanuk hegye, itt kívánta az Úr az engesztelést. Mintha azt akarta volna mondani, hogy az engesztelésben a *legfontosabb elem az áldozat,* amely mintegy engesztelő lelkületünk igazságát bizonyítja. Olyan engesztelés, amely csak szavakból állana, nem érne sokat. Milyen nagyszerűen van a mi oltáregyesületünkben összekapcsolva az imádás az áldozattal. *Az alamizsna a mi áldozatunk, az imádási óra a tömjénfüstje ennek az áldozatnak.*

A bűnbánó «Franciaország» igazán kitett magáért: olyan templomot emelt, amelyhez alig van hasonló a világon, kívül tiszta kő, belül mindenütt mozaikkal lesz borítva (még nincs készen egészen) és ami a legnagyszerűbb: ebbe a templomba az egész országból, a legtávolabb eső (500 km-ről is) eljönnek imádási órát végezni a francia katolikusok. Éjjel csak férfiak, nappal nők vannak beosztva az év minden napjának minden órájára és pontosan eljönnek valamennyien. Van olyan is, akit Toulouseból hozott és már egy óra mulva visszafelé röpít az expressvonat, miután lerótta vállalt kötelezettségét, az egy imádási órát. Természetes,

hogy az ilyen adorálók lelkében szeráfi lángok gyúlnak és szentségimádásuk (sokszor kettesben is fennhangon végzett imával) mély megilletődést vált ki a templomot csak «látogatók» lelkéből is és nem egyszer borulnak le nagy bűnösök, a mindig készen álló gyóntató székébe.

A mi Örökimádás templomunk ugyanazt a célt szolgálja, mint a Montmartre Párizsban. Itt is egy egész (a régi nagy) ország bűneiért folyik engesztelés. Itt gyűlnek össze az oltáregyesület tagjainak áldozatai és itt végzik az oltáregyesületi tagok imádási órájukat. De csak a helybeliek és nem a nap és éjtszaka minden órájára beosztottan. Minden órában csak a Mária Reparatrix Társaság fehérruhás, kék skapulárés tagjai jelennek meg a magyar Montmartreon. Miért ne lehetne nálunk is az oltáregyleti tagokból vagy esetleg még hozzávéve más egyesületeket, sőt a semmiféle egyesületben nem lévő katolikusokat az Örökimádásban is éjjel-nappali imádást biztosító nagy családba tömöríteni! Milyen gyönyörű emléke lehetne ez például a most ránkköszöntő Szent Imre évnek! Annak a Szent Imrének, aki az éjtszaka csendjében annyiszor kereste fel a templom homályában az eucharisztikus Jézust, nem állíthatnak szebb emléket és bizonyára előtte kedvesebbet sem. A Szent Imre év elsősorban az ifjúságé. Alig hiszem, hogy hatástalan volna egyetemi ifjúságunkra az egy évben egyetlen egy éjtszakára vállalt egy órai szentségimádás. Amikor valaki úgy szemtől-szemben van, éjjeli csendben egyedül, vagy csak még egy társsal az Úr Jézus előtt, éreznie kell, hogy most az ő imádsága fontos, hogy az Úr most őreá különösen figyel, hogy ő most magánkihallgatáson van egy órán át. De ugyanúgy meg volna a hatás minden adoráló számára.

No és van nekünk miért imádkoznunk, van mit engesztelnünk. Amit itt cselekszenek és itt beszélnek az egyház ellenségei, területünkhöz arányítva semmivel sem kisebbek a szabadkőműves Franciaország bűneinél. Az oltáregyesületi imádási óráinknak tegyünk annál buzgóbban eleget, ha már nem hozunk olyan nagy áldozatot, hogy messziről utazzunk fel az imaóra helyére és ne feledjük el, hogy az Úr Jézus kegyesen fogadja az engesztelést, még ha a legegyszerűbb templomban vagyunk is, sőt ha körülményeink nem engedik a templomban való megjelenést, hazulról végzett szentségimádásunkat, oltáregyleti imádási óránkat is kegyesen fogadja az Úr s az áldozatot pótolhatjuk az Úr Jézus szegény temploma számára nagylelkűbben nyujtott alamizsnáinkkal. (Folyt. köv.)

Szülőknek sokszor nagy gondot okoz gyermekeik elhelyezése. Mint minden tekintetben kiválót ajánljuk a «Szent József» fiúnevelő-intézetet, a Keresztény Iskolatestvérek vezetése alatt. Internátus elemi és polgári iskolás fiúk számára. Tartásdíj egy tanévre 700 pengő. Prospektust küld az igazgatóság: Budapest, I., Istenhegyi-út 32.

IMA

Áve, ó Mária! Szentséges szűz Anyám!
Neved kiejteni az én ajkam profán:
Ó, bocsáss meg nekem s tekints az égből rám,
Légy az én szószólóm a te szent Fiadnál!
Te általad hívom édes Jézusomat,
Hogy szent szívének felajánljam magamat.
Ő legyen az erőm, legyen ő oltalmam,
Hogy az élet útján meg ne tántorodjam!
Ha az élet terhe meg-megroskaszt talán,
Lelkem emelkedjék annál magasabban!
Erősítsen a hit, ne hagyjon a remény,
Lelkem ott pihenjen Jézusom szent szívén.
Irányítsa utam, amelyen haladjak,
Hogy általa Isten országába jussak!
S te hófehér lélek, szeplőtlen Mária,
Légy segítő Anyám, Jézusom szent Anyja! *B. E. A.*

„Jézus Szíve minden vigasztalás kútfeje."

(Elmélkedés.)

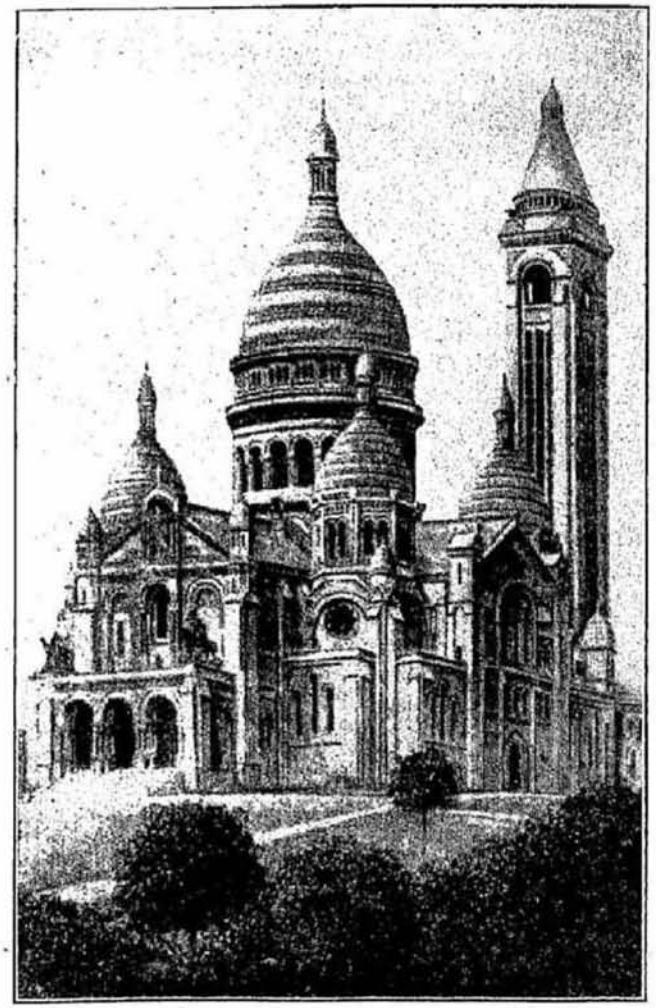
I. *Előgyakorlat.* Az utolsó vacsora termében, a cenákulumban ül az isteni Üdvözítő tanítványai körében. Búcsúzni készül s ez a búcsú fáj. Érzi ezt a szerető Mester; látja apostolainak lehangoltságát s azért isteni módon nyujt vigaszt. Megelevenül előttünk az első szentmise-áldozat, a nagy konzekráció, az isteni színjáték e legfenségesebb mozzanata, a «mysterium fidei». «Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem, amely értetek adatik...» (Lk. 22, 19.)

II. *Előgyakorlat.* Jézus Szíve, aki az Oltáriszentségben minden vigasztalás kútfeje vagy, add szent kegyelmedet, hogy megértsem miként vigasztaltál te, Uram, hogy én is megtanuljam az irgalmasság e lelki cselekedetét gyakorolni.

I. *Pont.* Az Üdvözítő Jézus egész élete nem egyéb, mint egy nagy vigasztalása az emberiségnek. Szentséges Szíve szomjúhozta, hogy vigaszt adjon, ez volt annak éltető eleme, amely nélkül mintegy nem tudhatott létezni e földön: Vigasztalta az egyes embert és a tömeget, a szegényt s a gazdagat egyaránt, ha szenvedett. Jairusnak, a kafarnaumi zsinagóga fejének leányát, a szegény naimi özvegynek fiát adja vissza. — Vigasztal szóval és cselekedettel. «Ne sírj.» (Lk. 7, 13.) Mily kevésnek látszó enyhület ez a két szó, amit a halott ifjú anyjához intézett az Úr, ó de a

szavakon hogy átrezeghetett isteni Szívének gyöngédsége, finom, megértő lelkülete. Ám Ő nemcsak beszélt, hanem cselekedett is, amikor életet lehelt a kialvó testrészekbe. — Vigasztalt az Üdvözítő akkor is, ha hallgatott, vigasztalt tekintetével. Mikor szent Péter megtagadta, nem szólt, mert Szívén találta nagyon a tagadás, a szemében azonban ott volt a megbocsátás vigasza, amely gyógyírként hullt a zokogó apostol lelkére. — Vigasztalt írásban. A késő századoknak, akik vele már nem érintkezhetnek, a Szentírást hagyja örökül, hogy megismerjék abból a minden vigasztalás kútfejét. Igen, Jézus vigasztalt, mégpedig gyakran és fáradhatatlanul, szívesen és önzetlenül, a vigasztalásnak minden adott módját és lehetőségét kiaknázva. Végre vigasztalt Jézus, amikor Ő maga is nagyon szenvedett. Kínszenvedése estéjén emelte szemét az égre és változtatta a kenyeret és bort isteni testévé, vérévé, így fosztva meg önmagától is önmagát, csakhogy vigasztalhasson. Isten mindent tudásánál fogva előre látja, hogy az eljövendő éjszaka a szenvedés orkánja tombol majd felette, ám az Üdvözítő Jézus saját szenvedését elnémítva a másokéra, tanítványaiéra gondol és mert szerette, mindvégig szerette őket, vérének kelyhét nyujtja nekik. Ó mily megindítóan csengenek szentséges szavai örök főpapi imájában, amelyben tanítványait mennyei Atyjának ajánlja, hogy egy se vesszen el közülük. Minő vigasztalás volt ez az apostoloknak! Mindezért pedig az Úr Krisztus soha nem várt viszont vigasztalást, mert Ő a vigasztalásban nem önmagát, hanem mennyei Atyját kereste.

II. *Pont.* Ez a szerető isteni Szív még most sem szünik meg vigasztalni. Megkezdett édes missziójáť nem hagyja abban az idők végéig. Gondold át, hogy a vigasztalásnak micsoda fenséges Golf-árama szűrődik az Eucharisztia Királyának Szívéből a tiedbe. Hogy vigasztal a bűnbánat szentségében, amidőn isteni Szíve minden türelmével feledi s eltörli vétkeidet, a szentáldozásban, mikor körülötted minden eltünik s szent Szívén pihenve, egyedül vagy Vele... Magában véve mily felbecsülhetetlen vigasz, hogy a katolikus egyház gyermeke vagy! Mi sem természetesebb, minthogy az Úr Szívének jóságáért a lélek hálával adózzék. Legyen hát az Oltáregylet munkaóráin minden pillanat e Szívnek szentelve. Mennyi az elhagyatott templom még, ahol nincs az Üdvözítő Jézusnak, kellő szentmise-áldozatához méltó felszerelése, a foszlásnak induló miseruhák, kimosatlan oltárterítők, elnyütt albák, elfeslett csipkék! Serény munkád legyen a földre száműzött Szeretetnek vigasza s kísérje cselekedeteidet a hálás visszaemlékezés: Nézdd, Uram, ezt a kis munkát azért a benső sugallatért, aminek akkor úgy örültem... azért a szentbeszédért, amely alatt úgy felbuzdultam... azért az imaóráért, amikor a könnyek adományát ajándékoztad nekem... azért a szentáldozásért, amelyet annyi összeszedettséggel sikerült átélnem... azért a lelkiolvasmányért, amely úgy megvigasztalt engem... azért a kegyelemért, amely egykor úgy eltöltött, hogy mosolyognom kellett a boldogságtól... azért Uram. — És hogyan használod fel a vigasztalás-nyujtotta



A párizsi montmartre-i Jézus Szíve-bazilika.

alkalmat felebarátaidnál? Szoktál-e könnyeket törölni néha? Talán épen az Oltáregyesületben annyiszor nyílik erre módod.

Ima. Te, Uram, a vigasztalásnak isteni kútfeje, aki előtt leborul gyermeked, fogadd el egy lélek hálaját, melyet szentséges Szívedbe helyez. Köszönöm, hogy annyi s oly jóleső vigasszal ajándékoztál meg

engem. Én is ezt akarom tenni, mert Te tanítasz reá. Uram, aki fogékonnyá neveled a lelket, aki adod a hang kellemét és a beszéd kedvességét, a tapintat és gyöngédség ajándékát, segíts, hogy ez eszközöket felhasználva alakuljak a te Szíved szerint. — «Bizony mondom nektek, amit egynek a legkisebb közül cselekedtetek, nekem cselekedtétek.» (Mt. 26, 40.) *Fáklya.*

Az iskolai év elején.

Amikor a nagy Michelangelo elkészült a Mózes szobrával, a remekmű a művészt magát is annyira bámulatba ejtette, hogy kalapácsával a szobor térdére ütött és így kiáltott fel: «Mózes, beszélj már!»...

Csodálatos, Istentől elrendelt alkotóművészek a szülők is. De nem hideg márvány az, amit alakítanak, hanem gyermekeik fogékony lelke, érző szíve. A jól nevelt gyermekek szülei, Michelangelo minden múló boldogságánál nagyobb, örök dicsőség és hervadhatatlan égi koszorú részesei!

Az édesatyák és -anyák művészi, alakító, nevelői munkájának hivatott segítőtársa az iskola. Most, az új tanév első heteiben ajánlatos, ha a szülők az iskolai életről el-elgondolkoznak. A szülői ház előtt egyáltalán nem lehet közömbös az, hogy ő maga minő viszonyban van az iskolával?

Mit vár és mit kér a helyesen, ideálisan vezetett iskola a szülőktől?

Fegyelmezett, illemettudó, tekintélytisztelő gyermekeket! Nagy baj az, ha a szülő «elvárja», hogy az iskola dolgozza meg a gyermeket ez irányban. A modortalan, fegyelmezetlen, a hazulról külső és belső rendetlenségben elbocsátott gyermeken az iskola már alig, vagy csak kis mértékben tud segíteni.

Harmonikus együttműködést kér az iskola a szülői háztól. A gyermekek előtt *sohase* kritizáljuk az iskolát, a tanítókat és tanárokat. Saját gyermekünk látja u. i. a jelenlétében elhangzott bírálgatások helyrehozhatatlan kárát. Ha valamit tényleg kifogásolnunk kell, azt személyesen intézzük el illetékes helyen a gyermek kikapcsolásával. A tapasztalat igazolja, hogy a legjobb és legértelmesebb szülők mindig a helyesen megválasztott iskola pártján vannak.

Ne várjunk *mindent*, főleg valami csodát ne reméljünk a iskolától.

A *katolikus* jellegű iskola elvárja, hogy elsősorban *oda* járassuk drága gyermekeinket.

Ismerkedjünk meg gyermekeink hitoktatóival, tanáraival és tanítóival. De ne a konferenciák előtt 2—3 nappal! A nevelő objektív: tehát

vegyük szívünkre az ő jótanácsait és fogadjuk el gyermekeink érdekében elfogultságtól mentes megfigyeléseit.

Legelsősorban fiaink és leányaink hittanáraival, illetve hitoktatóival keressünk kapcsolatot. A családi hajlék vallásos élete pedig, a közös imádságok, a böjt hűséges megtartása, a tiszta erkölcsi légkör, a rossz sajtó távoltartása stb. legyenek azok a masszív alapok, amelyekre az iskolai hitoktatás bátran, biztosan, örömmel építhet!

Az iskolai leckék házi kikérdezésében a hittan foglalja el az első helyet. Minden erővel mentsük meg gyermekeinket attól, hogy fájó, romboló ellentmondást tapasztaljanak a vallástani órákon és szentbeszédekben hallott igazságok és a szülői ház élete között.

Segítsük elő gyermekeink gyakori szentáldozását. Mi magunk is adjunk ebben követendő vonzó példát!

Irassuk be gyermekeinket az ifjúsági vallásos egyesületek valamelyikébe: Eucharisztikus Gyermekszövetség, Szívgárda, Szt. Gyermekség Műve, Máriakongregáció. Megbízható cserkészcsapatba is szívesen adjuk be fiainkat. Leányoknak a cserkészet *nem* való!

Engedjük meg és tegyük lehetővé, hogy a gyermekszobába a Jézusom Örömöm, Kis Pajtás *(nem* tévesztendő össze a nemkatolikus: Jó Pajtás-sal!), Zászlónk (a világ legjobb diákújságja!), Nagyasszonyunk járjon. Érettebb fiainknak szívesen és ha kell, áldozatok árán is rendeljük meg a kitűnő Magyar Kultúrá-t, az Élet-et, a Katholikus Szemle c. folyóiratokat. Elmaradt szülő az, aki a sajtó óriási jelentőségével nincsen tisztában!

Legyen gyermekeinknek rendes, saját, tisztántartott imádságos könyvük.

Könyvajándékozások előtt (ajándékozzunk sokszor *jó* könyveket!) kérjünk a hittanároktól könyvcímeket. Hallatlan és szégyenletes tájékozatlanság tapasztalható — sajnos — a kath. szellemű irodalom ismerete terén.

Rendőri gesztusok nélkül a legszigorúbb ellenőrzést gyakoroljuk a gyermekek barátkozásai körül. A cselédek éber szemmeltartása is fontos szülői teendő! A mai mozitól és bizonyos színházaktól a józan lehetőség határáig tartsuk vissza gyermekeinket. Szórakozzék a gyermek, de mértéket, módot, önuralmat, öntudatot itt is ismerjen. A tánciskolába való járást nem kell siettetni. A sportolás túlhajtását meg ne engedjük.

* * *

A szentségház lépcsőjénél buzgón imádkozzunk *az egész iskolai év folyamán* a gyermekekért: a magunkéiért és az egész ország tanulóiért. Ki ne felejtsük őszinte fohászkodásainkból az oktatókat, legelső helyen pedig legdrágábbjaink lelkivezetőit! Kérjük az *isteni Mestert*, hogy a

Ő áldott keze irányítsa, segítse a vezetőket és a vezetetteket, hogy a helyes útról le ne térjenek!

Abban pedig teljesen bizonyosak lehetünk, hogy semmiféle könyörgést sem vesz oly szívesen a szentségi Üdvözítő, a gyermekek örök barátja, mint épen az ifjúságért végzetteket!.. *Dr. Hidasi József.*

Kegyelmi magaslat.

(Svájci levél.)

Drága lélek! Nagyon hálásan köszönöm kedves soraidat. Itt a messze idegenben kétszeresen jól esik minden figyelem. Nagy öröm rejlik minden egyes meghitt, bizalmas szóban. Az öröm pedig mindenkinek jó, a betegnek meg egyenesen enyhítő olaj és gyógyító balzsam.

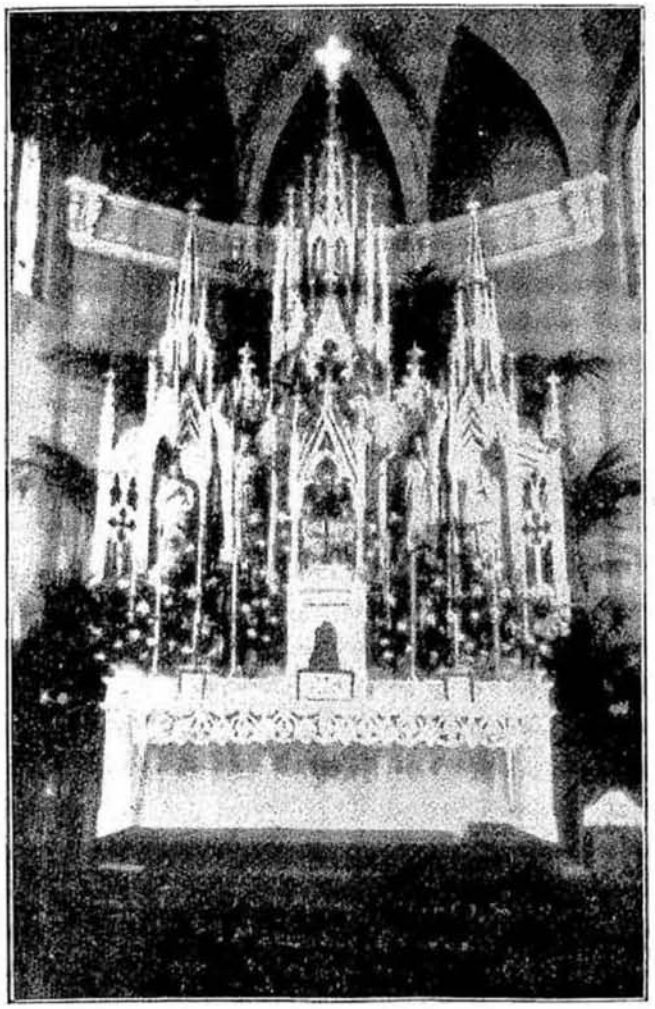
Kedves óhajodnak készséggel akarok eleget tenni. Azt kérdezed, miért jöttem ily messze, idegenbe és arra kérsz, írnék néhány gondolatot szentséglátogatásaid számára.

Hogy rövid legyek, a kettős választ egymással összekapcsolom.

Jól tudod, hogy régóta bajoskodom rozoga tüdőmmel. Orvosom magaslati klímára küldött. Sajnos azonban, mióta a szerencsétlen Trianon leszakította hazánk testéről Erdély mosolygó bérceit és a Felvidék fenyőillatos hegyeit, azóta a magamfajta ember kénytelen külföldön keresni a magaslati kúra helyeit. Így jutottam Svájcba. S most másfélezer méter magasban, még ezer méterrel magasabb hegyektől védett, szélcsendes helyen szívom az éltető és gyógyító levegőt. Ezt teszi velem még vagy öt—hatezer külföldi a világ minden tájáról. Sőt nemcsak betegek, hanem életerős túristák, piros-pozsgás arcú, egészségtől csattanó férfiak és nők is özönlenek ide a magasba, hogy itt a remek kilátást élvezzék, hogy itt a tiszta, napsugaras levegőn megpihenjenek, felfrissüljenek s egy hosszú, kemény munkaidőre felkészüljenek.

Jó Lélek! Tekintsd az eucharisztikus oltárt is ilyen magaslati helynek, a kegyelem magaslatának. A mi szentségi oltárunk igazi üdülőtelep, valóságos kúrahely az emberi lélek számára, mert itt az élet forrása, ahol a beteg gyógyulást, a fáradt lélek üdülést, az egészséges még több életerőt, életkedvet, áldozati készséget merít. Ebből a kegyelmi magasból folyton hangzik a hívogató, édesgető szó: Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtak és terhelve vagytok s én megenyhítlek titeket. S ki ne érezné az élet terhét, küzdelmét napjainkban? Minő áldás mindnyájunknak, kik gyengék, fáradtak vagyunk, hogy e kegyelmi magaslat a mi birtokunk. Ezt nem tudta elragadni tőlünk a kegyetlen Trianon, nem bírt vele a pokoli kommunizmus sem. Ez a nagy kincsünk, ez a kegyelmi magaslat

ott van minden katolikus templom szentségi oltárán. Nyitva az út mindenkor a betegnek, de az egészségesnek is. Ebből a magasból nyílik a legszebb kilátás, itt fakad a leggyönyörűségesebb élvezet az emberi



Clevelandban a W. S. Szent Imre hitközség főoltára Amerikában. Plébános Ft. Hartel József. Oltáregyleti tagok száma 108.

lélek számára, mert az Eucharisztia magasából belátni az Isten bölcseségébe, hatalmába, jóságába, végtelen irgalmába és határtalan szeretetébe. Itt ezen a magaslaton érintkezik az ég a földdel, az Isten az emberekkel. E magasság élvezete adja a legédesebb boldogságot, a legtisztább és legmélyebb örömet. Ebben a magasban állandó ünnepe van az emberi

léleknek. Itt tud igazán énekelni, örömkönnyeket hullatni. Itt érzi magát igazán embernek, mert itt valóban Isten gyermeke. Áldott magasságunk! Kegyelmi Táborhegyünk! Jó nekünk itt lakni!

Keressük az alpesi magaslatot, mert ott fent nagyon tiszta a levegő. A tüdő épen ezt szomjazza. Kell neki üde, friss, tiszta, éltető levegő. Ez az élete, egészsége. Sajnos azonban, ép ott, ahol a legtöbb ember él, ahol a legtöbb szomjas tüdő piheg, nagyvárosainkban, gyár és bányatelepeinkén csupa por, füst, korom, miazma, gőz, penész teszi fullasztóvá, lassan ölő méreggé az élet legszükségesebb kellékét, a tiszta levegőt. Páris egyik részében harmincezer bacillust számláltak egy köbméter levegőben, ahol emberek élnek tömegesen. Az ilyen levegőben minden egyes lélekzetvétel többszörös halálcsirát olt a tüdőbe, a vérbe, az emberi szervezetbe. — Míg a hegyi magasságok levegője érintetlen, szűzi tiszta, olyan, mint az Isten adománya. Azért aztán éltet, gyógyít, erősít.

Van a lélek számára is megfertőzött levegő: a sok botrány, kísértés, rossz példa, bűnalkalom. Sokszor valóságos lélekvesztő a környezet, ahol nem csupán felnőtt ember, hanem serdülő ifjú, vagy ártatlan gyermek kénytelen élni. Aztán meg ne felejtsük, hogy mindnyájan magunkban hordozzuk a bűn bacillustelepét: a bűnre vivő hármas hajlamot. Ki ne érezte volna már a lelkihalálnak ezt a dohos börtönszagát! S kiben nem ébredt volna fel a sürgető vágy: Ki a szabadba, ki a tiszta levegőre, ki a magasba!

A szorongó, fulladozó lélek menedéke az Eucharisztia tiszta légköre. Az emberi gonoszság elől futunk az Isten-emberi jóság karjaiba, az oltár elé. Itt a legbőszebb gondolat imádságba szelídül; a lázongó akarat kezesbárány lesz; a pusztító, perzselő ösztönösség a szeretet és jóság szárnyaivá válik. Itt megpihen az erény üldözött galambja s otthon érzi magát az előbb még tékozló fiú. Itt fent a tiszta levegőben mindenki fenkölt lélek, mindenki tiszta.

Keressük a hegyi magasságokat azért is, mert ott sok a napsugár. Ahol nincs por, füst, gőz, ott nincs a napsugárnak akadálya. Ott szabadon árad ránk a napnak gyógyító, éltető ereje, az úgynevezett ultraibolya sugárözönben. Ezek a sugarak üldözik a betegség ezernyi csiráit és ápolják a szervezet egészségét. Ezek a sugarak a természet legügyesebb orvosai és patikusai. Ezt a gyógyító, éltető balzsamos levegőt szívhatjuk a magasban tele tüdővel. S ezt meg nem únjuk. Ha egyszer megkóstoltuk, mindig visszavágyunk oda a magasba.

Ilyen napsugaras légköre van az Oltáriszentségnek is. Éltető, boldogító, gyógyító sugárözön árad a tabernakulumból, mert ott dobog az Úr Jézus szentséges Szíve. A szeretet, az öröm és a béke a lélek napsugara. Ahol ezt a hármat találjuk, ott jól érezzük magunkat. Ezt a hármat nem

tudjuk megúnni. Ebből minden sok kevés, csak a végtelen elég. Azért szívjuk ezt tele tüdővel és szomjazzuk egy örökkévalóságon át. De boldog az a lélek, ki ezt a napsugaras magasságot élvezi!

Sajnos azonban, az Eucharisztia légkörével is úgy vagyunk, mint a magaslati klímával. Nem mindenki bírja el. A magas hegyi levegőhöz jó szív kell. Kinek gyenge, beteg a szíve, az a magasban nem élhet. Az Oltáriszentséghez is jó szív kell. Kevélyszívű, érzékies, anyagias érzületű ember az oltár titkát el nem bírja, azt megkedvelni nem tudja. Az ilyen ember nem érzi magát jól a szentségi légkörben. Fut, menekül onnan. Innen a sok templomkerülés!

Drága Lélek! Nagy kegyelem az Oltáriszentség szeretete. Meg kell ezt köszönni. Élni kell e szeretetben és állandóan kérni kell ezt.

Az eucharisztikus lélek szívesen időz a tabernakulum előtt. — Ebben a drága kegyelmi időben kiönti a szívét hódoló imádásban, hálálkodó szeretetben, megkérlelő buzgóságban és könyörgő bizalomban.

Imádságos lelkének egy-egy fohászát én is kérem szeretettel.

Német István.

A Megváltó

Ájtatos ünnepi játék három részben.

Mások írásai nyomán színre alkalmazta *Galambos Kálmán.*

HATODIK JELENET.

ÁDÁM, REMÉNYSÉG, SZENT FERENC.

ÁDÁM: Te is a föld szülöttje, te is az én vérem vagy?

FERENC (csuklya fejére húzva, baljában kis feszületet tart): A te véred, Ádám, Umbria szegénye, az assziszi koldus vagyok.

ÁDÁM: A szegénység, a nyomor csak hevíti a bírvágyat, a telhetetlen szenvedélyt.

FERENC: Nem annál, ki önként lett szegénnyé!

ÁDÁM: Ilyen is lehetséges?

FERENC: A megváltó arája a Szegénység volt, mely az ő halála után árván maradt s nem volt, ki megszánta, ki felkarolta, ki megszerette volna. Tizenkét század mulva én akadtam rája és eljegyeztem magamnak.

ÁDÁM: És mi lett kincseddel, gazdaságoddal?

FERENC: Örökségemről öcsém javára lemondtam, finom ruhámat és drága ékszereimet visszaadtam atyámnak, ki elűzött és kitagadott. Most már igazán mondhatom: «Miatyánk, ki vagy a mennyekben!»

ÁDÁM: Azóta nem gyötört a bírvágy?

FERENC: Hű maradtam jegyesemhez, a Szegénységhez. És azóta már mások is megkedvelték.

ÁDÁM: De ha koldus-szegények vagytok, mindig csak koldulnotok kell. Ezt nem kívánta a Megváltó.

FERENC: Nagyon jól megértettem én a Mestert. Nem akarunk mi csak koldulásból élni, mi dolgozni is akarunk s munkánkért csak annyit várunk, amiből megélhetünk. Ez a ferences gondolat.

ÁDÁM: És ha tévedtél?

FERENC (föltekint, fölülről fénysugár esik reá s megvilágítja alakját): Az Úr Jézus jóváhagyta, mert tagjaimra nyomta végtelen szeretetének öt bélyegét. (Jobbját felemeli.) És mindig is lesznek, kik velem együtt éreznek, mert a Megváltó megigérte, hogy testvérkéim szétmennek az egész világra s szerzetescsaládom fennmarad a világ végezetéig. (Jobbját le, fény megszűnik.)

ÁDÁM: És a többiek, kik nem lesznek a te gyermekeid, leküzdik azok is a bírvágyat?

FERENC: Mindig lesznek, kik megértik a Mester mondását: «Boldogok a lelki szegények, mert övék mennyeknek országa» és nem felejtik, hogy «nehéz a gazdagnak bemenni a mennyeknek országába». Lesz idő, mikor a szegények lesznek az egyház kincsei s lesz idő, mikor gyenge nők évekig küzdenek azért a nagy kegyért, hogy teljes szegénységben élhessenek. Lesz idő, mikor Ligouri Alfonz eladja az egyházi szereket, hogy árát a szegényeknek oszthassa szét; mikor Borromei Károly a saját ágyát is odaadja a szegénynek s ő megelégszik egy marék szalmával a szoba szögletében. Lesz idő, IX. Lajos francia királynak legnagyobb gyönyörűsége, hogy koldusruhában ajtóról-ajtóra járva kéregethet; mikor II. Rákóczi Ferenc, a legnagyobb magyar, «eleget teendő hazája iránti kötelességének», lemond egy millió 200 ezer hold birtokáról s beéri a vándorbottal, mely egyúttal koldusbot is számára. És lesz idő, épen akkor, mikor egész tömegek a korlátlan bírvágy fanatikus rabjai lesznek, akad egy másik tábor is, mely megérti a ferences, az igazi keresztény szellemet s a modern kor követelményeinek megfelelően megvalósítja azt, amennyiben szociális jólétet akar teremteni minden embernek rang-, állás- és osztálykülönbség nélkül, mert minden «munkás méltó az ő bérére» s mert az isteni szikra az emberben, az ész és akarat a kultúrember igényeinek megfelelő életet kíván. E tábor híveit nem a telhetetlen önzés és ikertestvére, a gyűlölet vezeti, hanem az «igazság, jog és szeretet» szelleme. A társadalmi jólét megalapozásában hozzám hasonlóan magukkal viszik a keresztet (mutatja), mert a názárethi Jézus keresztény iskolájában akarják megtanulni az igazi szocializmus szellemét!

ÁDÁM: Az én vérem az «igazság, jog és szeretet» apostolai lesznek. A Megváltó áldása rajtuk!

FERENC: Az én darócruhám beleviszi a társadalom minden rétegébe a Megváltó áldását, mely egy tönkretett ország még dobogó szívében és lüktető vérében lángra lobbantja a keresztény és nemzeti érzés öntudatát. Ádám, ne féltsd a fiaid! (El.)

HETEDIK JELENET.

ÁDÁM, REMÉNYSÉG, ÉGIEK KARA.

ÁDÁM: Nem féltem, nem! Bízom a jövőben. A Megváltó megtöri az átkot és nyomában áldás fakad.

REMÉNYSÉG: A kevélység, a testi kéjek és a telhetetlen bírvágy közepette is az alázatos önismeret, a szeplőtelen tisztaság és a méltányos igazságosság lesznek az emberiség ideális törekvései.

ÉGIEK KARA (énekel erős nappali fényben):

Te Deum laudamus: te Dominum confitemur.
Te aeternum Patrem omnis terra veneratur.
Tibi omnes Angeli, tibi Coeli et universae Potestates:
Tibi Cherubim et Seraphim incessabili voce proclamant:
Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth.
Pleni sunt coeli et terra majestatis gloriae tuae.

ÁDÁM (áhítattal hallgatja, a 4-ik sor után térdre borul s mondja utolsó fohászát): Harmatozzatok, ó egek, onnan felülről és a felhők csepegjék az Igazat! Nyíljék meg a föld és teremje a Megváltót, az Üdvözítőt! (Az angyalokkal fejezi be.)

REMÉNYSÉG: Amen, amen!

VÉGE.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Programmunk az őszi katolikus nagygyűlés alkalmával. Mint már ismeretes az országos katolikus nagygyűlés okt. 26—27—28—29 napjain lesz az idén. A B. O. K. Oe. minden évben felhasználja az alkalmat, hogy az ország különféle tájairól Budapestre jött híveknek lelkében is felébressze az eucharisztikus élet vágyát és a lelkükben fölgyujtsa annak a szeretetnek a tüzét, melyet az Úr Jézus annyira óhajt, mondván «tüzet jöttem bocsájtani a földre s mit akarok mást, minthogy fölgyulladjon». Az idén igen gazdag programmal kapcsolódhatunk a mindig impozáns katolikus nagygyűlés keretébe.

Okt. 26-án d. u. 4 órakor az országos központi házban lesz ama kiállítás megnyitása, melyet a Szentséges Atyának számára készített és összegyüjtött ajándéktárgyakból rendezünk.

Okt. 27-én részt veszünk az Országos Katolikus Szövetség által rendezendő eucharisztikus körmeneten, amelynek programmját lapzártakor még nem ismerjük. (Az oltáregyesületeknek az idén is valószínűleg külön csoportja lesz.)

Okt. 28-án reggel 8 órakor az Örökimádás-templomban lesz a hivatalos főpapi szentmise és utána 10 órakor díszgyűlés, ugyancsak a templomban. Az ünnepi alkalom szónokai *dr. Hász István* tábori püspök, *dr. Tóth Tihamér* apát, egyetemi tanár lesznek.

Okt. 28. és 29. közötti éjjelen szentségimádás nők számára, akik erre előtte legalább öt nappal jelentkeztek.

Okt. 29-én 1/4 6—1/4 7-ig szentóra az Örökimádásban.

Közelebbi programmot annak idején plakátjainkon közlünk.

VI., Külső Váci-úti (Tripolisz), szent Mihály főangyalról nevezett helyi lelkészség területén levő Oltáregyesület jelentése az 1928. évről.

Az Oltáregyesület 1924-ben indult meg a tagok beiratkozásával. Ez évben kb. 80 tag jelentkezett, akiknek nevét be is jelentettem a Központba, ugyancsak beküldtem a tagok által adományozott összeget is. Ettől kezdve minden hónap egyik vasárnapján a litániával kapcsolatban közös imaórát végeznek a tagok a hívekkel együtt.

Mivel nagyon sok hívem van, és idáig teljesen egyedül voltam és a mi egyházközségi életünk is nagyon lefoglalt, külön oltáregyesületi összejövetelt tartani nem tudtunk, így az Oltáregyesület tisztikara sincsen meg. Ennek megalakítása és az Oltáregyesület teljes megszervezése az idei nagybőjti tervem. Hogy a tisztikar még nincsen meg, annak egyik főoka az is, hogy azok a jó és buzgó hölgyek, akikre számítani lehet e munkában, az egyházközségi életben is nagy tevékenységet fejtenek ki és külön megterhelni őket munkával nem akartam.

De azért a gondolatot nem ejtettem el, az imaórákat havonként megtartjuk 1926 óta minden hó első vasárnapján, azelőtt a hónap második vasárnapján volt az imaóra.

Az elmult évben minden imaóra alatti perselypénzt külön kezeltem és félretettem és ezeknek a perselygyüjtések összegét, 55 P és 7 f-t teljes egészében e jelentéssel egyidőben az oltáregyesületi központba beküldök, hogy legalább a tagok így járuljanak hozzá a szegény templomok gondozásához.

Mester Jenő helyi lelkész.

Nyugtázások. A Szentatya aranyjubileuma alkalmával neki szánt ajándékok a következőkkel gyarapodtak újra: *T. I.* Budapest 300 P egy monstranciára, *Jónás Albertne* Bakonybél, 1 alba és 1 karing, *Pétermann Józsefné* Nagykanizsa, 10 P. Az esztergomi Oltáregyesület: 1 fehér selyem pluviale, 1 piros selyem kazula, 1 fehér moiré velum, 1 fehér batiszt velum, 1 lilafehér stóla, 2 piros és 2 fekete posztó ministránsruha hozzávaló 4 karinggel, 1 fehér csipke antipendium, 2 oltárterítő, 1 karing, 1 alba, 1 beteglátogató burza, 2 cingulum, 6 vállkendő, 6 korpoláré, 6 kehelykendő, 6 kéztörlő, 6 kehelyfedő. A szentségi Jézus bőséges áldása legyen a nagylelkű adományozók jutalma.

*

A Szentséges Atya szándékára Mocsán a hívek együttesen a következő erénygyakorlatokat végezték: kilenc napi ájtatosságot; két napi böjt; kilenc rózsafüzér; egy imaórát a papságért (az örökimádási könyvből); egy imaórát hazánk jólétéért; (az örökimádási könyvből); missziós templomhoz adakozás; egy megszokott bűn elhagyása; szent misét szolgáltattunk; közös gyónás és áldozás; köszöntöm azt, aki haragszik rám; ha valaki pöröl velem, nem felelek, vagy szelíden; a haragosakat kibékítem; a betegeket látogatom; alamizsnát adok; szeretve szenvedni, ami ér békével viselni; Jézus szt. Szívéről beszélni és gondoskodni.

A mocsai hívek azonkívül még 5 P 20 fill. adományt is küldtek a Központba a fenti célra. Isten fizesse meg!

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**



XXIX. ÉVF. 1929. NOVEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.



















TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Az Úr Szívének művei. III. — *Czabalay Mária:* Az Úr Szívéhez. — *Fáklya:* Jézus Szíve gonoszságainkért megtört szív. — *Dr. Nagelreiter Alajos:* A szentmise fensége. — *Német István:* A lenyves. — *Király Ödönné:* Mesélő ibolya. — *Oltáregyleti élet.* — *Irodalom.*

A miseruha (kazula) formái közül melyiket válassza az Oltáregyesület? *Kétségtelenül a római formát.* Először azért, mert ez az általános forma; másodszor pedig azért, mert ez kevesebb anyagot kíván és az Oe. szegény templomoknak *a legszükségesebbekkel* való ellátását vallván hivatásának több szükségletet elégíthet ki, ha kevesebb anyagú miseruhákat készít.

Természetesen megengedett a középkori nagy és kisebb formáknak a használata, de mivel több anyagot kíván, csak ünnepi alkalmakra ajánljuk. (Pl. az Oe. külön gyűjtésből [mert a tagadományok nem fordíthatók erre] akar a saját templomának egy régi stílusú kazulát ajándékozni, ilyenkor igen helyesnek tartjuk, hogy a sokkal méltóságteljesebb két középkori forma közül válasszon.) Nálunk az igazi borromei kazulát félborromeinek és középkori nagyobb formát borromeinek nevezik. Hogy az Oltáregyesület munkás tagjai tisztán lássanak, itt adjuk az egyházi előírásoknak megfelelő (méret termet szerint más is lehet,) a méret arányokat:

1. A római kazula *a)* hossza hátul 115—120 cm
   elől 100—105 «
   b) összszélessége 73— 75 «
   vállszélessége 30 «

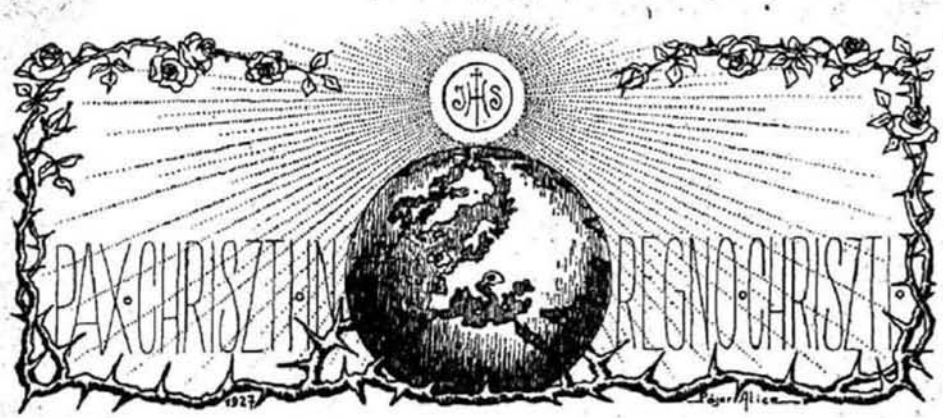
hátul a széléig érő kereszt, elől pedig a nyílásig érő nagy **T** van rajta. Kivágása két oldalt igen csekély. (A nagyon kivágott formát [hedűszerű] gótnak — s az elől a hátuljánál jóval kisebb formát spanyolnak nevezzük. Ilyet sohase csináljunk. Ha kevés az anyagunk, inkább összetételt használjunk vagy másra használjuk fel.) A római kazulára illik a művészi hímzés, amely lehetőleg *arany* vagy *ezüst szálakkal* történjék. Igen jól hat az arany és az illető miseruha színének megfelelő selyem vegyítése, különösen, ha az aranyat a minta keretének használjuk.

2. A borromei kazula méretei:
   hossza hátul 125 cm
   elől 110 «
   egész szélessége 120 «
   vállszélessége 55 «

3. A középkori nagy forma méretei:
   hossza hátul 135 cm
   elől 120 «
   összszélessége 150 «
   vállszélessége 70 «

Mindkét formánál a finom puha anyag a fontos, mert így érvényesül a ráncesés. Ezekre a kereszt csak elhajlított keresztrúddal, vagyis felül a görög khi felét utánzó formában tehető. Igen szép a középkori nagy formán a nyakkivágás szélességében elől-hátul egyformán lefutó bordűr. (Ezeket a formákat, különösen az utóbbit csak olyan helyen csináljuk, ahol a sekrestyés szakértelemmel tud velük bánni, mert hozzá nem értő bánásmód mellett hamarosan siralmas állapotba kerülnek.)

„Az Isteni Gyermekbarátnál" című imakönyvünkhöz (amelynek ára 1 P 50 fill.) minden igényt kielégítő 79 lapos énekpótfüzetet adtunk ki, úgy hogy most már mindenütt bevezethető hivatalosan is. A pótfüzet ára **50 fill.** Tömeges rendelésnél — 50 példánytól kezdve — *à 40 fill.* Mindkettő megrendelhető kiadóhivatalunkban: *Budapest, IX., Üllői-út 77.*



Az Úr Szívének művei. III.

Mindig nagy megilletődöttséggel lépünk a vértanuk sírjához. Az elszenvedett kínok emléke nem borzalmas többé; a vértanu áldozatának fönsége a «saját vérének bíbora» adja neki azt a dicsőséget, amely megihleti lelkünket és komoly tisztelet legmélyebb érzelmeit váltja ki belőlünk. Ilyen hangulat száll meg bennünket, ha a párizsi Vaugirard-utcai régi karmelita szeminárium kertjébe lépünk. Itt állott a kápolna, amelyben a francia kommun idején nem kevesebb mint 190 katolikus pap várta Darbois bíborossal együtt a halált. A sekrestyébevezető folyosó legalsó lépcsőterraszán ott áll a főlirat: «Hic ceciderunt = Itt estek el» s a templom kriptájában a fal mellett, bíborposztóval bélelt szekrényekben, üveg alatt láthatók a vértanuk csontjai. A katakombák ihletését érezzük s a borzalom helyett ez a gondolatunk: Az Úr Szívének hatalma tette föl ezen vértanuk fejére a mártiromság koronáját; *az ő győzedelmük is az Úr Szívének művei közé sorolandó.* Ezt akarja mondani a hivatalos Egyház is, midőn e vértanukat a boldogok sorába iktatta.

Az életük különös kiválóságáról nem mond semmit, nem kutat erényeik után, csak a halálukat nézi s ennek dicsősége elég ahhoz, hogy fénye minden gyarlóságot elhomályosítson, amit az életük folyamán elkövettek. Nagy dolog a vértanuság! A szentek közül sokan hiába sóvárogtak utána, csak hitvallók és szűzek gloriolóját kapták a vértanuság pálmája nélkül.

Novemberben mi is megjárjuk a temetőt és Mindenszentek estéjén kivilágítjuk a sírokat, hogy a kedves halottaink számára annyira óhajtott és imádságainkkal kért «Örök világosságot», örök boldogságot jelképezzük. Az imádság, szentáldozások, a jó cselekedetek, önmegtagadások s főleg a szentmiseáldozat által nyerhető kegyelmek szintén az Úr Szívének irgalmas művei, amelyeknek fénye elhomályosítja az egyéni gyarlóságokat és a világ legértékesebb vértanuságáért Krisztus kereszthaláláért meg-

dicsőíti a lelkeket. Igen, a mi temetőnk igazi lámpása Krisztus; a sok mécses és gyertya fénye csak azért vigasztalásunk, mert végtelen értékű, gyönyörű természetfölötti valóság áll mögötte. Lelkünk abban merül el és abból meríti az Úr Szíve irgalmasságának balzsamát, hogy begyógyítsa vele a tisztítótűz fájdalomsebeit. Nem vigasztalan a mi életünk még a legnagyobb emberi fájdalom idején sem, ha Krisztustól el nem szakadunk, ha örök célunkat szem előtt tartjuk és életünk igazi értékelését megtanuljuk.

Menjünk novemberben gyakran a legfölségesebb Oltáriszentség elé és imádkozzuk a szentolvasót. Akár a zárt szentségház, akár az imádásra kihelyezett legfölségesebb Oltáriszentség előtt imádkozzuk, mindannyiszor teljes búcsút nyerhetünk a tisztítótűzben szenvedő lelkek javára, ha legalább öt tizedet elimádkoztunk. Az Úr Szívének irgalmassága akarta ezt is, hogy ez lehetségés legyen; a Szentatyát e nagy kegy engedélyezésére csak az Ő inspirációja biztathatta.

AZ ÚR SZÍVÉHEZ!

Jézus Szívében van az igazi tűz,
Jézus Szíve senkit el nem űz,
Jézus Szíve mindig tárva áll,
Jézus Szíve mindenkit várva vár.

Jézus Szíve bánatomat Hozzád hozom,
Jézus Szíve Hozzád imádkozom,
Jézus Szíve védelmezz,
Jézus Szíve rólam meg ne feledkezz.

Jézus Szívéhez bizalommal fohászkodj,
Jézus Szívétől soha el ne pártolj.
Jézus Szívében senki nem csalatkozott,
Jézus Szíve senkit el nem hagyott.

Jézus Szíve Te vagy a kegyelem,
Jézus Szíve légy védelmem,
Jézus Szíve légy mindenem,
Jézus Szíve ne hagyj el, légy velem.

Czabalay Mária.

«Jézus Szíve gonoszságainkért megtört Szív.»

(Elmélkedés.)

I. *Előgyakorlat.* Az Üdvözítő keresztreszegezésekor ott állt a nép amely még akkor sem szünt meg gúnyolni Őt. Urunk pedig ajkait megnyitva így imádkozott: «Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek» (Lk. 23, 24.). Szívének teljéből, mint bőségszaruból fakadtak e szavak. Egy Szív, amely a gyötrő kereszthalál pillanatában megbántóiért a kiengesztelés hídját építi az Ő és szentséges Atyjának Szíve között.

II. *Előgyakorlat.* Ó szerető Uram, ismertesd meg velem ama fájdalmakat, azon bűnöket, amelyekért megtört a te isteni Szíved, hogy én is az engesztelés jegyében folytassam életemet.

I. *Pont.* Jézus Szíve gonoszságainkért megtört Szív! Megtört Szív, a pogányok millióiért, akik az eredeti bűn nyomorában ülnek, akikhez nem jut el az Isten szava, akiknek lelkében a megszentelő kegyelem nem fog világítani. Megtört Szív az eretnekek, a tévelygők miatt, akik lezárják lelkük szemeit s így meg nem ismerik Őt! Megtört szív a lanyhaságban vergődő katolikusokért, akikért e világra jött, de akik elfutnak, félnek tőle, tesznek ugyan valamit, de cselekedeteiket nem fűti a buzgóság, az áldozat, a hűség, az odaadás, a szeretet melege. Tetteik kényszerből erednek, az istenszolgálat nekik iga. Megtört Szív a hitehagyók, a megátalkodottak, a szentségtörők miatt, kik mindhalálig meg nem bánják bűneiket. Megtört Szív a kegyelem választottai felett, ám akik messze tévedtek tőle, kik a megismert isteni akarat ellen tusakodtak, kik nem tettek meg mindent ez isteni akarat teljesítéséért. Megtört Szív a kevély, az öntelt, a nagyravágyó lelkekért, a kételkedők miatt, akik nem bíztak segítő kegyelmének erejében és maguk akarták intézni sorsukat. Terveik nem a szent Szív tervei, szándékaik nem a szent Szív szándékai szerint valók. Ó, akiket kegyelmeivel halmozott el, akiknek többet, sokkal többet adott, mint a tömegnek s akik a kapott kegyelmet nem kamatoztatva, tékozló fiai lettek, Jézus Szíve, gonoszságaikért megtört Szív. Ha mindezeket megfontolom és újra meg újra átgondolom, akkor látom, hogy a vállalt imaórák alatt mennyi mindenkiért kell a szentséges Szívet engesztelni.

II. *Pont.* A mi Urunknak Szíve keresi azt a valódi, mélységes szeretetet, amely erőt, terveket, jólétet, hírnevet, mindent kész odaadni, mert egyetlen vágya ezt a sokat megsértett isteni Szívet kiengesztelni s életet adni az «Életért!» De hányan csak akarják a jót, ámde alávetni magukat nem szeretik. Kívánnak fegyelem alatt élni, de nem bírnak engedelmeskedni. Akarják a szent életmódot, de kényelmüket fel nem adják. Akarják a megaláztatást, de a hírnevük kárt ne szenvedjen. Ismétlik annyiszor: Uram, akaratodra bízom magamat, de bizalmuk, hitük nem égő parázs, hanem pislogó, erőtlen mécsvilág. «Vigyázz, hogy ez a tűz ki ne aludjon, mert nem lesz mivel meggyújtani», mondotta egyszer az Úr Alacoque szent Margitnak.

III. *Pont.* Jézus Szíve gonoszságainkért megtört Szív! Megtört Szív azokért, akik többre vállalkozhatnának, de a parancsok megtartásával beérik. Megtört Szív a hétköznapok könnyelmüen elhagyott szentmiséi, szentáldozásai, szentséglátogatásai, áhitatgyakorlatai miatt. Megtört Szív az elmulasztott erénygyakorlatok, önmegtagadások, a visszautasított alamizsnák miatt, amelyeket soha többé nem gyakorolhatunk s talán alig pótolhatunk. Megtört Szív a szeretetlen, a rideg szavak, az összeszedetlen viselkedés, a bensőséges imaélet hiánya miatt. Végre megtört Szív azokért,

akik az egyesületet, amelyben működnek, fel nem karolják, oda tagokat nem toboroznak, annak folyóiratát nem pártolják, sőt talán még maguk sem ismerik, ezek a nevükkel mindennütt elkönyvelt, de sehol igazán nem tevékeny lelkek, Jézus Szíve érettük is megtört Szív! És most elmélkedj, mit, hol és hogyan kellene saját életedben változtatnod, tenned, hogy a szentséges Szívet a magad gyarlóságai miatt engeszteljed.

Ima. Ó Jézus isteni Szíve, ki annyit szenvedtél s szenvedsz a mai napig értünk, adj hűséges, nagylelkű áldozatkész, szeretettel áthevített szívet gyermekednek, hogy megtegye a jót, ahol tenni kell. Nem akarok azok közé tartozni, akik Szívedet összetörik s ha közéjök tartoztam valaha, Istenem Szíve felejtsed el nekem. A jövőben helyreigazítani akarom mulasztásaimat. «Uram, most már igazán elkezdem.» (Liguori szt. A.)

Fáklya.

A szentmise fensége.

Egyik meghatóan szép templomi énekünk «Jertek áldozatra» kezdettel általában minden katolikusnak, de különösen az oltáregyleti tagoknak szól, akiknek szent kötelességük, hogy jó példával járjanak elöl az Eucharisztia kultuszának terjesztésében. Minél gyakrabban veszünk részt buzgóan és ájtatosan a szentmiseáldozaton, annál jobb példát adunk mindenkinek a szentmise megbecsülésére.

Hogy a szentmiseáldozatra hétköznap is nagy örömmel és mélységes áhitattal siessünk és a misehallgatásra másokat buzdítsunk, szükséges, hogy a szentmise nagy fenségéről és végtelen értékéről minél mélyebb meggyőződésünk legyen.

Nem létezhetik a vallás istentisztelet és az istentisztelet áldozat nélkül. Ahol vallás van, ott áldozatnak is kell lennie. Az áldozat pedig akkor tökéletes, hogyha az Istennek feláldozott áldozati tárgy méltó az Istenhez. Ily tökéletes áldozati tárgy Jézus Krisztus, az Istenember, mert Istenhez méltó és megfelelő áldozati tárgy csakis az emberré lett Isten lehet. Örvendjen a mi szívünk, hogy ezt az áldozatot Jézus Krisztus a Kálvárián valóban bemutatta, amikor iszonyatos kínok között az egész emberi nemért és örök Atyja dicsőségeért magát feláldozta. «Ime az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit.»

A nagypénteki véres keresztáldozatot titokzatos, szentségi módon vérontás nélkül nyitja meg Krisztus Urunk a szentmisében. A szentmise áldozat, tehát a keresztáldozatnak megújítása és emléke, előállítása, megjelenítése és jelképezése, de olyan jelképezése, amely magában foglalja, amit jelképez.

Ugyanaz az örök főpap mutatja be a szentmiseáldozatot, mint aki a keresztáldozatot mutatta be, t. i. Jézus Krisztus, a láthatatlan főpap, akit az ember, mint az Ő szolgája helyettesít. Ép azért nem a maga, hanem Isten nevében beszél, midőn az átváltoztató szavakat mondja: «Ez az én testem... Ez az én vérem». Mindkét áldozatban: a kereszt- és miseáldozatban ugyanaz az áldozati tárgy, t. i. Jézus teste és vére, és céljaik is ugyanazok: dicsőíteni Istent, eleget tenni bűneinkért, meghálálni Istennek a nyert kegyelmeket és kérni új kegyelmeket, mert ezek kieszközlésére mindkét áldozatnak megvan ugyanaz az ereje. Ó, ha mi azt megértenők, mennyi isteni kegyelem árad ki a szentmiseáldozatból mindazokra, akik azon méltóan és buzgóan jelen vannak!



Miként a keresztáldozat az összes emberekért volt, úgy a szentmiseáldozat is az összes emberekért mutattatik be. Jézus Krisztus a kereszten: «engesztelés a mi bűneinkért, éspedig nemcsak a mieinkért, hanem az egész világért is». (I. Ján. 2, 2.) És a pap, aranyszájú szent János szerint, midőn a szentmisét bemutatja, az egész mindenségnek a követe s az összes embereknek az ügyvédje. Ebből az azonosságból látjuk, hogy mily fenséges és végtelen értékű áldozat a szentmise.

Azonban nemcsak az ugyanazonosság és hasonlóság, amely a kereszt- és miseáldozat között van, állítja élénken a szentmise fenségét, hanem a különbség is, amely a két áldozat bemutatási módja és egyéb körülményei között van, nagyon élénken domborítja ki a szentmiseáldozat fenségét.

A keresztáldozat véres, azaz vérontásos áldozat, mert a felajánlott áldozati tárgy igazi fizikai halállal és összes vérének ontásával áldoztatott fel. A szentmiseáldozat pedig vérontás nélkül való áldozat, mert ugyanaz a felajánlott áldozati tárgy nem valóságos fizikai, hanem misztikus szentségi halállal áldoztatik fel, amelyet a színek elkülönítése jelez.

Vagyis más szavakkal az első nagypénteken Krisztus meggyötört szent teste élettelenül függött ég és föld között a keresztfán, utolsó csepig kifolyt szentséges vére pedig ott csurgott a szent kereszt gerendáin és a Kálvária szikláján. A krisztusi testtől a fizikai halál következtében

elvált a szentséges vér. És mi megy végbe a szentmisében? A pap a felajánlott és kezébe vett kenyér felett kimondja: Ez az én testem. És azonnal jelen van a kenyér színei alatt Krisztus teste. Alig hangzottak el a kehely felett az átváltoztató szent szavak: Ez az én vérem. És tüstént jelen van a bor színei alatt Krisztus vére.

A szentmisében a szavak erejénél fogva külön van Krisztus szent teste a kenyér színei alatt és külön van Krisztus szentséges vére a bor színei alatt. Ekkép jeleníti és újítja meg számunkra a szentmise a nagypénteki véres keresztáldozatot. Ott a keresztfán Krisztus meghalt, a szentmisében nem hal meg. A szentmisében a mi oltárainkon ott van Krisztus vére, de vérontás, miként a kereszten történt, itt nem történik, mert ahol nincs fizikai, hanem csak szentségi, misztikus halál, ott vérontásról nem lehet szó.

E titokteljes, csodálatos dolgokat a szentmisében a szintén csodálatos átlényegülés (transsubstantiatio) létesíti. E felséges áldozat magasztos titkait teremtett véges eszünk föl nem éri. Itt csakis a hit segít. Itt leborulnunk és hinnünk kell.

A keresztáldozat csak egyetlen helyen, a Kálvárián mutattatott be, a szentmise azonban az egész földkerekségen minden helyen mutattatik be, amerre katolikusok laknak, amint ezt Malachiás próféta megjövendölte. (Malach. 1, 11.) A keresztáldozat csak néhány óráig tartott és egyszer mutattatott be, a szentmise ellenben számtalanszor, megszámlálhatatlanszor mutattatik be és folyton-folyvást tart a világ végezetéig, amiért is Dániel próféta örök áldozatnak mondja a szentmisét.

A keresztáldozatban Krisztus teste halandó és szenvedni képes volt, a szentmisében pedig halhatatlan és nem képes szenvedni... Lehet-e találni nagyobb, felségesebb, szentebb és félelmetesebb dolgot az olyan áldozatnál, amely ily nagy és mélységes titkokat tartalmaz?

Ha a szentmise ily felséges és üdvös áldozat, ebből először az következik, hogy más nem menthet ki bennünket az azon való jelenlétünk alól, mint a lehetetlenség és hogy saját magunk ellenségei vagyunk, ha szándékosan elmulasztjuk a szentmisét és így megfosztjuk magunkat a Krisztus végtelen érdemein alapuló kegyelmektől. Másodszor az következik, hogy sohasem vehetünk részt elég tisztelettel a szentmisén, hogyha megfontoljuk, hogy az Istenember van ott jelen, aki feláldozza magát örök Atyjának, aki közbenjár érettünk és aki, hogy javunkra hajlítsa, áldozat állapotában a legmélyebb tisztelettel és mintegy megsemmisüléssel van itt jelen.

Aranyszájú szent János szerint maguk az angyalok szolgálnak e félelmetes hittitoknál, mélységes tisztelettel és szent félelemmel vesznek azon részt és mi, «földnek férgei», sokszor kevés tisztelettel merészkedünk a magát érettünk feláldozó Istenemberhez közeledni.

Végül következik, hogy a szentmiseáldozaton ugyanazzal a fájdalommal és bűnbánattal kell részt vennük, mint amilyennel résztvettünk volna a Kálvária áldozatán. Milyenek lettek volna érzelmeink ily megindító látvány szemlélésénél? Gondoskodjunk, hogy a szentmisénél ugyanolyan érzelmeink legyenek. Gondoljunk a fájdalmas Szűzanya és a szeretett tanítvány szent érzelmeire és kövessük szent példájukat...

Valahányszor jelen vagyunk a szentmisén — ha lehetséges, naponkint legyünk ott — úgy gondoljuk azt magunknak, mintha ott állnánk a Kálvárián a szent kereszlfa tövében és látnók az értünk szenvedő Istenembert... mert hiszen a szentmise és keresztáldozat ugyanaz az áldozat, csak a bemutatás módja különbözik.

Becsüljük meg szívünk mélyéből egész életünk folyamán a felséges és végtelenül szentmiseáldozatot és kövessünk el mindent, hogy minél több, e pontban tévelygő embertársunkat is megnyerjük annak megbecsülésére. Ez a szent törekvésünk is valóban eucharisztikus munkát jelent... *Nagelreiter Alajos dr.*

A fenyves

Svájci levél.

Drága lélek! Kedves soraidból látom, hogy aminő hálás, époly szomjas is jóságos szíved. Irod, hogy nagy örömmel olvastad, sőt élvezted a «Kegyelmi magaslat» minden egyes mondatát. Mivel a hála a legszebb kérés és a leghathatósabb pártfogó, azért nyert ügye van szerény óhajodnak. November hóra is küldök svájci levelet. Elmesélem neked, minő gondolatokkal nézegetem és járom az alpesi fenyvest.

Ismered, mennyire szeretem a fenyvest. De tudom, hogy te is élszhalsz érte. Emlékszel a kőszegi kirándulásra: nem tudtunk betelni a gyönyörű fenyves méla csendjével, balzsamos illatával. Emlékszel, hogy húzták lelkünket a magasba a sudár törzsek, a nyílegyenes szálfák, a fent ringó koronák. Úgy-e mily sokszor emlegetted később is a fenyvest!

Nekem most bőségesen kijut a fenyvesből. Élvezem is szememmel, lelkemmel egyaránt. Főkép télen tetszik nekem a fenyves. Aki nem látta, alig érti, minő gyönyörűséges és magával ragadó látvány a fehér hómezőből kiütő zöld erdő a tündéri kék égbolt csodás kupolája alatt. S amerre csak jársz, mindenütt ezt látod az alpesi rengetegben. Ez itt a természet, a mindennapi élet színtere. Mintha mindig ünnep volna.

Mikor-e sorokat írom, már peregnek a fákról az őszi levelek. Csak a fenyő áll díszével, koronájával. Áll örökzölden a télben is. Hirdeti: élek. Hervadásban, elmúlásban az élet mosolygó hírnöke. S mint ilyen

örök vigasztaló. Balzsamos az illata is, mert az örökélet gondolatát leheli ránk. Lelkünknek legmélyebb szomja az örökélet kiolthatlan vágya. Élet, élet, örökélet, hiánytalan élet, teljesélet, boldogélet: ez a szívünk dobbanása. Ez az egyetlen és legszükségesebb, melyről lemondani soha sem tudunk. Örökélet ez a legszebb, a legédesebb a legdrágább szó. Annyi, mint Isten, Jézus. Örökélet, e szóba ömlik minden vágyam, imádságom, minden küzdelmem, áldozatom. Ha ezt elnyertem, mindenem megvan. Enyém az Isten s minden, ami Istené. Ha ezt elveszítettem, mindenem oda van. Veszve vagyok magam is.

Lelkem az örökélet szomjával a tabernakulum elé fut. Itt találom az örökélet forrását. A szentségi Jézus az örökélet ura és királya. Aki a szentségi Jézust szereti, szolgálja, az az örökéletet biztosítja magának. Az Eucharisztia az élet kenyere. Aki-e kenyeret eszi, örökké él, mondja az Úr Jézus. Nincs ennél édesebb vigasz számunkra. De nincsen hatásosabb biztosíték sem, hogy szent reményünk megvalósul. De nem is keresünk. Mikor az őszi lomb hullásban, vagy az élethervadásban belénk markol az elmúlásnak fagyasztó szele, mily csodálatos megnyugvással és biztató erővel mosolyog ránk az örökmécses fénye. Itt az élet Kenyere vegyétek és egyétek. Ezért olyan édes e Kenyérnek az íze, megunni nem lehet. Minden szentáldozásom boldog örökéletem előkészítése. Minden szentáldozás után mosolygok a télre, levélhullásra, élethervadásra. Mint a zöld fenyő állok s hirdetem: élek, örökké élek.

Szeretem a fenyőt azért is, mert szép fa. Valóságos bokréta. Sudár gerince magasba szökteti karcsú koronáját. Lecsüngő ágai barátságosan integetnek felénk. Ha alája állunk, szinte igézetesen halljuk némaságában is kiáltó szavát: fel a magasba, fel a magasba. Mintha minden szálfenyűben az alpesi bércek égbeszálló fohászát hallanók s imára kulcsolt karjait látnók. A fenyő a fák szerzetese, a hegyek imádkozópapja. Mikor a fenyvest járjuk, mi is imádkozunk. Az emberiségnek is van egy jobb, egy szebb, mondjuk: imádságos része. Az eucharisztikus lelket ilyennek látom. Ő az emberiség fenyűje. Magasban él. Tábor hegyén az otthona. Folyton felfelé tart. Örökké zöld. Mindig remél, mindig bíztat. Mindig mosolyog. Aki vele tart, jobb, vidámabb, boldogabb lesz tőle. De nagy jótevője az eucharisztikus lélek az emberiségnek. Ebből a lélekből is sok kell, egész erdő. Hála Istennek, mindig többen leszünk. Öröm nézni az új sarjadékot.

Szeretem a fenyőt, mert győzelmes fa. Kemény gránitsziklán is megveti a lábát s diadalt ül rajta. Csodálatos szép kép az ilyen kivirágzott szikla. Az élet hatalmát bámulom az élettelenségen. A gyenge palánta az életerővel szétfeszíti a sziklát, mely zúzni, törni tud, de alkotni nem. A szikla enged, hódol az élet előtt s jutalmul örökzöld koronát kap tőle. Van az emberi léleknek is ilyen győzelmes ereje: a szent remény. Ezzel is lehet sziklát repeszteni és kopár pusztaságot édenné varázsolni. A szent remény is győző, éltető erő. Ahol megveti a lábát ott élet fakad. Jaj, pedig az élet de tele van sziklával, tele van őrlő, morzsoló, pusztító, fenyegető hatalommal. Hányszor ijed meg a lélek, hányszor nyögi: nem bírom, végem van, nincs mentség. No, mert a lélek sokszor csak a veszély nagyságát látja, sőt képzelete sokszorosan megnagyítja s elfeledi a benne lappangó győzelmes erőt, a reményt. A kis fenyűmag, melyet a szél odavetett a sziklára, nem nézi a szikla nagyságát, keménységét, hanem engedi működni a benne feszülő életerőt és győz. A kis magocska csupán harmatcsepre és napsugárra vár. A többit elvégzi maga. A szorongatott lélek is kap harmatcsepet, napsugarat. Az Eucharisztiából hangzik feléje: Én veled vagyok. Bízzál fiam! S a léleknek csak bele kell fogódzani ebbe a bíztató, győzelmes erőbe.., s élni fog, győzni fog. Sajnos azonban, az a tapasztalatom, hogy sokan-sokan nem tudnak belefogózni a bizalom erejébe. Elhanyagoljuk ezt az erényt. Hosszú gyermek és ifjúkoromban minden szükségessel ellátnak minket. Szüleinktől is, másoktól is inkább azt látjuk, hogy szinte kizárólag emberi erőbe kapaszkodnak. Mikor aztán ránkszakad a baj és gyenge, tehetetlen minden földi hatalom, akkor a szegény hamupipőke, a mostoha remény nem elég életerős. Nem tudunk vele kapcsolódni, nem tudunk beleforrni a mellettünk álló, kezét felénk nyujtó isteni erőbe. Ez a mi nagy gyengeségünk: a bizalom hiánya, vagy erőtlensége. Gyenge, erőtlen bizalomtól gyengék, erőtlenek vagyunk magunk is, társadalmunk is.

Itt az Alpesekben látom, hogy nem szabad kivágni a fenyűt tövestül. A tönk és a gyökerek bentmaradnak a földben. Ha ezt is kiszedik, lecsúszik a termőföld a völgybe s puszták, kietlenek, sziklatömegek lesznek a hegyek. A fenyő gyökere köti a termőföldet a bércek oldalához s így lesz a fenyő az élet hordozója a hegyeken. Az emberi társadalomba is kellenek fenyűgyökerek, kellenek örökzöld fenyők. Kellenek folyton bízó és folyton remélő egyének, tömegek, akik soha össze nem törnek, le nem roskadnak s így megtartanak másokat is. Ezek a bízó lelkek a családok és a társadalom támaszai. Ezek adják a háborgó élet egyensúlyát. Az apostollelkű Prohászka püspökünknek jelszava volt: dum spiro, spero; míg élek, remélek. Ebben van élete titka. Az Eucharisztiából ilyen életek fakadnak.

Szeretem a fenyűt azért is, mert üdítő, gyógyító ereje van. Az orvosok balzsamos fenyű illatra küldik a gyengetüdejű embert. A fenyűnek olaja van. Ez az olaj sugárzik ki, permetezik szét minden kis tűlevél hegyén. Ez a szerteszét illanó olaj teszi balzsamossá az ozondús fenyvesi levegőt. Ezért keressük és szeretjük a fenyvest. Van a léleknek is olaja.

Van kenetes lélek. Az ilyen léleknek különösen vonzó varázsa, kelleme, ereje van. A Szűz Anyáról is azt mondja az Egyház imája: keneteid illata után futunk. Mi a lélek olaja? A Szentlélek Úristen s az ő hét ajándéka. Az emberi lélek a kegyelem állapotában a Szentlélek Úristen temploma. Tőle kap az ember természetfeletti jelleget. Olyan isteni jóság, mondjuk mennyei kenet járja át az emberi lélek minden tehetségét, hogy kiárad belőle s mi nem tudunk hatásától szabadulni. Futunk hozzájuk, szeretünk velük lenni. Vigaszt, erőt, békét, bátorságot, örömet merítünk belőlük. Jobbak leszünk tőlük. S nemde, a Szentlelket is Jézus adja, küldi számunkra. Minden szentáldozás egyben olajtöltés, hogy jobb emberek legyünk, szeretetreméltók.

Látod — drága Lélek — mennyi kincsed van az Oltáriszentségben! Erről susog még a fenyves is nekünk. Ha csak egy olajcseppet önthettem is kis korsódba, fohászt kérek érte. *Német István.*

Mesélő ibolya

Gyermekkorom óta mind a mai napig mélységes titok előttem az erdő; félős borzongással gondolok rá, de benne járva ez a félelem megnyugtató boldog gyönyörűségre változik. Mert képzeletem mindenkor susogó fákkal, beszélő virágokkal, tündérekkel, manókkal és egyébb rejtelmekkel népesítette be az erdőt, amelynek emléke ma is rámnehezedik, mégis vonz a csendje, a titokzatossága, hiszen a lelkem ott mindig megtalálta az Istenközelség édes bizonyosságát.

Néhány éve egy dunamenti nyaralóhelyen töltöttem rövid vakációmat. Mindjárt az első este megdobbanó szívvel hallottam, hogy az üdülőtelep mögött nagy erdő terül el s annak mélyén magányos kápolna áll. És hogy a romantika teljes legyen, azt is beszélték, hogy ezt a kápolnát éjjel tündéri világosság veszi körül.

Sűrű erdő közepén magányos kápolna? — gondoltam — ez még mesének is gyönyörű, hát még valóságnak! És természetesen rögtön elhatároztam, hogy másnap estefelé felkeresem ezt a csodát. De izgatottságom nem hagyott nyugtot, már kora reggel kiverte az álmot szemeimből és ellenállhatatlanul ösztönzött utamra. Felöltöztem, tolvaj módjára nesztelenül lopóztam ki az épületből. Még mindenki aludt, halálos csend, templomi áhitat ült a csodaszép vidéken, akaratlanul is lábujjhegyen kezdtem járni s összerezzenve torpantam vissza, valahányszor egy-egy lehullott gally megropogott lábam alatt.

Az ösvény mind mélyebbre vitt, de nyugtalanságom most sehogysem akart Istenhez emelő áhitattá változni, mert mint később megdöbbenve állapítottam meg, ennek az erdőnek nem volt egyetlen dalos madara sem, olyan hangtalan, olyan könnyesen szomorú volt, mint valami temető. Évszázados fáinak sötét lombjai — mint a nehéz lelkiismeret — leszegett fejjel, csüggeteg sóhajtással adták át magukat a szél gorombaságának.

Hogy meddig jártam ott, nem tudom; idő és tér, föld és emberek megszüntek lenni rám nézve, úgy éreztem, hogy az egész nagy mindenségben egyedül én élek, de én olyan kicsi, olyan törpe vagyok, mint az égbenyúló hegy tövében kaparászó bogárka. Valósággal elvesztettem magamat...

Mintha csak játékul faragták volna az erdő óriásai s aztán ott felejtették volna a legvénebb tölgy árnyékában, olyan keresetlen bájjal állt végre előttem a kápolna. Ajtaja félig nyitva, oltárán gyujtatlan gyertyák, fehér terítőjére futó növény friss zöldje omlott. Színes ablaküvegén át a napfény a szivárvány minden színében freccsent szét, megelevenítette az oltárkép Szent Erzsébetjét, kötőjében a vérvörös rózsák illata betöltötte a lelkemet. Kezdtem felszabadulni, felemelkedni. A sok filigrán apróságba olyan jól illett az én parányi életem és olyan simogató boldog érzés volt ezt a parányi életet beleállítani az üres öröklámpába, meggyújtani a hűséges szeretet piros fényével.

Talán ez volt életem legszebb imaórája!

Amilyen bájos volt belül a kápolna, olyan elhanyagolt volt a külseje. Korhadt lépcsőjét kövek támasztották alá, a vizes penészfoltokat sűrű ibolyabokrok iparkodtak eltakarni.

Valami emléket akartam elvinni innen, hosszas kutatás után egy szál késői ibolyára leltem.

Már éppen utánahajoltam, amikor halk hangon megszólalt: Ó, ne bánts még, ne szakíts le, amíg el nem végeztem küldetésemet. Én az év utolsó ibolyája vagyok s addig meg nem halhatok, míg egy mesét el nem mondok tanulságul valakinek.

— Meséld hát el ennek a kápolnának történetét — sürgettem izgatottan.

Kicsit sóhajtott, aztán beszélni kezdett:

— Valamikor régen fiatal tölgyfa állt ennek a kápolnának a helyén, tövében akkor nyilt az első ibolya. Ábrándos szívvel, életük jelképéül ültették ketten: az erdő akkori tulajdonosa és mátkája, a szép szőke Erzsébet.

A tölgy és az ibolya tehát egy földben vertek gyökeret. Egyszerre kezdtek nőni, rügyezni, a nap egyformán érte, eső egyformán öntözte, mégis a tölgy hosszú vesszőbe szökött, egyre nőtt, lombosodott, az ibolya egyformán kicsiny maradt, alázatosan élt a földön, engedelmesen hozta a virágokat.

A tölgy, amíg fiatal hajlékony vessző volt, sokszor hajolt az ibolya

fölé, csókolta, óvta, védelmezte, de csakhamar magasabbra nőtt, szétnézett az ezertitku világban és rövidesen megfelejtkezett az ibolyáról. Nem látta, mennyi szép virága van, nem érezte feléje küldött illatát, kedvesebb volt neki a derekára fonódó repkény, amely pedig kúszó indáival a legszebb rügyeket sorvasztotta le róla. Szegény magárahagyott kis ibolya! Alábújt széles levelei alá, ott sirdogált, nem bánta, hogy köntöskéje megfakult, bimbói elsatnyultak. Nappal még nem érezte úgy elhagyatottságát, elnézte a mászkáló bogarakat, vagy egy eltévedt napsugár játékos táncát... de ha jött a borús, csillagtalan éjtszaka, rút kis manók gonosz gondolatokat súgtak neki, amelyektől nem tudott szabadulni.

«Ó, mért ilyen világtalan, hosszú az éjtszaka, a nap tüze meg csak felvillanó káprázat — sírdogált. — Ó, mért is van tarka álma az étjszakának, ha hajnalra mint színes buborék üresen elpattan? A bőség kelyhe nekem csak bánattal telik meg, az öröm gyűszűnyi pohárkában is elfér» — panaszolta a néma éjtszakának.

Amint így sirdogált, búslakodott, egyszerre ezüstös fény gyúlt fel előtte, világossága mint pompás palást ömlött szét rajta és álmélkodó szentjánosbogárka örvendezett neki:

Istenem! mennyi szép virág! Egyik szebb, mint a másik! Kedvesség, szerénység, okosság, alázat, jóság! Ó, és a szeretetnek mennyi, mennyi még ki sem nyílt bimbója! Mért rejted el magadat és szépségedet bohó kis virág? — kérdezte.

Akkor kidugta fejét a levelek közül a legillatosabb virágszál, a hűség. Káprázott a szeme a soha sem látott fényességben s meghatott, bizonytalan hangon felelte:

— Mert én a tölgyé vagyok, másnak nem szabad nyílnom.

Jánosbogárka elmosolyodott. Mélyen beszívta a hűség illatát, tetszett neki, s a pillanat hangulatában magának akarta. Ragyogó tekintetét rágyujtotta a megremegő ibolyára.

— Azé vagy, akit szeretsz — súgta.

Nagy, kísértő csendesség ereszkedett az erdőre... A madarak puha fészkük ölén összebújtak, a bogarak még jobban elrejtőztek a sötétségbe, a tölgy a repkény karjai közt álmodott... és az ibolya? Szegény, ábrándos, ostoba kis ibolya gondolat nélkül, dobogó szívvel hullott Jánosbogárka hódolatteljes fényességébe.

A végtelenség homokóráján egy szem lepergett, de mennyi vétkes öröm fér is el egy ilyen rövidke percben és milyen nagy, nagy ára van egy percnyi ilyen örömnek!

A következő pillanatban Isten szava hasított bele a fekete éjtszakába. Haragja végigcikázott az égen, lesujtott a bűnre. Lehántotta az idegen repkényt a tölgy derekáról, őt magát mint vékony pálcikát törte ketté,

alátemette az ibolyát, a szentjánosbogárkát, elrejtőzött madárfészket, mindent, mindent. A madarak vijjogva menekültek az itélet elől, soha többé vissza nem jöttek; azóta néma ez az erdő.

Rettenetes, pusztító vihar volt az! Mikor a kidöntött fákat elhordták, ezen a helyen tisztás támadt és ide építették aztán a kidőlt fákból a kápolnát.

Hogy ki építette? Hát természetesen az a régi mátkapár és akkor már házaspár, aki annak idején a tölgyet és az ibolyát elültette.

Bizony sokat kellett faragni, simítani a tölgyön, míg méltó lett ehhez a hajlékhoz és sok könnyes évnek kellett elmúlnia, míg az alázatos bánat ilyen dúsan körülkoszorúzta ibolyával. És Jánosbogárka? — kérdeztem.

Jánosbogárka a vezeklő szívek útmutatója lett — fejezte be meséjét kis virágom. Az ösvényen véges-végig önszívéből merített lámpácskát gyújt, hogy egyetlen sóhaj, egyetlen bánatkönny, egyetlen megtérő szív el ne tévedjen, el ne vesszen. És éjjelenként ragyogó kivilágításban fürdik itt minden, ezernyi mécses gyúl ki az oltár előtt, az Úr pedig áldó megbocsájtással öleli szívére az egyre érkezőket, soha el nem fogyó vezeklőket.

— Itt hagyom én is a szívemet — mondtam lehajtott fejjel. Az örökmécsest az imént üresen találtam; oda állítom. Mesélő ibolyám helyeslően bólintott s mint aki küldetését jól elvégezte, megadással tette életét kezeim közé.

Király Ödönné.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Országos központunkban a novemberi naptár a következő:

Nov. 1. Mindenszentek ünnepe. Reggel 6 órától óránkint csendes, 10 órakor ünnepélyes énekes szentmise, délután 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás az Örökimádás templomban.

Nov. 2. Halottak napja (minden papnak 3 szt. misét szabad mondania). Egész délelőtt csendes szentmisék, 9 órakor énekes rékviem az összes szenvedő lelkekért. 12 órakor a legfölségesebb Oltáriszentség kitétele. Este 1/46 órakor rózsafüzér a halottakért. (A legméltóságosabb Oltáriszentség előtt mondva, akár ki van téve, akár csak a szentségházban mindannyiszor, teljes búcsút engedélyezett a Szentatya, valahányszor legalább öt tizedet elmondunk.)

Nov. 3-án. Délután *3 órakor* az Arkangyalok-Őrangyalok és Kisded Jézus kongregációk gyűlése az oe-i kápolnában 1/27 órakor a Virgo Reparatrix kongregáció III. csoportjának gyűlése ugyanott.

Nov. 4-én: 9 órakor ünnepélyes rékviem az Oltáregyesület elhúnyt tagjaiért.

Nov. 6. Az Oltáregyesület alapításának évfordulója és egyházmegyei szentségimádás napja az Örökimádásban. Szentségkitétel már reggel 6 órakor. 9 órakor énekes szt. mise, délután 1/46-kor szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

Nov. 10. Oltáregyleti vasárnap az Örökimádásban. Reggel 8 órakor elmélkedés, szentmise az oe. élő és megholt tagjaiért, közös engesztelő szentáldozással.

Délután 1/24 órakor a Virgo Reparatrix kongregáció II. csoportjának gyűlése az Oe.-i kápolnában. *3/45 órakor* a *Szt. Anna* kongregáció gyűlése ugyanott.

1/46 órakor oe.-i szentbeszéd és ünnepélyes áldás az Örökimádásban.

Nov. 11-én 9 órakor a Keresztény Anyák kongregációjának Szent Család és Hétfájdalmú Szűz csoportja és a Virgo Reparatrix I. csoportja részére gyűlés az oltáregyleti kápolnában.

Délután 4 órakor az Oltáregyesület választmányának ülése a Szt. Erzsébet teremben.

Nov. 17. Délután *4 órakor* a Szt. Ignác csoport gyűlése az oe-i kápolnában. 1/2 7-kor a Virgo R. III. csoport gyűlése ugyanott.

Nov. 18. Délután *4 órakor terjesztőnői gyűlés.*

Nov. 19-én 9 órakor ünnepélyes énekes szentmise az Örökimádásban ápádházi Szt. Erzsébet tiszteletére.

Nov. 24. Délután *1/24 órakor* a Virgo R. II. csoportja, 3/4 5-kor a Szt. Anna kongregációnak a gyűlése oe-ti kápolnában.

Nov. 25-én 9 órakor a Virgo R. I. és a Keresztény Anyák kongregációjának Szt. Család és Hétfájdalmú Szűz csoportjai számára szentmise, közös szentáldozás és konferenciabeszéd az oe-i kápolnában.

Az Örökimádás-templomban köznap 6, 1/27, 7, 8, 3/49-kor vasárnap 6, 7, 8, 9, 10, 11, 11 ó. 40 perckor vannak szentmisék. *Gyónni lehet mindennap reggel 6 órától 1/210 ig. Vasárnap egész délelőtt.* Litánia mindig 1/46-kor van, amely előtt vasárnap szentbeszéd van és utána köznapokon szintén lehet gyónni ameddig gyónó van, de legkésőbb 7 óráig.

Nagyorosziban dr. Zsigovits Béla plébános buzgólkodása folytán újraalakult az Oltáregyesület. A Központ kiküdötte igen épült a jó hívek nagy érdeklődésén, amellyel az Oltáregyesületről szóló beszédeit hallgatták. Nagy jövőt jósolunk az újjászervezett egyesületnek.

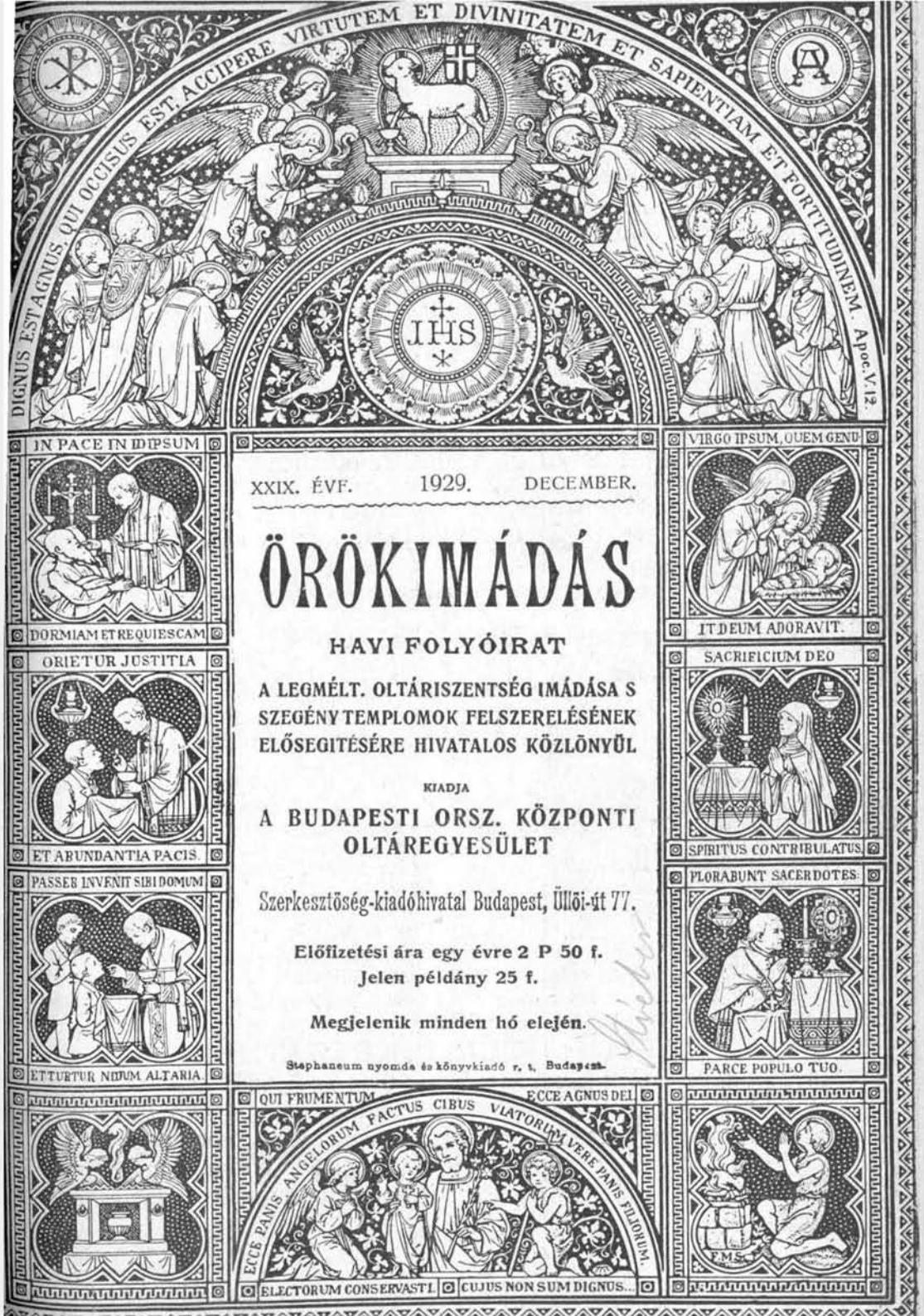
Lelkipásztorok számára nagy esemény **dr. Mihályfi Ákos beszédeinek kiadása.**

«E kétkötetes gyűjteményben minden egyes beszéd lege artis kidolgozott remekmű, de nem az íróasztal számára készült, hanem valósággal el is mondott beszéd. Az I. kötet Mihályfi egyházi beszédeit tartalmazza: adventre, nagyböjtre, lelkigyakorlatokra, újmisékre, esküvőkre, kongregációi felvételekre, kápolnaszentelésre, emléktáblák felavatására, az egyházi év minden kiválóbb ünnepére talál benne az olvasó egy-egy pompás beszédet. A II. kötet Mihályfi társadalmi beszédeit közli. Nincs a katolikus életnek egyetlen olyan problémája sem, melyet e beszédek a katolikus igazságok örökérvényű fényével meg ne világítanának. Mindkét kötet valamennyi beszédét feltétlen ortodoxia, mélyenjáró gondolkodás, páratlan közvetlenség és keresetlen, tősgyökeres magyar stílus jellemzi.»

Ez volt a kritikus előzetes híradása dr. Mihályfi készülő művéről. Most, hogy a két vaskos kötetet átlapoztuk, igaz lélekkel mondhatjuk, hogy nem nagyított, mert «a valóság sokkal felülmúlja azt, amit róla elmondottak». Ezek a beszédek is olyanok, mint nagynevű szerzőjük: tudás, őszinte szív, fenkölt gondolkodás, mindig egyházias érzés és találó időszerűség jellemzi őket. A lelkipásztorkodástan nagynevű tanára ezzel a kétkötetes beszédgyűjteménnyel mintegy kiegészítette eddig fel nem mult pasztorális műveit, mert praktikusan mutatja meg, hogy mit, mikor, hogyan kell mondania a papnak, hogy célt érjen beszédjével. Igen nagy örömmel ajánljuk a főtisztelendő papság figyelmébe.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: **Kohl Ferenc.**



XXIX. ÉVF. 1929. DECEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGITÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapesten.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Tartsd meg, Isten, Szentatyánkat. — *Dr. Serédi Jusztinián:* A pápa és az Eucharisztia. — *Dr. Hász István:* Eucharisztia és élet. — *Fáklya:* Jézus Szíve, a Magasságbelinek szent szekrénye. — *Német István:* Hull a hó. — *Oltáregyleti élet.*

Mélyen tisztelt munkatársainknak és kedves olvasóinknak a kis Jézus áldásában gazdag karácsonyt kívánunk, sok lelki örömmel és boldogsággal.

Az «Örökimádás» szerkesztője és kiadóhivatala.

* * *

Jelen számunkhoz csekklapot mellékelünk. A január 1-én kezdődő új évfolyamra kérjük az előfizetés megújítását és folyóiratunk kegyes ajánlását.

* * *

Megjelent *De Guigné Anna élete. Gróf Jankovich-Bésán Endréné fordításában a szalézi Don Bosco nyomda kiadásában.* Különösen a leányifjúság olvashatja nagy lelki haszonnal ezen bájos gyermeklélek élettörténetét. Megrendelhető a Szalézi Művek igazgatóságánál Rákospalotán.

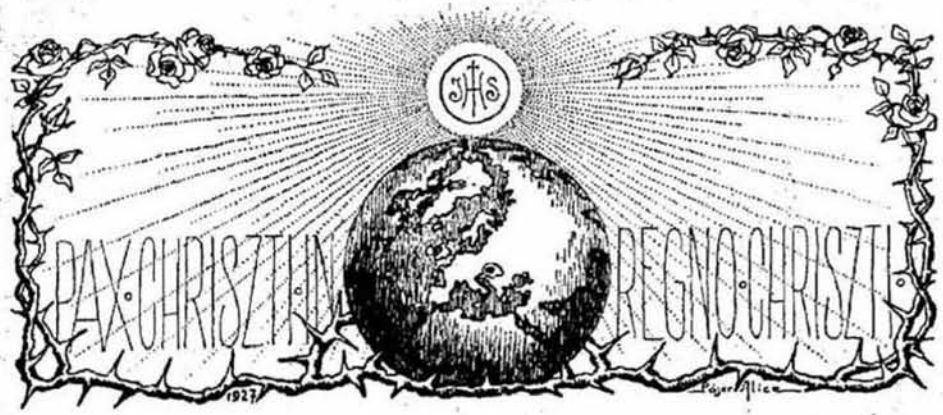
* * *

Az «Örökimádás» szerkesztője igen hálásan venné, ha a m. t. előfizetők a lapra vonatkozó kívánságaikat vele közölnék, hogy így igényeiket minél jobban kielégíthesse.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2·50	Kis szent Terézia szelleme	3·50
Egyes példány	—·25	Litánia latin szöveggel	—·05
Régi teljes évfolyam	1·20	Litánia szent Józsefről	—·05
Régi egyes példány	—·10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—·10
Az O. É. Útmutatója	—·80	«Kánter Károly»-emlékkép	—·05
Vezérkönyve	—·80	«Jézusom Örömöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1·60
Felvételi füzete	—·06	Egyes példány	—·16
Félszázados története	3·—	Régi teljes évfolyam	—·80
Érme	1·20	Régi egyes példány	—·05
Szervezése és működése	—·10	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—·60
Jézus Szíve hónapja, fűzve	—·30	Indulója	—·08
Kötve	—·60	Kis Örökimádás imakönyv	1·50
Nádasdy «Havi magány»	—·80	Fehér liliom	—·15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1·20	Szent József imakönyv	3·50
Szent Zita élete	—·20		
Egyszerűbb kiadás	—·10		

«AZ ISTENI GYERMEKBARÁTNÁL» imakönyv ének-pótfüzete megjelent. Most már nem kell külön énekeskönyvet venni, mert ebben átlag minden használatos ének megvan. A 79 lapból álló pótfüzet ára 50 fillér. Ha csoportosan rendelik, 50 pld.-tól kezdve 40 fillér darabja. Igy «Az isteni Gyermekbarát» imakönyvvel együtt minden igényt kielégít. Megrendelhető kiadóhivatalunkban.



„Tartsd meg, Isten, Szentatyánkat."

Az Úr Jézus földi helytartójának aranyjubileumára készül az egész világ. Minden katolikus boldog, ha lelkiismeretének ítélőszéke előtt arról számolhat be, hogy valamivel hozzájárult ehhez a jubileumhoz. Ha nem küldhetett fejedelmi adományt, legalább rőpimákkal, fohászokkal indított el égi ajándékokat feléje. Milyen fönséges ez a Róma felé tekintő megmozdulása a katolikus társadalomnak!

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, a szegény missiók javára az egész ország területén levő oltáregyesületektől **negyvenkettőezer pengő értékű** egyházi szerelést küldött Rómába. Olyan nagyon impozáns megnyilatkozása ez a Szentatyánk iránti szeretetnek, hogy azt hisszük, páratlan az egész világon. De nem véletlen, hogy ép az oltáregyesületek voltak azok, amelyek hazánkban a Szentatya jubileumára mozgalmat indítottak: az oltáregyesületeket az a körülmény lelkesítette, hogy *a Szentatya jubileuma eucharisztikus ünnep:* a legszentebb áldozat ötven éven át való bemutatásáért nagy hálaadásnak az ünnepe.

Ahányszor ez ötven év alatt a Szentatya az átváltoztatás igéit a kenyér és bor fölött elmondotta, annyiszor született újra Krisztus az oltáron, annyiszor egyesült a Szentatya lelkével, annyiszor vitte beléje a «kegyelmek forrását» a szent áldozásban. Különösen amióta pápa lett a milánói bíboros érsekből, mekkora jelentősége van egy ilyen pápai szentáldozásnak! A pápai szentáldozáskor egyesül Krisztus az Ő helytartójával s ilyenkor bizonyára az Úr szemével lát a Szentatya. Az Ő tekintete fölföd előtte mindent, még a legtitkosabb és legparányibb dolgokat is. Az Úr Szívének apostoli heve átjárja a Szentatya szívét, akarata innét merít gigászi erőt. Mert vasakaratú pápa ám XI. Pius. Nincs az a hatalom, amely Őt Istentől vezetett akaratáról eltéríthené. Jöhet akármilyen kedves kardinális intervenciója, amit a Szentatya elhatározott, azon nem lehet változtatni többé. Ehhez egy ilyen felelősségteljes állásban

igazán csak az isteni kegyelem alapján állás biztonsága elégséges. *Tanuljuk meg mi is tőle, az Úrral való egyesülés és állandó lelkikapcsolat fontosságát,* mert életünk csak Krisztussal egyesülésben van és csak úgy épül igazán a lelkünk épülete, ha az Úr áldott keze naponta igazít rajta és jelenléte bevilágít minden rejtekébe s észrevételi velünk az igazi eredményeket és a veszedelmes kiszögelléseket is.

A számtalan lelkicsokor és sok százezer ajándék között a legértékesebb mégis a december 21-i szentáldozásunk lesz, amikor a szívünkben megjelenő Úr Jézus előtt imádkozhatja el a lelkünk: «*Tarts meg Isten Szentatyánkat Krisztusnak helytartóját*». Készüljünk erre az Úrral való végtelenül fontos társalgásra, amely alatt az Ő földi helytartója és egyháza ügyeiről fogunk Vele alázatosan beszélni.

Dr. Mátrai Gyula.

A pápa és az Eucharisztia.*

Mélyen tisztelt eucharisztikus nagygyűlés!

Az idei nagygyűlés alkalmával Őszentsége aranymiséje jegyében ünneplünk. Ünnepeljük a pápát. Mikor megnyitom a gyűlést e szent helyen, nem mulaszthatom el, hogy rá ne mutassak arra a bensőséges viszonyra, amely a pápa és Eucharisztia között van. X. Pius eucharisztikus pápa volt; példájával előmozdította az Eucharisztia kultuszát és azon fáradozott, hogy e kultusz mentől jobban elterjedjen. XI. Piust is megilletné ugyan-e cím, mert az az irányelve, hogy az Anyaszentegyházat, Krisztus misztikus testét, csak Krisztus valóságos szent testének és vérének tisztelete vezetheti el céljához. Ép azért Szentatyánk iparkodik az Eucharisztia kultuszát felvirágoztatni.

Teszi pedig ezt elsősorban az ő példájával. A Szentatya — ki már 50 év óta mindennap magához veszi az Oltáriszentséget a szentmisében — most is lankadatlan buzgósággal készül minden egyes szentmiséjére és szentáldozására (hogy a végtelen értékű áldozatot méltóképpen mutathassa be). Azt hiszem, nem árulok el titkot és nem követek el sértést, ha megemlítem, hogy a Szentatya mindennap gyónik és így készül az Eucharisztikus áldozat bemutatására.

— De nemcsak saját lelkét készíti elő, hanem törvényeivel igyekszik az Eucharisztia kultuszát az egész világon mélyebben meggyökereztetni. Ez a cél vezette a római eucharisztikus kongresszus megszervezésében is. Én is jelen voltam e kongresszuson s akkor láttam, hogy a Szentatya ledöntve a kor alkotta válaszfalat, megszakítva a tradiciókat, kiment az

* Őeminenciája díszgyűlési beszédje, feljegyzések alapján.

utcára a szentségi körmenetben, hogy megmutassa a világnak: mi Rómában mindenütt otthon vagyunk. S míg X. Pius alatt itt-ott alakult egy-egy körmenet, XI. Pius kiadta a jelszót: kimegyünk az utcára!

Parancsa, útmutatása helyes volt. Senki moccani nem mert, senki kezet nem emelt, hanem mindenki meghajolt az Eucharisztia előtt. Az öregek visszagondolva a régi időkre, emlékezhetnek arra, amikor szentségi körmeneteket vezettek, most a pápa megérhette, hogy az Eucharisztiát vive nyerte vissza szabadságát.

— Nem csupán intenzíve igyekezett Őszentsége az Oltáriszentség kultuszát előmozdítani, hanem azt akarja, hogy az Egyház mindenütt elterjedjen a nagy parancs szerint: Elmenvén tanítsatok minden nemzeteket... Missziós pápának lehet őt nevezni. Minden gondolata arra irányul, hogy a hitet mindenki megismerje. S így szent hitünk terjesztésével terjeszti az Oltáriszentség kultuszát, melyet mindenütt bemutatnak, ahová csak az evangélium szózata elhangzik. Amerre misszionárius jár, mindenfelé terjed az Eucharisztia tisztelete is. A Szentatya óhaja: Egy akol legyen és egy pásztor. Az Oltáriszentséggel pedig azt akarja, hogy mindenütt bemutassák ezt az áldozatot, hogy az Oltáriszentség áldozatának szeretete az egész világra kiterjedjen.

Eucharisztia és élet.

Díszgyűlésünkön elmondotta *dr. Hász István* tábori püspök.

Mélyen tisztelt Eucharisztikus Kongresszus!

Kedves ünneplő testvérek!

Minden mozog, minden változik, panta rhei! — mondta Empedoklesz, az antik görög géniusz híres filozófiai reprezentánsa.

Mi a különbség az istenek és az emberek között? Was unterscheidet Menschen von Göttern? — kérdezi Goethe, a modern szellem legnagyobb irodalmi képviselője: az író, «the writer» Amerika Platójának, Emersonnak találó jellemzése szerint.

S mit felelt rá Goethe?

Ezt: az a különbség az Isten és az emberek között, hogy amig Ő az örökkévalóság mozdulatlan sziklaján áll és sok-sok hullám vándorol, örök folyam zúg előtte, addig minket az egyik hullám felemel, a másik a mélybe dönt s elmerülünk: dass viele Wellen vor Ihnen wandeln, ein ewiger Strom; uns hebt die Welle, verschlingt die Welle und wir versinken.

Tényleg úgy is van: az élet nem tengerszem, hanem folyóvíz,

amely szüntelen mozog, folyton-folyvást változik! Most lassabb ritmusban ballag, majd gyorsabb ütemben lejt és iramodik; most síma, egyenes vonalban szelíd lankák mellett csobog és csacsog, majd tajtékozva örvénylik vagy zúgva esik és szökik szikláról-sziklára s háborogva túr új utat előre.

Korunkban, vagy helyesebben napjainkban az élet folyama új fordulóhoz közeledik.

Nemcsak a szeizmográf-lelkű költők és bölcselők, de mindnyájan érezzük, hogy e titokzatos áram (mint ahogyan sz. Agoston szereti nevezni az életet) valami más irányt vagy iramot készül venni: új világ kezd kialakulni!

S milyen lesz annak az új világnak a képe?

Olyan, amilyennek azok a belső, bennünk élő, lelkünk mélyein érő csirák mutatják! Azok a csirák, amelyek máris megvannak, mozognak és mozgatnak bennünket az új világkép felé.

Mozognak és mozgatnak, mint óhajok és sóhajok, mint álmok és remények, mint örömök és fájdalmak: több vagy kevesebb tudatossággal és erővel aszerint, vajjon a modern élet suhogó sodrában siklunk-e, mint a pisztrángok a hegyipatak kristályában; vagy a kiöntésekben, a holt vizeken tengünk, élünk, mint a nádak és kákák.

Ha a belső vágyak és nyugtalanságok dinamikus erőkké fokozódnak, akkor majd kilépnek belőlünk és mint világváltoztató energiák, mint az egyéni, családi, társadalmi és állami életet átformáló eleven erők mutatkoznak be.

Micsoda új világalakító nyugtalanságok jelentkeznek a lelkek méhében és mélyében s milyen a viszony, milyen a kapcsolat közöttük és az Eucharisztia, a legfölségesebb Szentségben jelenlevő Krisztus között? — bizonyára olyan probléma ez, amely méltó a kongresszus magas és magasztos célkitűzéséhez s az önök érdeklődéséhez és figyelméhez.

Nos, Berdajev orosz filozófusnak, a darmstadti Schule der Weisheit messze kimagasló alakjának a megfigyelése és megállapítása szerint is, a többek közt különösen három szükséglet kezd egyre nagyobb erővel dolgozni a lelkekben.

I.

1. Az első a vágy bensőségesebb vallásosság után.

Mit akar ez jelenteni?

Azt, hogy az új idők embere érzi és itt-ott már nyiltan meg is vallja: Nekem egészen közvetlen élményemmé kell tennem az Istentől való abszolut függőségemet és az Istenre és az Istenhez irányítottságomat. Nekem époly természetesnek és magátólértetődőnek kell éreznem és tartanom sz. Pálnak azt a szavát: Az Istenben élünk, mozgunk és vagyunk! — mint amilyen egyszerű igazságnak és mélységes valóságnak érezné és

mondaná a fenyőfa, ha érezni és beszélni tudna, azt hogy — a földtől és az égtől, a levegőtől és a naptól függ!

2. A lélek Istenbe gravitálásának, theocentrizmusának, vagy theocentripetális törekvésének és igényének e felfakadását és feltörését csak örömmel üdvözölhetjük.

Örömmel annál is inkább, mert sokáig úgy látszott (és ezt még a mi kultúrbölcselőink és vallásfilozófusaink közül is többen, még a nagy és a rajta alapuló technikai kultúra, az u. n. Technicizmus természetéről Przywara S. I. és Erhard is hirdették) mintha a gépek egyre növekvő uralmánál fogva, immanens szükségszerűséggel a centrifugális törekvéseket emelné diadalra s a csillagokról a rögökre, az égről a földre fordítaná és rögzítené az ember szemét és lelkét.

Nem, valami csodálatos törvény erejében: minél inkább növekszik a technika segítségével az ember uralma a fizika felett, annál inkább növekszik szükséglete a metafizika, a metafizikai, érzékfeletti világ után: a béke, a csend után, bensőség, az Istennel való meghittség után, hogy a szétszóródásból és hajszából az örökkévalóság csendes tengerén kipihenhesse, felüdíthesse és rekonstruálhassa magát.

3. S az Istennel való e bensőséges kapcsolódást páratlanul szolgálja és segíti az Eucharisztiának, a közöttünk élő Krisztusnak az imádása és vétele.

Nézzétek csak meg azokat, akik eucharisztikus életet élnek, akik imádják és veszik az Urat! Bensőség, áhitat, elmélyültség, elmerültség, finom meghittség és melegség sugárzik róluk.

Mercier bíborosról mondta valaki: Ha hallgat is, beszél s ha beszél is, csend ünnepel szavaiban. És nem tapasztaltuk-e magunkon is, hogy valahányszor áhitatos adorációt, szentáldozást vagy szentmisehallgatást végeztünk: mindanyiszor elmélyedtünk, fölmelegedtünk, megtermékenyültünk.

Megtermékenyültünk azzal, ami a darmstadti orosz bölcselő szerint is az új idők psychéjének második igénye és szükséglete: a belsőségesebb kapcsolat embertestvéreinkkel!

II.

1. Közelebbi, lelki kapcsolat embertársainkkal, vagy az Evangélium örökszép, egyszerű kifejezése szerint, felebaráti, testvéri szeretet, mint szent szolidaritás, mint szent összetartozandóságérzet! — ez az a csodaszer, ez az a gileadi panacea, amely egyesegyedül gyógyíthatja az individuális és hyperindividuális életnek, az egyéni és társadalmi létnek lángoló sebeit.

Azokat a nyilt és titkos kelevényeket, amelyeket egyfelől a féktelen élvezetvágy, az egocentrikus hedonizmus, másfelől az elkeseredett nyomorúság, a pauperizmus depressziója fakaszt fenn és lenn egyaránt.

2. Ki ne örülne annak az áldott áramnak, amely tényleg újra meg-

indult az emberiség lelkében, hogy az embereket a túlzott individualizmus rideg, gőgös váraiból a szeretet és összetartás irányaira vigye?

S nem kell-e egyenesen providenciálisnak mondanunk azt, hogy amig egyrészt szemlátomást növekednek a nagyvárosok, az emberiség e zűrzavaros temetői, az egymástól elfordulásnak, az egymással nemtörődömségnek, az egoizmusnak e szörnyű bacillus-telepei: ugyanakkor e halálos atmoszférával szemben felkerekedik az új szellő, az új szellem, amely egymásfelé fordítja és tereli a szíveket s megfakasztja bennük a szeretetnek, az összetartózandóságnak a szükségletérzetét?!

3. Nos, ezt a második áramot is — semmi se táplálja, semmi se erősíti, semmi se tisztítja és emeli annyira, mint épen az Eucharisztiának, a közöttünk élő Krisztusnak a kultusza.

Ha az Eucharisztiára, a közöttünk élő Úrra adoráló lélekkel emelem szememet és szívemet, akkor Azt nézem, Azt imádom, Annak a sugarait veszem, aki úgy szerette az embereket, hogy nemcsak felséges tanítását, felséges példáját és felséges Egyházát adta és hagyta az emberekre; hanem rájukhagyta, nekünk adta és nekem adja Magát is — édesen, kedvesen, egyszerűen, az örök isteni szeretet kiáradásával!

Mit frischem Blick bemerke freudig und wandle sicher wie geschmeidig durch Auen reich begabter Welt! — mondja és tanácsolja Goethe.

Nos, ha friss, hívő tekintettel nézek az Urra az Eucharisztiában, felfakad bennem a testvéri szeretetnek krisztusi forrása és nem tudok másként, mint tisztelettel és szeretettel nézni és gondolni testvéreimre.

És ha tudatosan megyek fel a misztikus Kálváriára és tudatosan veszek részt a keresztáldozat misztikus megújításában, a szentmiseáldozatban, amikor az Isten Báránya az emberekért, a Testvérekért — nemcsak közöttünk lakik, de újra és újra feláldozza magát: akkor a testvéri szeretet forrása szent forrásba jön bennem s elindít az áldozatok útjára.

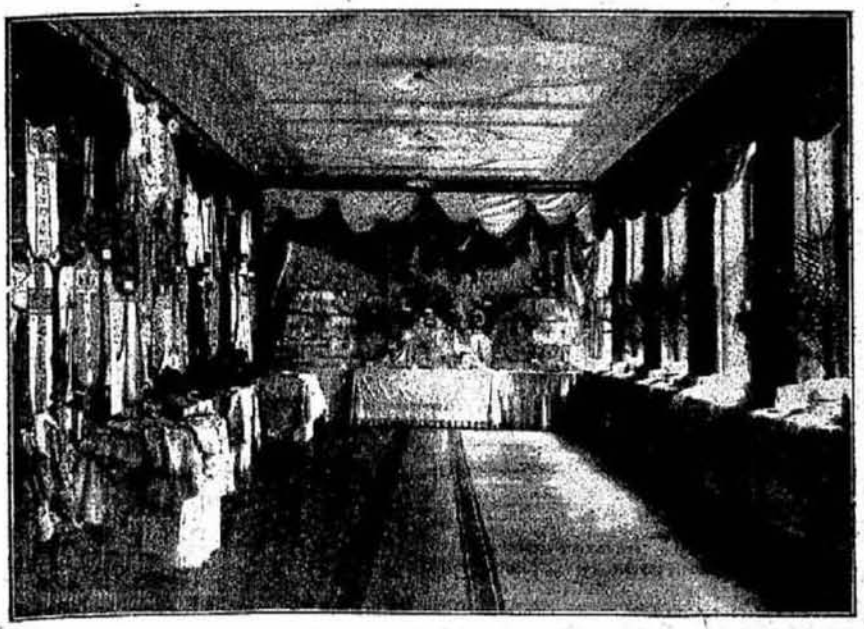
És ha a szentáldozásban magamhoz veszem Őt és én Ő benne és Ő énbennem kezd élni és működni: akkor a testvéri szeretetnek az a szent forrása kiömlik belőlem és új, csodás tartalmat nyer életem. S ez az, amire (harmadszor és befejezésül) rá szeretnék mutatni. Az új idők emberének a szemében érték, csodás, misztikus folyamat lesz a földi élet! — mondják a jövő meglátói.

Bárcsak úgy lenne!

Bárcsak ez az értékelés és érzés minél hamarább általánossá lenne ott is, ahol az élet értéke devalválódik, ahol a pesszimizmus őszvégi ködei s a lemondás hollói és varjúi kárognak a lelkekben. Igazuk van azoknak, akik e ködök és varjak elűzését a gazdasági és társadalmi viszonyok jobbrafordultától várják: de csak részben, csak félig van igazuk.

Mert amilyen bizonyos az, hogy e ködök és varjak nemcsak a vityilókat lepik el, hanem a dús palotákat és parkokat is: olyan bizonyos, hogy a pesszimizmus és lemondás orvossága nemcsak a külső viszonyok javításában, hanem és főként a belső világnak, a lélek világának a megújításában és megsugarasodásában rejlik.

S mi újítja meg, mi sugarazza be lelkünket s mi teszi felséges értékűvé földi életünket?



A Szentatya jubileumára Rómába küldött egyházi ruhák kiállítása.

Annak a krisztusi igazságnak a lelkünkbefogadása és lelkünkbentartása, hogy a földi élet az örök élet előcsarnoka, s hogy földi életem munkájától, harcától és kereszthordozásától függ örök életem értéke és gazdagsága.

S ha ezekhez odajárul az a tudat: íme, az Eucharisztiában jelen van s azért van jelen az Úr, azért áldozza fel Magát értem, azért nyujtja Magát nekem, hogy a földi munkában, a földi harcokban és szenvedésekben segítségemre legyen s hogy tehát Ő Maga vezessen és támogasson el, föl az örökkévalóságba: akkor a földi élet és annak minden rezdülése szinte isteni fényben és értékben tündöklik fel előttem.

Szépen, nagyon szépen hangzik Goethe tanácsa: Am Sein erhalten dich beglückt! Das Sein ist ewig, denn Gesetze bewahren die lebendigen Schätze, aus welcher sich das All geschmückt. De nemcsak szépen hangzik,

hanem felségesen hat és dolgozik bennem az a tudat, hogy itt van, velem van, hozzám jön és egyesül velem az időben az örökkévalóság Ura Istene!

Ha tehát igaz az, hogy az emberiség valóban a megújulás irányába, vagyis az Istennel, az emberekkel és az élettel való kapcsolatának áttüzesítése felé fordul: akkor újból providenciálisnak érzem és vallom X. Pius pápa eucharisztikus pontifikátusát, azt a magasztos gesztusát, amellyel a tabernákulumot kinyitotta az emberiség előtt s ezzel kitárta a föld számára a megújulás, felfrissülés és megszentelődés kiapadhatatlan, örök forrását!

Tantum ergo Sacramentum veneremur cernui!

Azért ezt a Nagy Szentséget leborulva imádjuk!

Jézus Szíve a Magasságbelinek szent szekrénye.

I. Előgyakorlat. Tekintsd meg Jézus Szívét az Oltáriszentségben. Borulj térdre a bezárt szentségház előtt, hol Istened, Urad, szívednek Királya rejtőzik.

II. Előgyakorlat. Kérjed a kegyelmet, hogy az Úr Szívét, mint a «Magasságbelinek szent szekrényét» megismerjed és megszeressed.

I. Pont. Ó mily drága nekünk a szentségház. Istenünket, Urunkat tartja fogva. Ha nézzük a tabernákulumot, némely templomban különösen sok dísszel, drágakővel, arannyal van ékítve. Belül selyemmel párnázva, aranyhímzéssel. Hogyne, hiszen a szentségház állandó lakóhelye a földön a szent Szívnek. Ugyan minő lehet az az isteni Szív, amelyet a Magasságbeli szent szekrényének nevezünk a Jézus Szíve litániában, ha már földi lakóhelyének, a tabernákulumnak díszítésére annyi gondot fordítunk?! A mi szívünk is szent szekrénye a Magasságbelinek, valahányszor az Oltáriszentséget magunkhoz vesszük.

Ha a szentségházat nézem, észreveszem, hogy az egész formájában arányos. Jézus Szíve is, mint a «Magasságbelinek szekrénye» arányos, nincs benne egyenlőtlenség. Egyenlő arányban vannak meg benne az erények. A szentségház díszes, a templom legfőbb ékessége. Jézus Szívét is, mint szekrényt díszíti a tökéletesség, a szentség, a bölcsesség, amelyet mint isteni Személy bír. A szentségház ragyogóan tiszta és rendezett. Jézus Szíve is a tisztaság szekrénye, amelyhez a bűn salakja nem férhet; e szekrényben a legteljesebb rend uralkodik, amelyet kísértések hulláma vagy más emberi gyarlóság föl nemkavar. A szentségház a legfőbb kincset foglalja magában, az Istent. Az isteni Szívnek, mint szekrénynek legfőbb kincse a szeretet. Szeretetből adta magát értünk, szeretetet vár, szeretetből él.

II. Pont. Mennyire szükséges és kívánatos, hogy a te szíved is igazán szent szekrénye legyen a «Magasságbelinek», Jézus Szívének! Megvan-e abban is az erények aránya, díszítik-e mindezek különösen a szentáldozás előtt? Azok az erények, amelyeket e szentség vétele megkíván: a köteles tisztaság, az imaélet rendje és mindenekfölött a valódi szeretet, amellyel e szent Szívet magunkhoz vonzzuk. Ha igazán szent szekrény óhajtasz lenni, úgy zárd be szívednek ajtaját minden elől, ami annak tisztaságát veszélyeztethetné. Óvjad szívedet, neveljed magadat liliomos tisztaságra, a nagy bűnt természetesen, de a tudatos bocsánatos bűnt, sőt a rendetlenségeket is kerüljed. A helyesen összeállított napirend által éri el az ember az erényes életet, amelynek pillanatról-pillanatra való betartásával hamarosan az isteni Szív szent szekrénye lesz. Foglalja ez magában naponta legkevesebb egy negyedóra meditációt, szentmisét, gyakori, lehetőleg napi szentáldozással, a nap délutáni szakában 10—15 perc adorációt a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, ugyanennyi kis lelkiolvasmányt, egy-egy tizedet a rózsafüzérből és az esti lelkiismeretvizsgálatot. Ha mindezt az egyházi év szellemében végzed s ennek megfelelően változtatod elmélkedéseid és lelkiolvasmányaid tárgyát, majd meglátod, mennyi boldog pillanat, mennyi kegyelem jut osztályrészedül.

Ima. Jézus Szíve, hálát adok neked, hogy adtál szívet, amelyet tökéletesíthetek, lelket, amelyet hozzád emelhetek, ajkat, amellyel rólad szólhatok, értelmet, amellyel reád gondolhatok, kezet, amelyet imára kulcsolhatok, térdeimet, amelyekre előtted leborulhatok, egész valómat, amelyet neked átadhatok. Tedd, hogy az én szívem a te szent szekrényed legyen a gyakori szentáldozás erejével s hogy a bűnbánat szentségével teremtsem meg magamban azt a rendet, amelyet szentségi jöveteled elvár tőlem. *Fáklya.*

Hull a hó

Svájci levél.

DRÁGA LÉLEK! Emlékszel még, gyermekkorunkban minő lázba ejtett bennünket az első hó. Táncolva, ugrándozva fújtuk a nótát: hull a hó, hull a hó! Aztán repült a golyó, repült a szánkó. Istenadta játékszer volt a csillogó, fehér hó. Ma már mindez csak édes álom a multból. Míg gyermek voltam, gyermekszemmel örvendtem a hónak. Most nem gyúrok hógolyót, nem ülhetek szánra, mégis jobban élvezem, mint valaha. Az igaz, hogy ilyen hatalmas hómezőt nem láttam sehol, ilyen arányú hóhullást nem értem soha, mint itt Svájcban, másfélezer méter

magasban. Ha megengeded s nem untatlak vele, pár gondolatot közlök abból, minő hatást kelt bennem a svájci hó.

Ami először és legmélyebben megkapja lelkemet, az alpesi tél csupa ragyogó fehérsége. Tudod, amerre a szem ellát s azon túl is. Itt mindenütt csak hó van, tengernyi tömegben tiszta, fehér hó. De még minő fehér! Ragyogóan fehér. Ünneplően fehér. Szűzi, tiszta fehér. Remek látvány ez a csupa érintetlen tisztaság. Megigézően szép világ ez a körülöttünk elterülő, véget-hosszat nem érő, szűzi fehér hótenger. Mikor a kék égboltról lemosolyog erre a gyöngyöző, kristályos hófehérségre az alpesi napsugár, az az érzés száll meg, hogy fenséges templomban vagyok. Igen ott, a természet remek templomában. Istenalkotta csodálatos dómban. S ünnepel a lélek. Élvezi a tisztaság elragadóan fenséges megnyilatkozását. Sehol egy szennyfolt, sehol egy sötét pont. Egy csapásra eltünt az őszi hervadás, az enyésző, sárba hajló lucskos világ.

Itt eszembe jut egy korunkban élt misztikus lélek látomása. Párist látta, a bűnös Párist, a modern Szodomát. Látta, amint áthömpölygött rajta egy utálatos, szennyes áradat: a bűn lávája. E szörnyű látványra halálos szomorúság ülte meg lelkét s fájdalmában majd meghasadt a szíve, hogy ő ilyen városban él. De íme édes vigaszára a templomokból fehér felhő száll fel, beborítja az egész várost. S a hófehér felhőből kiemelkedik a még fehérebb Eucharisztia és sugárözönével bearanyoz mindent.

Ez a misztikus kép újul meg előttem, mikor az alpesi hómezőt szemlélem. Oltárunk drága kincse ad a földnek új fényt, új arculatot, új értéket, új szépséget. Hófehér Szentostyánk, de sötét, de szomorú volna nélküled e világ! Míg benned éltető, boldogságtermő, angyali kenyérmező lett a mi földünk. Csak veled mondhatjuk: jó nekünk itt lenni, mert minden szegénységünk és gyarlóságunk mellett az elveszett, szépséges paradicsomot hoztad vissza közénk. Leszállott hozzánk az Isten országa. Ez a mi valódi hófehér világunk.

Drága lélek, most arról szólok, mennyire tudom élvezni magát a hóhullást. Sokat figyeltem, sokat élveztem, hogy esik a hó! Azt kell mondanom, hogy valójában a hó nem is esik. A hópelyhek szépen, csendben, kényelmesen szállnak, ereszkednek alá. Minden hópehely egy lebocsátott biztos ejtőernyő. Sem magát meg nem üti, sem másban kárt nem tesz. Aztán — csak figyeld meg — minő vidám társaság ez a magasból leereszkedő hóvilág. Játszadozva, táncolva, himbálódzva, egymással enyelegve lejtenek alá a levegő bársonyos, sima parkettjén. Főkép, ha egy kis szellő muzsikál, pajzán jókedvükben valóságos tündéri táncot járnak. S hozzá minő bizalmasak ezek a játszi, röpke hópelyhek. Ha már megunták a keringőt, egész otthoniasan befordulnak hozzánk; nagy

kecsesen rátelepszenek takarónkra, nem ritkán arcunkra, ajkunkra, friss üzenetet hozva a magasból. Hozzá meg az a sűrű tömeghullás, ami ott van. A davosi völgykatlanban mélyre leereszkednek a terhes felhők, aztán kigombolkóznak s a legönzetlenebb bőségben egész valójukat ránk ömlesztik. Egy mindent betöltő mozgó sűrű fátyol lebeg ilyenkor előttünk, melyen keresztül alig láthatni egy kis kőhajításnyira. Egyik alkalommal 12 napig se eget, se földet nem láttunk. Csak hullott a rengeteg hó majd három méter magasnyira.

Elgondolkoztam, de találóan festi ez a hulló világ a ránk áradó istenáldást. Ez is így száll ránk. Ilyen sűrűn. Ilyen tömegben. Ilyen békésen, csendesen Száll, hull éjjel-nappal. Árad télen-nyáron. Hull állandóan, mindenütt. Hisz a mi Atyánk, Istenünk maga a kiömlő, ránk áradó jóság. Tárháza a kifogyhatlan gazdagság. Stílusa a mértéket nem ismerő bőség. Indítóoka a mindent átölelő szeretet. Célja, hogy ő éljen bennünk s mi őbenne. Ó örök hálára késztető kegyelemhullás! Legdrágább áldáscseppünk az Oltáriszentség. Fehér Eucharisztiánk, te vagy a mi édes isteni hópelyhünk. Szemünknek kicsi vagy, mint a hópehely. Magasból jössz, mint a hópehely. Felénk szállsz, mint a hópehely. Tudsz belénkolvadni, mint a hópehely. A mi örök gyermeki szívünknek te vagy legfőbb kincse, öröme, boldogsága, édes, isteni hópelyhünk, hófehér Eucharisztiánk. Uram, Istenem, áldlak, imádlak, szeretlek érte.

Most felhívom kedves figyelmedet egyetlenegy hópehelyre. Ilyen leheletfinom kristálycsillagot sehol sem találsz. A legfinomabb brüsszeli csipke gyenge kontármunka mellette. A hópehely finom erezete utánozhatatlan. Az Isten ujja rajta. Csodálatos, hogy a jó Isten még ilyen apró semmiségre is annyi szépséget, művészetet pazarolt. De megértjük, mert ez illik az Urhoz. Ő mindenben remekel. Mit Isten ad, az mind tökéletes, az mind szép, még a legkisebb is, melynek tán csak pillanatnyi az élete. Hát akkor minő lehet az emberi élet! Hitünk súgja, hogy ez az Úr remekműve, mert önmagát mintázta benne. S látod, mi a lélekből is a legszebbet hófehérnek mondjuk. Jelezzük ezzel az ártatlanságot, az az érintetlen szépséget. Jelezzük a kegyelem diadalát az emberi természeten. Mindnyájan érezzük, hogy az ártatlan léleknek különös varázsa van. Nem tudunk hatása alól szabadulni. Gondolj csak egy ártatlan gyermekre. Keblünkre öleljük és szeretnők önmagunkba csókolni. Csodálatos, ezt teszi az Úr Jézus is vele a szentáldozásban s ezzel fenntartja a lélek ártatlanságát. Hófehér Szentostyánk a lélek hófehérségének kenyere. Ettől kapja erejét, ékességét minden emberi szeplőtelenség, jelezze azt az első-áldozó vagy a menyasszony koszorúja, avagy a krisztusi jegyesnek hófehér fátyola. Ó mily áhitattal nézek rád, hófehér Eucharisztiánk!

Itt Davosban látom, hogy az emberek szeretik a havat. Még az

útról sem tolják félre. Inkább lehengerlik, hogy sima szánút legyen. Az üdülők meg alig várják, hogy leessék a hó, mert ezután jön a tiszta, száraz, napsugaras jó idő. Istenem, minő áldás, ha az ember szereti a lélek hófehéségét és van érzéke hozzá! Minő szép, egészséges, napsugaras világot jelent a tisztaság érzéke, az ártatlanság védelme, az erény és kegyelem becsülete. Az emberiség kimagasló jótevői azok az egyének, akár szülő, akár nevelő, író vagy művész, kik a lélek hófehér tisztaságát szolgálják. Ezek az élet örökös hófehér magaslatai, igazi alpesi havasok. Mindig tiszteletreméltók. Örökértékek, melyekről az élet tisztaságának termékenyítő forrásai csobognak alá. Sajnos, vannak másfajta kimagasló bércek is. Ezek lavinát termelnek és kincseket tesznek tönkre. Hány kiváló istenadta tehetség tör a lelkek, az ártatlanság, az erény megrontására! Még sajnosabb, hogy ezek ellen a lavinák ellen elfelejtünk vagy nem akarunk védőgátakat emelni. A svájci ember szereti a havat, de a lavinától fél, védekezik ellene.

Végül még egyet. Karácsonyra készülünk. Karácsonyfát várunk. Kérlek, itt a friss hótól az egész fenyves egy remekül diszített karácsonyfaerdő. Mikor pedig kigyúl benne a reggeli napsugár lángja, az egész erdő egy gyönyörűséges, fehéren csillogó, tündéri, karácsonyi látvány. Szeretném, ha te is élvezhetnéd. Most pedig búcsúzom. Boldog, kegyelmes ünnepeket! A hófehér pólyás Jézuska legyen drága lelked karácsonyi jutalma.

Német István.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Oltáregyesületünk életében újra följegyzésre érdemes esemény történt. *A Szentatya jubileumára Rómába küldendő ajándékainkból rendezett kiállításunk és eucharisztikus díszgyűlésünk.*

A jubileumi kiállítás egészen az utolsó hétig bizonytalan volt a zárdában dühöngő járvány miatt. Az utolsó hétre mégis annyira enyhült a helyzet, hogy az oltáregyleti házban élő «Szent József és Kis Szent Teréz leányotthon» közreműködésével egészen szép kiállítást produkálhatott a Központ. Különösen gazdag és pompásan ható látvány volt a szentségmutatók, áldoztató és misézőkelyhek fényes csoportja, amilyent talán csak a legöregebb oltáregyesületi tagok láttak valaha. Az ország különféle oltáregyesületeiből beküldött adománytárgyak között voltak igen értékesek is, mint például a győri oltáregyesületnek a Magyarok Nagyasszonyát ábrázoló gobelinnel díszített szép selyemkazulája, a pápai oltáregyesület piros-fehér-zöld borromei szabású rendkívül ízléses velur miseruhája, a kalocsai oltáregylet minden tekintetben kiváló érzékre való ajándékai között egy antikmotivumú aranybrokát római kazula. De az egész kiállított anyag díszére fog válni az oltáregyesületeknek és a lapunk hasábjain már megörökített jótevőknek. Nagyon nagy volt az örömünk, amikor a csomagolásnál mindent felbecsülve, a Magyarországból Rómába ment jubileumi ajándékok összértékeként 42.000 (negyvenkettőezer) P-t állapíthattunk meg. Úgy halljuk, hogy Rómában ezen tárgyakból rendezett kiállítást január elején fogja a Szentatya megszemlélni. Itt említjük meg, hogy a miszsziós adományunk elszállítási költségeihez Máthé Margit 2 P és a Ranolder intézeti alkalmazottak pedig 7 pengővel járultak hozzá. Isten fizesse meg.

Díszgyűlésünk okt. 28-án a szokásos nagy érdeklődés és bensőség jegyében folyt le. Előzőleg félkilenckor Őeminenciája ünnepélyes szentmisét celebrált, amely alatt félórán át áldoztatott. A 10 órai díszgyűlésen ott volt a magas püspöki kar és a papság szépszámú képviselete, számos előkelőség és a templomot zsúfolásig megtöltő hívősereg. Szónokaink értékes szép beszédeit lapunkban közreadjuk. (Kettőt a mostani — egyet a következő számban.) A 28 és 29-e közötti éjjeli szentségimádásunkon 160-an vettek részt. 29-én délután 1/46—1/47-ig tartó, szépen látogatott ünnepi szent órát *Strecke Ernő* hittanár vezette, gondolatokban gazdag elmélkedést adván. A szentórán a szentélyben az ünnepi asszisztencia is részt vett. Te Deum fejezte be ünnepünket.

Terjesztőnői gyűlés decemberben az ügyvezető igazgató római útja miatt nem lesz.

Tagsági díjak beküldése. Felkérjük a fiókoltáregyletek vezetőit, illetve pénztárosait, hogy a tagsági díjakat és adományokat szíveskedjenek a Központban szabályszerű nyugta ellenében december végéig leadni, mert a december 31-ik állapotnak megfelelően kell készíteni azt a kimutatást (zárszámadással), melyet Őeminenciájának küldünk. Aki már januárban küldi be, csak a jövő évre könyvelhetjük el.

Vidéki — nem esztergomi — egyházmegyei oltáregyesületek tagsági díjakat és gyüjtött adományaikat az illető egyházmegyei igazgató úrhoz lehetőleg dec. 15-ig szíveskedjenek beküldeni, hogy ő az egész egyházmegyéből hozzáérkezett összegeket szabályszerű kimutatással a Központba december 30-ig szintén beküldhesse.

Kérvényeket december végéig kell a Központba beküldeni, mégpedig az egyházmegyei igazgató úr útján, hogy ő véleményezhesse. *Sohasem hiányozhat a miseruhákról szóló, minőséget is feltüntető leltár mellékelése. Leltár nelkül nem ítélhet helyesen a kérvényeket elbíráló zsüri, azért nem is fog enélkül bárkinek is valamit juttatni. Nagyon kérjük az oltáregyesületi terjesztőket és terjesztőnőket, hogy eucharisztikus munkájukhoz mindig a szentségi Úr Jézus kegyelmét kérjék s aktivitásukban is legyenek vele állandó kapcsolatban.*

Terjesszük az eucharisztikus gondolat hordozóit az «Örökimádás» és «Jézusom Örömöm» folyóiratokat és «Az isteni Gyermek barátnál» című, a Központ kiadásában megjelent páratlan tartalmú és hatású gyermekimakönyvet. Gyermekeknek karácsonyi ajándékra különösen alkalmas. *Akinek nincs gyermeke, vegyen egy párat szegény gyermekek részére ezen imakönyvből. A legnagyobb lelki alamizsnát* nyujtja vele s talán egy egész életnek ad igazán bensőséges eucharisztikus irányt.

† **vitéz Szakváry Emilné** terjesztőnő haláláról (1929 jún. 12.) megilletődött lélekkel emlékezett meg a nov. 18.-i terjesztőnői gyűlés. A boldogult negyven éven át volt hűséges tagja az oltáregyesületnek s mint terjesztőnő is a legnagyobb hűséggel fáradt az utolsó években a szentségi Jézus ügyének előmozdításán. Amikor nya-

ralni ment, ott is mindig előbbre vitte az oltáregyesület ügyét. Imádkozzunk érte azzal a fohásszal, amelyet szerető családjának kegyelete írt emléklapjára: «Jutalmazzon meg nagy hitedért, Istenbe vetett rendíthetetlen bizalmadért, Istentkereső jámborságodért Téged a menny boldogságával az Úr».

† **Mère Marie de la Salette** halála. November 9-én költözött az örök hazába Strassbourgból, kétnapi szenvedés után. E sorok írója a nyáron még látta őt, már akkor is gyengécske volt, de igen szívesen emlekezett Budapestre, ahol ő volt az első főnöknő. Innét Rómába, majd ereje csökkenésekor egy kisebb francia házba került főnöknőnek. Öt éve járt újra Bpesten, amikor a jószívű Mère Marie de la Charité kíséröül magával hozta, hogy még egyszer láthassa a neki oly kedves budapesti házat. Azután Strassbourgba került s itt érte a halál. Minden magyar ismerőse szívesen emlékezik rá. *Rendkívüli finomsága, szívjósága, előzékeny odaadása az oltáregyesületi munka és törekvések iránt feledhetetlenné tették őt az egyesületben.* Imádkozzunk érte, hogy az Úr Jézus irgalmas Szívében lelke mielőbb megtalálja az örök boldogságot. R. i. p.!

Központi naptár decemberre. *December hó minden szerda és péntekjén délután 3—5-ig oltáregyleti munkaóra*, pénteken *dr. Mátrai Gyula* oe-i üv.-ig. konferenciájával.

Dec. 1-én d. u. 3 órakor a Kisded Jézus és őrangyalok kongregációjának gyűlése. *Este 6¼-kor* a Virgó R. III. csoportjának gyűlése.

Dec. 5-én ¼6—¼7-ig szent óra az Örökimádásban.

Dec. 8-án reggel nyolc órakor elmarad az oltáregyleti elmélkedés. 10 órakor lesz az ünnepi segédletes szentmise, alatta közös szentáldozás. Délután ¼6 órakor *dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatónk, a Kongregációs Szövetség országos elnöke szentbeszédet mond, majd meghallgatja az *összes kongreganistáink* fogadalommegújítását. — (Az eznapi és másnapi kongregációs összejövetelek elmaradnak.)

Dec. 9-én délután 4 órakor választmányi ülés.

Dec. 15-én délután 4 órakor a Szent Ignác, este 6¼-kor a Virgo Rep. III. csoportjának gyűlése.

Dec. 16-án reggel 9 órakor a keresztény anyák, a Hétfájdalmu Szűz és Virgo Rep. I. csoportjának gyűlése.

Dec. 25-i éjféli szentmisére (amelyen szentáldozás van s akik áldozni óhajtanak, kívánatos, hogy 9 óra után ne egyenek) a jegyek 20-tól vehetők át a Központi irodában délelőtt 9—¾12-ig és délután ½3—5-ig, illetve az áldás után.

Dec. 22-től lesz az Örökimádás bejáratánál időnkint változó betlehemes expozíció.

Dec 27-én délután 4 órakor a Virgo Rep. II. csoportjának, ¾5 órakor a Szent Anna-kongregációnak gyűlése.

Dec 31-én ¼6 órakor szentbeszéd és utána hálaadás az Örökimádásban.

Itt említjük meg, hogy az Örökimádásban naponkint 6—7—8—¾9 órakor vannak szentmisék, a legfelségesebb Oltáriszentség kitétele reggel 7 órakor, áldás és visszatétel délután ¼6 órakor. Gyónni lehet *magyarul* mindennap reggel 6—¼10-ig, minden áldás után és vasárnap reggel 6—½12-ig németül, franciául, olaszul, angolul pénteken 6—½9-ig, a többi hétköznapokon pedig 7—½9-ig, csütörtökön az aldás után és szombaton délután 5—7-ig. Az összes szláv nyelveken kedd és pénteken litánia után vasárnap 7—8-ig és ½11—½12-ig.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**